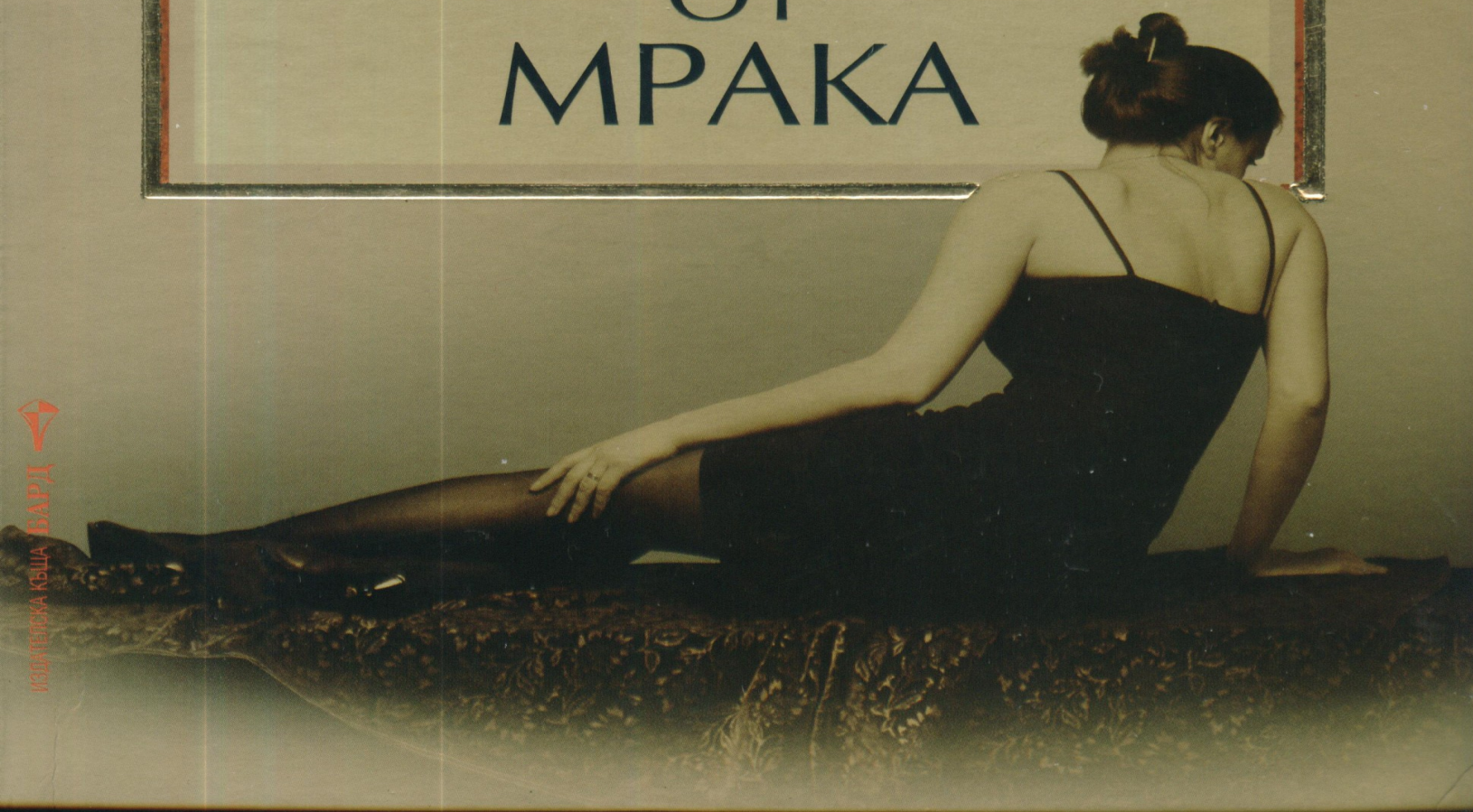

СИДНИ ШЕЛДЪН

КОЙ
— СЕ —
СТРАХУВА
— ОТ —
МРАКА

СИДНИ ШЕЛДЪН КОЙ СЕ СТРАХУВА ОТ МРАКА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Легендарният романист Сидни Шелдън ни предлага новия си бестселър!

Ню Йорк — Париж — Денвър

Зачестяват случаите на убити или изчезнали хора по целия свят...

В Берлин млада жена изчезва от улицата. В Париж мъж скача от Айфеловата кула. В Денвър малък самолет се разбива в планината. В Манхатън, на брега на Ийст Ривър, е изхвърлен труп. На пръв поглед инцидентите по нищо не си приличат, но скоро полицията открива, че четирите жертви са свързани с Кингсли Интернешънъл Груп, голям международен мозъчен тръст.

Кели Харис и Даян Стивънс — младите вдовици на две от жертвите — се запознават в Ню Йорк, където са поканени да се срещнат с Танър Кингсли, шеф на КИГ.

Той ги уверява, че прави всичко възможно, за да открие кой стои зад загадъчната смърт на съпружките им, но както изглежда, е закъснял. Някой е решен да убие двете жени, които на няколко пъти се измъкват на косъм от смъртта. Кой се опитва да ги убие и защо?

Изпълнен с напрежение, живи описания и смущаващи факти, които могат да променят живота ни, отдавна очакваният нов роман на Сидни Шелдън доказва, че авторът изцяло владее правилата на играта.

Никой не е в състояние да прикове читателския интерес така, както Сидни Шелдън.

Ню Йорк Таймс

На Атанас и Вера с обич

Специална благодарност на моята помощничка Мери Лангфорд
за безценния ѝ принос.

ПРОЛОГ

Берлин, Германия

Соня Фербрюге нямаше представа, че това ще е последният ѝ ден на земята. Тя си проправяше път през морето от туристи, което преливаше от тротоарите на Унтер ден Линден. „Не се паникьосвай — повтаряше си. — Трябва да запазиш самообладание“.

Електронното съобщение от Франц я беше ужасило. „Бягай, Соня! Иди в хотел «Артемизия». Там ще си в безопасност. Чакай, докато се свърж...“

Текстът прекъсваше. Защо Франц не го бе довършил? Какво можеше да е станало?

Фрау Фербрюге наближаваше Бранденбургишештрассе, където се намираше „Артемизия“, хотел само за жени. „Там ще чакам Франц и той ще ми обясни какво става“ — помисли си тя.

Когато стигна до следващия ъгъл, светна червен светофар и Соня Фербрюге спря. Някой от навалищата се блъсна в нея и тя политна на улицата. „Verdammt Touristen!^[1]“ Една лимузина внезапно се отдели от тротоара, понесе се към нея, закачи я и я събори на земята. Около нея се струпаша хора.

— Добре ли сте?

— Ist ihr etwas passiert^[2]?

— Peut-elle marcher^[3]?

В този момент спря случайно минаваща линейка. Двама санитарии бързо слязоха при тълпата.

— Ние ще се погрижим за нея.

Соня Фербрюге беше качена в линейката. Вратата се затвори и след секунда колата полетя напред.

Когато се опита да се изправи, тя разбра, че е завързана за носилката.

— Добре съм — възрази жената. — Нищо ми няма. Аз...
Единият санитар се наведе към нея.

— Всичко е наред, фрау Фербрюге. Отпуснете се.

Тя го погледна сепнато.

— Откъде знаете името ми?...

Усети внезапно убождане на игла в ръката си и след миг потъна в очакващия я мрак.

Париж, Франция

Марк Харис стоеше сам на най-високата платформа на Айфеловата кула, без да обръща внимание на проливния дъжд. От време на време назъбени мълни превръщаха дъждовните капки в ослепителни диамантени водопади.

Отвъд Сена се намираше познатият Пале дьо Шайо и паркът Трокадеро, ала той не ги виждаше. Мислите му бяха насочени към удивителната новина, която светът щеше да научи.

Вятърът вихреше дъжда в безумен въртоп. Марк Харис заслони китката си с ръкав и се вторачи в часовника си. Закъсняваха. И защо бяха настояли да се срещнат, при това в полунощ, чудеше се той. В този момент чу, че вратата на асансьора се отваря. Към него се приближаваха двама мъже — бореха се със свирепия вятър.

Щом ги позна, Марк Харис облекчено си пое дъх.

— Закъсняхте.

— Заради гадното време, Марк. Извинявай.

— Нали дойдохте. Срещата във Вашингтон е уредена, нали?

— Тъкмо за това трябва да поговорим с теб. Сутринта надълго и широко обсъждахме как е най-добре да процедираме и решихме...

Докато приказваха, вторият мъж бе заобиколил зад Марк Харис и почти едновременно се случиха две неща: нещо тежко и тъпо го удари по черепа и в следващия миг усети, че го вдигат и го прехвърлят през парапета под студения дъжд. Тялото му полетя в трийсет и осем етажната бездна.

Денвър, Колорадо

Израснал в суровата Кълоне край Ванкувър, Канада, Гари Рейнолдс се беше обучавал за пилот там, затова бе свикнал да лети над коварни планински райони. Пилотираше чесна „Сайтейшън II“ и зорко наблюдаваше снежните върхове наоколо.

В кабината на самолета можеха да пътуват двама души, но този ден той нямаше копилот. Не и в този полет, мрачно си помисли Рейнолдс.

Беше заявил фалшив маршрут на летище „Кенеди“. Никой нямаше да се сети да го търси в Денвър. Щеше да пренощува в дома на сестра си и на сутринта щеше да продължи на изток, за да се срещне с другите. Бяха се уговорили за всичко и...

По радиостанцията се разнесе глас и прекъсна мислите му:

— Сайтейшън едно, едно, едно, лима фокстрот, тук контролната кула на международното летище Денвър. Моля, обадете се.

Гари Рейнолдс натисна бутона.

— Тук сайтейшън едно, едно, едно, лима фокстрот. Искam разрешение за кацане.

— Едно лима фокстрот, съобщете позицията си.

— Едно, лима фокстрот. Намирам се на двайсет и четири километра североизточно от летище Денвър. Височина четири хиляди и петстотин метра.

Отдясно се извисяваше връх Пайк. Небето бе ясносиньо, времето — спокойно. „Добра поличба“, помисли си той.

Последва кратко мълчание и отново се разнесе гласът от кулата:

— Едно лима фокстрот, имате разрешение за кацане на писта две-шест. Повтарям, писта две-шест.

— Едно лима фокстрот, прието.

Внезапно Гари Рейнолдс усети, че самолетът рязко се разтърсва. Изненадан, той погледна през прозореца на кабината. Бе се появил силен вятър и след секунди чесната попадна в яростна турбуленция, която я заподхвърля насам-натам. Той изтегли щурвала в опит да набере височина. Безполезно. Беше впримчен в свирепия въртоп. Самолетът не се поддаваше на контрол. Гари Рейнолдс натисна бутона на радиостанцията.

— Тук едно лима фокстрот. Извънредна ситуация.

— Едно лима фокстрот, от какъв характер е извънредната ситуация?

— Попаднах във вятърна ножица — извика той по микрофона. — Крайна турбуленция! Намирам се в истински ураган, по дяволите!

— Едно, лима фокстрот, вие сте само на четири и половина минути от летище Денвър, а на нашите монитори няма нито следа от въздушна турбуленция.

— Не ми пука какво има на вашите монитори! Нали ви казвам... Помощ! — изведнъж изкрещя Гари Рейнолдс. — По...

В контролната кула смаяно видяха, че точката на радара изчезва.

Манхатън, Ню Йорк

Призори в района под Манхатънския мост над Ист Ривър до кей 17 дванайсет униформени полицаи и цивилни детективи се бяха струпали около напълно облечен труп, проснат върху песъчливия речен бряг. Вълните на прилива злоецо поклащаха главата му.

Детектив Ърл Гринбърг от отдел „Убийства“ в Манхатънския участък беше приключил официалните процедури. Не бяха позволили на никого да се приближи до тялото, преди да бъдат направени снимки, и докато полицаите оглеждаха наоколо за улики, той описа местопрестъплението. Дланите на жертвата бяха увити в прозрачни найлонови торбички.

Патоанатомът Карл Уърд свърши работата си, изправи се, изтупа праха от панталона си и погледна двамата главни детективи. Детектив Ърл Гринбърг бе професионалист, кадърен мъж с внушителни постижения. Сивокосият детектив Робърт Пригицър излъчваше флегматизма на човек, който вече е виждал всичко това.

Уърд се обърна към Гринбърг.

— Той е на твое разположение, Ърл.

— Какво установи?

— Очевидната причина за смъртта е прерязано гърло, точно през сънната артерия. Двете му коленни капачки са разбити и ми се струва, че има няколко счупени ребра. Някой хубавичко го е обработил.

— Ами часът на смъртта?

Уърд погледна водата, която плискаше главата на жертвата.

— Трудно е да се каже. Предполагам, че са го изхвърлили тук някъде след полунощ. Ще ти дам пълен доклад, когато го закараме в моргата.

Гринбърг насочи вниманието си към трупа. Сиво сако, тъмносин панталон, светлосиня вратовръзка, скъп часовник на лявата китка. Детективът приклепна и се зае да прерови джобовете му. Пръстите му напипаха бележка. Той я извади, като я държеше за ръба.

— На италиански е. — Гринбърг се огледа. — Джанели!

Един от униформените полицаи бързо се приближи.

— Да?

Детективът му подаде бележката.

— Можеш ли да я прочетеш?

Джанели бавно я прочете на глас.

— Последна възможност. Чакай ме на кей 17 с останалата дрога, иначе ще нахраниш рибите. — Върна бележката на Гринбърг.

— Мафиотско убийство, а? — изненада се Робърт Пригицър. — Защо са го оставили така на открито?

— Основателен въпрос. — Гринбърг продължи да пребърква джобовете. Извади портфейл и го отвори. Беше пълен с банкноти. — Определено не са търсили парите му. — В портфейла имаше визитна картичка. — Името на жертвата е Ричард Стивънс.

Пригицър се намръщи.

— Ричард Стивънс... Не четохме ли нещо за него във вестниците?

— Беше за *жена му* — поправи го другият детектив. — Даян Стивънс. От процеса срещу Тони Алтиери.

— Точно така — съгласи се Пригицър. — Тя свидетелства срещу саро ді сарос.

Двамата се обърнаха да погледнат трупа на Ричард Стивънс.

---

[1] Проклети туристи! (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Мина ли ви? (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Може ли да ходи? (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

В зала 37 на Върховния съд, Сентър Стрийт 180, Манхатън, течеше процесът срещу Антъни (Тони) Алтиери. Голямата стара зала беше претъпкана до пръсване с журналисти и зрители.

На подсъдимата скамейка седеше Антъни Алтиери, отпуснат на инвалидната си количка. Приличаше на бледа тлъста жаба, само очите му бяха живи и всеки път щом погледнеше Даян Стивънс на свидетелския подиум, тя буквално усещаше пулса на омразата му.

До Алтиери седеше неговият адвокат Джейк Рубинстийн. Той беше прочут с две неща: с богатите си клиенти, повечето от които бяха мафиоти, и с факта, че оправдаваха почти всички.

Рубинстийн бе дребен пъргав човек с остър ум и живо въображение. Съдебните му изяви винаги бяха различни. Представленията в съда бяха негов занаят и той го владееше до съвършенство. Много го биваше да преценява съперниците си и притежаваше животински инстинкт да открива слабостите им. Понякога си представяше, че е лъв, който бавно се приближава към нищо неподозиращата жертва, готов за скок... или че е коварен паяк, предящ паяжина, в която ще хване безпомощната си плячка... Друг път беше търпелив рибар, който ловко хвърляше въдица във водата и бавно я клатеше насам-натам, докато лековерният свидетел я налапа.

Адвокатът внимателно наблюдаваше свидетелката. Даян Стивънс беше трийсетинагодишна. Излъчваше елегантност. Благородно лице. Вълниста руса коса. Зелени очи. Прекрасна фигура. Носеше шикозен черен костюм, шит по поръчка. Джейк Рубинстийн знаеше, че предишния ден е направила благоприятно впечатление на съдебните заседатели. Трябваше да внимава как действа с нея. „Рибар“, помисли си той.

Бавно се приближи до свидетелската скамейка и предпазливо започна разпита.

— Госпожо Стивънс, според вчерашните ви показания на въпросната дата, четиринайсети октомври, вие сте шофирали на юг по

Хенри Хъдсън Паркуей, спугали сте гума и сте отбили на изхода за Сто петдесет и осма улица, за да спрете в парка „Форт Уошингтън“, нали така?

— Да. — Мекият ѝ глас издаваше образованост.

— Какво ви накара да спрете точно там?

— Тъй като бях спугала гума, знаех, че трябва да отбия от главния път, и сред дърветата видях покрив на къща. Реших, че там може да има някой, който да ми помогне. Нямах резервна гума.

— Членувате ли в автоклуб?

— Да.

— Имате ли телефон в колата си?

— Да.

— Тогава защо не се обадохте в автоклуба?

— Помислих си, че това ще отнеме много време.

— Естествено — съчувствено отвърна Рубинстийн. — И тогава видяхте къщата.

— Да.

— И отидохте там, за да потърсите помощ, така ли?

— Точно така.

— Навън светло ли беше?

— Да. Беше към пет следобед.

— Значи сте виждали съвсем ясно.

— Да.

— Какво видяхте, госпожо Стивънс?

— Видях Антъни Алтиери...

— О, познавахте ли го?

— Не.

— Защо сте сигурна, че е бил Антъни Алтиери?

— Бях виждала снимката му във вестниците и...

— Значи сте виждали снимки, напомнящи на подсъдимия, така ли?

— Ами...

— Какво видяхте в къщата?

Даян Стивънс треперливо си пое дъх и бавно отговори, като си представяше сцената:

— В стаята имаше четирима мъже. Единият седеше на стол. Беше завързан. Господин Алтиери като че ли го разпитваше, докато

другите двама стояха до него. — Гласът ѝ потрепери. — Господин Алтиери извади пистолет, извика нещо и... и застреля мъжа в тила.

Джейк Рубинстийн хвърли поглед към съдебните заседатели. Всички бяха погълнати от показанията ѝ.

— Какво направихте после, госпожо Стивънс?

— Изтичах при колата си и се обадох в полицията по мобифона си.

— А после?

— Потеглих.

— Със спукана гума ли?

— Да.

Беше време за малко вълнички във водата.

— Защо не изчакахте полицията?

Даян погледна подсъдимата скамейка. Алтиери я наблюдаваше с очевидна злоба. Тя се извърна.

— Не можех да остана там, защото... защото се боях, че мъжете може да излязат от къщата и да ме видят.

— Напълно разбираемо. — Гласът на Рубинстийн стана твърд. — Не е разбираемо обаче, че когато влезли в къщата, полицаите не намерили никого, госпожо Стивънс. Нямамо нито следа, че там изобщо е имало хора, камо ли че е било извършено убийство.

— Нищо не мога да направя. Аз...

— Вие сте художничка, нали?

Въпросът я изненада.

— Да, аз...

— Имате ли успех?

— Предполагам, че да, но какво общо...

Беше време да дръпне въдицата.

— Малко реклама никога не е излишна, нали? Цялата страна ви гледа по вечерните новини, бяхте на първа страница на всички вестници...

Даян бясно го стрелна с поглед.

— Не съм го направила заради рекламата. Никога не бих пратила невинен човек...

— Ключовата дума е „невинен“, госпожо Стивънс. И аз категорично ще докажа, че господин Алтиери наистина е невинен. Благодаря. Свърших с вас.

Даян Стивънс не обърна внимание на двусмислицата. Когато слезе от подиума, за да се върне на мястото си, направо кипеше. Прошепна нещо на прокурора, запъти се към изхода и излезе на паркинга. Думите на адвокатата продължаваха да кънтят в ушите ѝ. „Вие сте художничка, нали?... Малко реклама никога не е излишна, нали?“ Беше унижително. Общо взето обаче бе доволна от показанията си. Беше разказала на съдебните заседатели точно какво е видяла и те нямаха основание да не ѝ вярват. Антъни Алтиери щеше да бъде осъден и пратен в затвора до края на живота си... и все пак Даян не можеше да не мисли за отровния му поглед. Побиха я тръпки.

Тя подаде на служителя квитанцията си и мъжът отиде да докара колата ѝ.

След две минути Даян шофираше на път за дома си.

На ъгъла имаше знак стоп. Когато тя спря, към колата се приближи добре облечен младеж.

— Извинете, изгубих се. Можете ли?...

Тя свали прозореца.

— Можете ли да ми кажете как да стигна до тунела „Холанд“? — Говореше с италиански акцент.

— Да. Съвсем просто е. Отидете до първата...

Мъжът вдигна ръка. Стискаше пистолет със заглушител.

— Слизай от колата. Бързо!

Даян пребледня.

— Моля ви, недейте... — Когато понечи да отвори вратата и мъжът отстъпи назад, Даян настъпи газта и колата потегли. Задният прозорец се пръсна от улучилия го куршум, после се разнесе втори изстрел. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се задъхваше.

Даян Стивънс беше чела за похищения на коли, ала те винаги ѝ се бяха стрували далечни, нещо, което се случва с други хора. Мъжът се бе опитал да я убие. Нима крадците убиваха хора? Тя взе мобилния си телефон и набра номера на полицията. Отговориха ѝ чак след две минути.

— Полиция. Какво обичате?

Докато разказваше какво се е случило, Даян разбираше, че е безполезно. Мъжа отдавна вече го нямаше.

— Ще пратя полицаи на въпросното място. Бихте ли съобщили името, адреса и телефонния си номер?

Даян ги каза. Нямаше смисъл, помисли си. Обърна се към разбития прозорец и потрепери. Отчаяно ѝ се искаше да се обади на Ричард на работа и да му разкаже какво се е случило, ала знаеше, че е зает с неотложен проект. Ако го потърсеше, той щеше да се разстрои и да се втурне при нея — а не биваше да пропусне крайния срок. Щеше да му разкаже, когато се прибереше вкъщи.

И изведнъж ѝ хрумна вледеняваща мисъл: дали беше само съвпадение, или младежът бе причаквал тъкмо нея? Спомни си един разговор с Ричард преди началото на процеса.

— Според мен не бива да свидетелстваш, Даян. Може да е опасно.

— Не се бой, скъпи. Алтиери ще бъде осъден. Ще го затворят завинаги.

— Но той има приятели и...

— Ричард, ако не го направя, няма да мога да се понасям.

„Това, което се случи преди малко, трябва да е съвпадение — реши Даян. — Алтиери не е чак толкова луд, че да ми направи нещо, особено сега, по време на процеса“.

Отби от магистралата и продължи на запад, към жилищния си блок на Седемдесет и пета улица. Преди да влезе в подземния гараж, предпазливо погледна в огледалото. Всичко ѝ се стори нормално.

Апартаментът беше обширен мезонет на първия етаж с просторна дневна, френски прозорци и голяма мраморна камина. Имаше меки дивани, фотьойли, вградена библиотека и голям телевизор. По стените висяха картини — Жул Паскен, Томас Бърч, Джордж Хичкок. Специално място бе отделено на картините на Даян.

На втория етаж имаше спалня с баня, гостна и слънчево ателие, в което рисуваше. Няколко нейни картини украсяваха стените. На статива в средата на стаята имаше недовършен портрет.

Щом влезе в дома си, Даян побърза да отиде в ателието. Свали портрета от статива, смени го с бяло платно и започна да скицира лицето на младежа, който се беше опитал да я убие; но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да се откаже.

— Тъкмо тая част от работата мразя най-много — оплака се детектив Ърл Гринбърг на път за апартамента на Даян Стивънс.

— По-добре да им съобщаваме ние, отколкото да научават от вечерните новини — отвърна Робърт Пригицър и погледна колегата си. — Ти ли ще й кажеш?

Гринбърг мрачно кимна. Спомни си вица за детектива, който трябвало да съобщи на госпожа Адамс, съпругата на патрулен полицай, че мъжът ѝ е убит.

„Тя е много чувствителна — предупреждава го началникът на управлението. — Трябва да ѝ го съобщиш деликатно“.

„Не се бойте, ще се справя“.

Детективът чука на вратата на семейство Адамс и когато жената му отвори, пита: „Вие ли сте вдовицата Адамс?“

Звънецът сепна Даян. Не очакваше никого. Отиде при домофона. — Кой е?

— Детектив Ърл Гринбърг. Може ли да поговорим, госпожо Стивънс?

„За случая с колата“, помисли Даян. Полицията действаше бързо.

Тя натисна бутона. Гринбърг влезе във входа и се запъти към нейната врата.

— Здравейте.

— Госпожа Стивънс?

— Да. Благодаря, че дойдохте толкова бързо. Започнах да скицирам мъжа, но... — Даян дълбоко си пое дъх. — Беше мургав, с хлътнали светлокафяви очи и малка бенка на бузата. Пистолетът му беше със заглушител и...

Детективът я гледаше смутено.

— Извинете, не разбирам какво...

— Похитителят. Обадих се в полицията и... — Тя видя изражението му. — Не идвате ли за опита за похищение?

— Не, госпожо. — Гринбърг замълча за миг. — Може ли да вляза?

— Заповядайте.

Той влезе в апартамента.

Даян намръщено го наблюдаваше.

— За какво става дума? Случило ли се е нещо?

Думите заседнаха в гърлото му.

— Да. Съжалявам. Хм... Боя се, че ви нося лоша вест. Отнася се за мъжа ви.

— Какво се е случило? — Гласът ѝ трепереше.

— Злополука.

Побиха я тръпки.

— Каква злополука?

Гринбърг дълбоко си пое дъх.

— Съпругът ви снощи е бил убит, госпожо Стивънс. Тази сутрин намерихме трупа му под един мост на Ист Ривър.

Даян дълго го зяпа, после бавно поклати глава.

— Имате грешка, господин лейтенант. Мъжът ми е на работа, в лабораторията си.

Щеше да е още по-трудно, отколкото очакваше детективът.

— Госпожо Стивънс, съпругът ви прибра ли се снощи?

— Не, но Ричард често работи по цяла нощ. Той е учен. — Все повече започваше да се дразни.

— Госпожо Стивънс, знаете ли, че съпругът ви е имал връзка с мафията?

Даян пребледня.

— С мафията ли? Да не сте луд?

— Открихме...

Тя се задъха.

— Покажете ми документите си.

— Разбира се. — Детектив Гринбърг извади служебната си карта и ѝ я показва.

Даян ѝ хвърли бегъл поглед, върна му я и го зашлеви през лицето.

— За какво ви плаща общината, да обикаляте и да плашите мирните граждани ли? Мъжът ми не е мъртъв! Просто е на работа — извика тя.

Гринбърг я погледна в очите и видя смайването и отрицанието в тях.

— Госпожо Стивънс, искате ли да пратя някого да се погрижи за вас и...

— За вас трябва да се погрижат. Веднага се махайте оттук!

— Госпожо Стивънс...

— Махайте се!

Детективът извади визитна картичка и я остави на една масичка.

— В случай, че се наложи да разговаряте с мен, ето номера ми.

„Е, наистина се справих блестящо — помисли си на излизане. — Спокойно можех да я попитам: «Вие ли сте вдовицата Стивънс?»“

Когато полицаят си тръгна, Даян заключи вратата и треперливо въздъхна.

Какъв идиот! Да обърка адреса и така да я уплаши! Трябваше да се оплаче от него! Погледна си часовника. Ричард скоро щеше да се прибере. Трябваше да направи вечерята. Щеше да го зарадва с паеля, любимото му ястие. Тя отиде в кухнята и започна да готви.

Заради секретността на работата на Ричард, Даян никога не го смущаваше в лабораторията и когато не ѝ се обаждаше, знаеше, че мъжът ѝ ще закъснее. В осем часа паелята беше готова. Даян я опита и доволно се усмихна. Бе точно такава, каквато я обичаше Ричард. В десет него още го нямаше. Тя прибра паелята в хладилника и остави самозалепваща се бележка на вратата: „Скъпи, вечерята е в хладилника. Събуди ме“. Когато се прибереше, Ричард щеше да е гладен.

Внезапно се почувства изтощена. Съблече се по нощница, изми си зъбите и си легна. След няколко минути заспа дълбоко.

Събуди се в три през нощта с писък.

ГЛАВА 2

Спря да трепери едва призори. Зъзнеше до мозъка на костите си. Ричард беше мъртъв. Никога повече нямаше да го види, да чуе гласа му, да усети прегръдката му. „Аз съм виновна — мислеше си. — Изобщо не биваше да се явявам в съда. О, Ричард, прости ми... прости ми, моля те... няма да мога да живея без теб. Ти беше моят живот, причината за моето съществуване. Вече нямам защо да живея“.

Искаше ѝ се да се свие на топчица.

Искаше ѝ се да изчезне.

Искаше ѝ се да умре.

Лежеше отчаяна, мислеше си за миналото, за това как Ричард бе преобразил живота ѝ...

Даян Уест беше израснала в Сандс Пойнт, щата Ню Йорк, район на спокойствие и охолство. Баща ѝ бе хирург, а майка ѝ — художничка и Даян беше започнала да рисува на тригодишна възраст. Завърши пансиона „Сейнт Пол“ и през първата си година в колежа имаше кратка връзка с чаровния си преподавател по математика. Той ѝ каза, че иска да се ожени за нея, защото е единствената жена на света за него. Когато научи, че има жена и три деца, Даян реши, че нещо не е наред или с математиката му, или с паметта му, затова се прехвърли в колежа „Уелсли“.

Беше обсебена от изкуството и всеки свободен момент рисуваше. Когато завърши, вече продаваше картините си и си печелеше репутация на обещаваща художничка.

Същата есен една известна галерия на Пето авеню ѝ организира изложба, която постигна огромен успех. Собственикът на галерията Пол Дикън, богат и начетен афроамериканец, даде рамо на кариерата ѝ.

Вечерта на откриването салонът беше пълен. Широко усмихнат, Дикън забърза към Даян.

— Поздравления! Вече продадохме повечето картини! След няколко месеца ще направим нова изложба — веднага щом си готова.

— Прекрасно, Пол — развълнува се тя.

— Заслужаваш го. — Дикън я потупа по рамото и се отдалечи.

Даян даваше автограф, когато зад нея се приближи непознат мъж и тя чу глас:

— Много ми харесва фигурата ви.

Тя се вцепени. После бясно се обърна и отвори уста да му отправи остра реплика, но непознатият продължи:

— Има изящството на Розети или Мане. — Докато говореше, разглеждаше една от картините ѝ.

Даян се овладя навреме.

— О — тя внимателно се вгледа в него. Изглеждаше трийсетинагодишен. Висок малко над метър и осемдесет, с атлетично телосложение, руса коса и ясни сини очи. Носеше кафеникав костюм, бяла риза и кафява вратовръзка.

— Ами... благодаря.

— Кога започнахте да рисувате?

— Като малка. Майка ми беше художничка.

Той се усмихна.

— Моята майка беше готвачка, обаче аз не мога да готвя. Знам как се казвате. Аз съм Ричард Стивънс.

В този момент се появи Пол Дикън. Носеше три пакета.

— Ето картините ви, господин Стивънс. Честито. — Подаде ги на мъжа и се отдалечи.

Даян изненадано погледна Стивънс.

— Купили сте три мои картини?!

— Вкъщи имам още две.

— Ами... Поласкана съм.

— Ценя таланта.

— Благодаря.

Той се поколеба.

— Сигурно сте заета, затова ще бягам...

— Не, свободна съм — чу се да отговаря Даян.

Ричард Стивънс се усмихна.

— Чудесно. — После пак се поколеба. — Можете да ми направите голяма услуга, госпожице Уест.

Даян погледна лявата му ръка. Не носеше венчална халка.

— Да?

— Случайно имам два билета за премиерата на ривайвала на „Безгрижният дух“ от Ноел Кауърд за утре вечер и няма с кого да отида. Свободна ли сте?...

Тя го стрелна с очи. Изглеждаше симпатичен и много привлекателен, ала в крайна сметка изобщо не го познаваше. „Прекалено опасно“, помисли си Даян в момента, в който се чу да отвърща:

— С удоволствие.

Следващата вечер мина великолепно. Ричард Стивънс се оказа забавен събеседник и двамата моментално си допаднаха. Интересуваха се от изобразително изкуство, музика и какво ли още не. Той я привличаше, ала Даян не беше сигурна дали чувствата им са взаимни.

— Свободна ли си утре вечер? — накрая попита Ричард. В гласа ѝ нямаше никакво колебание.

— Да.

Вечеряха в тихо ресторантче в Сохо.

— Разкажи ми за себе си, Ричард.

— Няма много за разказване. Роден съм в Чикаго. Баща ми беше архитект и проектираше сгради по цял свят. Ние с майка ми пътувахме с него. Обиколил съм пет-шест училища в чужбина и научих няколко езика като самоотбрана.

— С какво се занимаваш? С какво си изкарваш прехраната?

— Работя в КИГ — Кингли Интернешънъл Груп. Това е голям мозъчен тръст.

— Звучи интересно.

— Така е. Правим супермодерни проучвания. Ако имахме девиз, щеше да е нещо от рода на „Ако сега не знаем отговора, почакайте до утре“.

След вечеря Ричард я изпрати до вкъщи. На вратата я хвана за ръка и каза:

— Беше ми много приятно. Благодаря ти.

И си отиде.

Даян го проследи с поглед. „Радвам се, че е джентълмен, а не вълк — помисли си. — Страшно се радвам. По дяволите!“

Прекарваха заедно всяка вечер и всеки път щом видеше Ричард, Даян усещаше топлина.

— Всяка събота тренирам един детски бейзболен отбор — каза той една петъчна вечер. — Искаш ли да дойдеш да погледаш?

Даян кимна.

— С удоволствие, тренер.

На другата сутрин гледа как Ричард работи с ентусиазираните малки бейзболисти. Беше внимателен, грижовен и търпелив, закрепя заедно с всички, когато десетгодишният Тим Холм хвана една невероятна топка, и по всичко личеше, че децата го обожават.

„Влюбвам се — помисли си Даян. — Влюбвам се“.

След няколко дни Даян се среща на обяд с няколко свои приятелки и на излизане от ресторанта минаха покрай дюкянче на циганка ясновидка.

— Хайде да чуем какво ни очаква — импулсивно предложи тя.

— Не мога, Даян. Трябва да се връщам на работа.

— И аз.

— Аз трябва да взема Джони.

— Ти влез и после ще ни разкажеш какво ти е предрекла.

— Добре.

След минутка седеше срещу старица със спаружено лице, уста пълна със златни зъби и мръсна забрадка на главата.

„Това е безумно, защо го правя?“ — помисли си. Ала знаеше защо. Искаше да попита дали двамата с Ричард имат бъдеще заедно. „Само за забавление“, каза си.

Старицата взе колода карти таро и започна да ги размесва, без да я поглежда.

— Искам да знам дали...

— Шшт. — Циганката обърна една карта. Беше Шутът, облечен в пъстри дрехи и с чанта в ръка. Жената се вторачи в него. — Ще научиш много тайни. — Обърна нова карта. — Това е Луната. Изпитваш желания, в които не си уверена.

Даян се поколеба и кимна.

— Свързани ли са с мъж?

— Да.

Старицата обърна трета карта.

— Това е картата на влюбените.

Даян се усмихна.

— Това добра поличба ли е?

— Ще видим. Следващите три карти ще ни покажат. — Нова карта. — Обесеният. — Старицата се намръщи, обърна пета карта и промълви: — Дяволът.

— Това лошо ли е? — весело попита Даян.

Циганката не отговори и обърна следващата карта. После поклати глава. Гласът ѝ прозвуча злокобно тихо:

— Картата на смъртта.

Даян се изправи и заяви ядосано:

— Не вярвам нито дума.

Старицата я погледна и отговори с кух глас:

— Няма значение дали вярваш. Отвсякъде си заобиколена със смърт.

ГЛАВА 3

Берлин, Германия

Комисар Ото Шифер, двама униформени полицаи и домоуправителят на блока хер Карл Гьоц зяпаха голото тяло на дъното на преливащата вана. На шията на жената се виждаше синина.

Комисарят посочи капещата от крана вода.

— Студена е. — Той помириса празната бутилка от алкохол до ваната и се обърна към домоуправителя. — Как се казва?

— Соня Фербрюге. Мъжът ѝ е Франц Фербрюге. Някакъв учен.

— С мъжа си ли живеят тук?

— От седем години. Наематели мечта. Винаги навреме си плащат наема. Никога не съм имал проблеми с тях. Всички ги обичат... — Той се усети и млъкна.

— Фрау Фербрюге работеше ли?

— Да, в едно от ония интернет кафета, където хората плащат за компютри...

— Как открихте трупа?

— Заради крана на студената вода. Няколко пъти се опитвах да го поправя, обаче все не успях съвсем.

— И?

— Тая сутрин наемателят в долния апартамент се оплака, че таванът му течал. Дойдох тук, почуках на вратата и след като не ми отвори, отключих със своя ключ. Влязох в банята и открих... — Гласът му секна.

В банята влезе друг детектив.

— В шкафове няма друг алкохол освен вино.

Комисарят кимна.

— Ясно. — Посочи бутилката до ваната. — Проверихте ли я за отпечатъци?

— Да.

Шифер се обърна към Карл Гьоц.

— Знаете ли къде е хер Фербрюге?

— Не. Винаги го виждам сутрин, когато отива на работа, обаче...

— Той безпомощно разпери ръце.

— Знаете ли дали хер Фербрюге е имал намерение да замине за някъде?

— Нямам представа.

Комисарят се обърна към детектива.

— Поговорете с другите наематели. Вижте дали фрау Фербрюге напоследък е изглеждала потисната, дали са се карали с мъжа си и дали е пиела. Съберете колкото може повече информация. — Погледна Карл Гьоц. — Ще проверим мъжа й. Ако се сетите за нещо важно...

Домоуправителят колебливо отговори:

— Не знам дали е важно, обаче един от наемателите ми каза, че снощи пред блока била паркирана линейка и той попитал дали някой е болен. Когато излязох да видя какво става, линейката вече я нямаше. Важно ли е?

— Ще проверим — отвърна комисарят.

— Ами... ами тялото й? — нервно попита Карл Гьоц.

— Патологът пристига. Изпразнете ваната и я завийте с хавлия.

ГЛАВА 4

„Боя се, че ви нося лоша вест... е бил убит... намерихме трупа му под един мост...“

За Даян Стивънс времето беше спряло. Тя безцелно кръстосваше големия, пълен със спомени апартамент и си мислеше: „Вече не е хубав... Вече няма топлина... без Ричард това е само купчина студени тухли. Никога повече няма да има живот“.

Строполи се на дивана и затвори очи. „Ричард, скъпи, на сватбата ни ме попита какъв подарък искам. Отговорих ти, че не искам нищо. Сега обаче искам. Върни се при мен. Няма значение, че не те виждам. Просто ме прегърни. Ще разбера, че си тук. Имам нужда пак да усетя докосването ти. Искам да галиш гърдите ми... Искам да си представя, че те чувам да казваш, че готвя най-вкусната паеля на света... Искам да те чуя да ми казваш да престана да те отвивам... Искам да те чуя да ми казваш, че ме обичаш“. Опита се да овладее внезапно бликналите сълзи, ала не успя.

Прекара следващите два дни, заключена в сумрачния апартамент. Не вдигаше телефона и не отваряше вратата на никого. Криеше се като ранено животно. Искаше да остане сама с мъката си. „Ричард, толкова много пъти ми се е искало да ти кажа: «Обичам те», за да ми отговориш: «И аз те обичам!» Но не исках да ти досаждам. Каква глупачка съм била! Сега имам нужда от теб!“

Накрая, когато и телефонът, и звънецът на вратата зазвъняха непрекъснато, Даян отвори.

На прага стоеше Каролин Тер, една от най-близките ѝ приятелки.

— Изглеждаш ужасно — каза Каролин. После гласът ѝ омекна.
— Всички се опитват да се свържат с теб, мила. Умряхме си от притеснение.

— Съжалявам, Каролин, но просто не мога...

Приятелката ѝ я прегърна.

— Знам. Но ти имаш много приятели, които искат да те видят.

Даян поклати глава.

— Не. Не ис...

— Даян, Ричард е мъртъв, но ти си жива. Не отблъсквай хората, които те обичат. Ще им се обадя.

Множество приятели на Даян и Ричард започнаха да телефонира и да я посещават и тя трябваше да слуша безкраен низ от клишета:

— Погледни го от тази страна, Даян. Ричард почива в мир...

— Бог го е повикал при себе си, скъпа...

— Знам, че Ричард е в рая и те закриля...

— Отишъл е на по-хубаво място...

— Възнесъл се е при ангелите...

На Даян ѝ се искаше да изкрещи.

Потокът от гости ѝ се струваше безкраен. В апартамента дойде Пол Дикън, собственикът на галерията, която излагаше нейните картини, и я прегърна.

— Опитвах се да се свържа с теб, но...

— Знам.

— Много ми е мъчно за Ричард. Той беше истински джентълмен. Но, Даян, не бива да се изолираш така. Хората искат да видят прекрасните ти творби.

— Не мога. Вече няма значение. Пол. Нищо няма значение. Свършено е с мен.

Нищо не можеше да я разубеди.

Когато на другия ден на вратата се позвъни, Даян неохотно отиде да отвори. Погледна през шпионката и видя групичка деца. Озадачи се, но им отключи. Бяха десетина, все момчета.

Едното носеше букет.

— Добро утро, госпожо Стивънс. — Детето ѝ подаде букета.

— Благодаря. — Даян изведнъж си спомни кои са тези хлапета. Бейзболистите, които бе тренирал Ричард.

Беше получила безброй кошници с цветя, съболезнователни картички и имейли, ала този подарък я трогна най-дълбоко.

— Заповядайте.

Момчетата се стълпиха в стаята.

— Само искахме да ви кажем, че ужасно съжаляваме.

— Съпругът ви беше страхотен човек.

— Адски готин беше.

— Беше жесток тренъор.

Даян само можеше да преглъща сълзите си.

— Благодаря ви. И той смяташе, че сте страхотни. Много се гордееше с всички ви. — Тя дълбоко си пое дъх. — Искате ли нещо безалкохолно или...

— Не, благодаря, госпожо Стивънс — отговори десетгодишният Тим Холм. — Просто искахме да ви кажем, че той ще липсва и на нас. Всички дадохме пари за цветята. Струват дванайсет долара. Както и да е, просто искахме да знаете, че съжаляваме.

Даян ги погледна и тихо отвърна:

— Благодаря ви, момчета. Знам, че Ричард щеше да ви е благодарен, задето сте дошли.

Децата смутено се сбогуваха и си тръгнаха.

Докато ги проследяваше с поглед, тя си спомни първия път, когато бе присъствала на тренировката им. Ричард беше разговарял с тях, като че ли е на тяхната възраст, на понятен за тях език, и те го обичаха тъкмо заради това. „Тогава започнах да се влюбвам в него“ — помисли си Даян.

Навън се разнесе гръм и първите капки дъжд затрополиха по прозорците като Божии сълзи. „Дъжд“. Беше се случило през един уикенд...

— Обичаш ли да ходиш на пикник? — попита Ричард.

— Обожавам.

Той се усмихна.

— Знаех си. Значи отиваме на пикник. Ще те взема утре по обяд.

Беше красив слънчев ден. Ричард бе подготвил пикник наред с Сентръл Парк. Имаше сребърни прибори и ленена покривка, а когато видя съдържанието на кошницата, Даян се засмя. Ростбиф... шунка... сирена... два големи пая... различни напитки и шест вида десерт.

— Тук има достатъчно за цял полк! Чакаш ли някого? — И в главата ѝ изскочи неканена мисъл. „Свещеник?“ Тя се изчерви.

Ричард я наблюдаваше.

— Добре ли си?

Дали е добре ли? „Никога не съм била толкова щастлива“ — помисли си Даян.

— Да, Ричард — отвърна тя.

Той кимна.

— Хубаво. Няма да чакаме полка. Да започваме.

Докато се храниха, имаха да си казват много неща и сякаш се сближаваха с всяка дума. Сексуалното привличане помежду им се усиливаше и двамата го усещаха. И наред този прекрасен следобед не щеш ли заваля дъжд. Подгизнаха за броени минути.

— Съжалявам — мрачно каза Ричард. — Трябваше да го предвидя — във вестника пишеше, че няма да вали. Боя се, че пикникът ни се провали и...

Даян се приближи до него.

— Нима?

В следващия миг се озова в прегръдките му и устните ѝ се притискаха към неговите. Стана ѝ горещо.

— Трябва да съблечем тези мокри дрехи — заяви тя, когато най-после се отдръпна.

Ричард се засмя.

— Права си. Не бива да се разбо...

— При теб или при мен? — прекъсна го Даян.

Той внезапно се скова.

— Сигурна ли си, Даян? Питам, защото... това не е приключение само за една нощ.

— Знам — тихо отвърна тя.

След половин час бяха в апартамента на Даян, събличаха се, милваха се, опипваха се и накрая, когато повече не издържаха, се прехвърлиха на леглото.

Ричард беше мил, нежен и страстен и всичко бе вълшебно; езикът му я откри и бавно започна да се движи по нея, сякаш леки вълни плискаха кадифен плаж, после проникна в нея и я изпълни.

Прекараха останалата част от следобед и почти цялата вечер в разговори и любене и отвориха сърцата си един за друг.

На сутринта, докато Даян приготвяше закуската, Ричард я попита:

— Ще се омъжиш ли за мен, Даян?

Тя се обърна към него и тихо отвърна:

— О, да.

Сватбата беше след месец. Церемонията бе топла и чудесна, приятелите и роднините поздравиха младоженците и когато видя сияещото лице на Ричард, Даян си помисли за предсказанието на циганката и се усмихна.

Бяха решили да заминат на меден месец във Франция, ала Ричард ѝ се обади от работа.

— Появи се нов проект и не мога да отсъствам. Съгласна ли си да го отложим за след няколко месеца? Извинявай, миличка.

— Естествено, че съм съгласна, скъпи.

— Искаш ли да обядваме заедно?

— С удоволствие.

— Ти обичаш френска кухня. Знам един страхотен френски ресторант. Ще те взема след половин час.

След трийсет минути Ричард я чакаше навън.

— Здравсти, мила. Трябва да се срещна с един клиент на летището. Заминава за Европа. Ще се сбогуваме и после ще отидем на обяд.

Тя го прегърна.

— Чудесно.

— Той има частен самолет — осведоми я Ричард, когато стигнаха на летище „Кенеди“. — Ще се срещнем с него на пистата.

Охраната ги пусна в забранената зона, където чакаше един челинджър. Ричард се огледа.

— Още го няма. Хайде да почакаме в самолета.

— Добре.

Качиха се по стълбичката и влязоха в луксозната машина. Двигателите работеха.

Стюардесата се появи в салона.

— Добро утро.

— Добро утро — поздрави Ричард.

Даян се усмихна и също каза:

— Добро утро.

Стюардесата затвори вратата на пилотската кабина. Даян погледна Ричард.

— Много ли ще се забави клиентът ти, как смяташ?

— Не би трябвало.

Ревът на двигателите се усили. Самолетът се раздвижи. Даян погледна през прозореца и пребледня.

— Ричард, ние излитаме!

Той изненадано се обърна към нея.

— Сигурна ли си?

— Погледни през прозореца. — Даян се паникьоса. — Кажете... кажи на пилота...

— Какво да му кажа?

— Да спре!

— Не мога. Вече сме тръгнали.

Даян се ококори.

— Къде отиваме? — след кратко мълчание попита тя.

— А, не ти ли споменах? В Париж. Напи каза, че обичаш френската кухня?

Жена му ахна. После изражението ѝ се промени.

— Ричард, не мога да замина за Париж така. Нямам дрехи. Нямам грим. Нямам...

— Чувал съм, че в Париж също има магазини — прекъсна я той.

Даян се втренчи в него и го прегърна.

— О, глупчо! Обичам те.

Ричард широко се усмихна.

— Нали искаше меден месец. Е, получаваш го.

ГЛАВА 5

На „Орли“ ги посрещна лимузина, която ги закара в хотел „Плаза Атене“.

— Апартаментът ви е готов, господин и госпожа Стивънс — каза управителят, когато пристигнаха.

— Благодаря.

Настаниха ги в апартамент 310. Управителят отвори вратата и младоженците влязоха вътре. Даян се закова на място. По стените висяха шест нейни картини. Тя се обърна към Ричард.

— Аз... как е възможно?...

— Нямам представа — невинно отвърна той. — Предполагам, че и тук имат вкус.

Даян страстно го целуна.

Париж се оказа страната на чудесата. Първо се отбиха в Живанши да си купят дрехи, после отидоха в Луи Вуитон да изберат куфари за новите си придобивки.

Разходиха се по Шанз Елизе до Плас дьо ла Конкорд и видяха Ла Мадлен и Пале Бурбон. Обиколиха Плас Вандом и прекараха един ден в Лувъра. Насладиха се на парка в музея на Роден, а вечер избираха прелестни романтични ресторанчета.

На Даян ѝ се струваха странни само телефонните разговори, които Ричард провеждаше в странни часове.

— Кой се обажда? — попита веднъж тя, когато в три през нощта мъжът ѝ затвори слушалката.

— Служебен разговор.

„Посред нощ?“ — зачуди се Даян.

— Даян! Даян!

Тя излезе от унеса си. До нея стоеше Каролин Тер.

— Добре ли си?

— Аз... нищо ми няма.

Каролин я прегърна.

— Просто имаш нужда от време. Минали са само няколко дни.

— Тя се поколеба. — Между другото, погрижила ли си се за погребението?

Погребение. Най-тъжната дума на света. В нея отекваха траурни звуци, ехо на отчаяние.

— Ами... не можех... да се насиля да...

— Нека ти помогна. Ще избира ковчег и...

— Не! — Отговорът се получи по-рязък, отколкото възнамеряваше Даян.

Каролин я погледна озадачено.

Даян заговори отново. Гласът ѝ трепереше.

— Не разбираш ли? Това е... това е последното, което мога да направя за Ричард. Искam погребението му да е специално. Той би желал да присъстват всичките му приятели, за да се сбогуват. — По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Даян...

— Трябва лично да избира ковчега на Ричард, за да съм сигурна, че... че ще спи спокойно.

Каролин нямаше какво да каже.

Същия следобед детектив Ърл Гринбърг беше в кабинета си. Телефонът извъня.

— Търси ви Даян Стивънс.

О, не. Спомняше си шамара, който му бе залепила при последната им среща. Какво ли искаше сега? Сигурно пак щеше да се оплаква.

— Детектив Гринбърг.

— Тук е Даян Стивънс. Обаждам ви се по две причини. Първо, искам да ви се извиня. Държах се много зле и искрено съжалявам.

Той се смая.

— Няма нужда да се извинявате, госпожо Стивънс. Разбирам какво преживявате.

Детективът зачака. Последва мълчание.

— Казахте, че се обаждате по две причини.

— Да. Полицията е задържала някъде тялото... — гласът ѝ секна, — тялото на мъжа ми. Как мога да го получа? Уреждам... погребението му в траурния дом „Далтън“.

Отчаянието в гласа ѝ го накара да потрепери.

— Боя се, че засега това не е възможно, госпожо Стивънс. Първо патоанатомията трябва да предаде доклад за аутопсията и после трябва да се уведомят различните... — Той се замисли за миг и взе решение. — Вижте, сега това не ви е до главата. Аз ще се заема с формалностите. Всичко ще е уредено след два дни.

— О. Ами... благодаря ви. Много благодаря. — Тя се задави и връзката прекъсна.

Ърл Гринбърг дълго седя неподвижно, замислен за Даян Стивънс и за скръбта, която преживяваше. После се зае с формалностите.

Траурният дом „Далтън“ се намираше в източния край на Медисън Авеню — внушителна двуетажна сграда с фасата на южняшко имение. Интериорът бе изпълнен с вкус, с меко осветление, светли завеси и драперии.

— Имам среща с господин Джоунс — каза Даян на секретарката. — Даян Стивънс.

— Един момент.

Секретарката се обади по телефона и след минута се появи управителят, сивокос мъж с приятно лице.

— Аз съм Рон Джоунс. Разговаряхме по телефона. Знам, че в такъв момент всичко е ужасно трудно, госпожо Стивънс, и нашата работа е да ви освободим от това бреме. Само ми кажете какво искате и ще се погрижим желанието ви да бъде изпълнено.

— Ами... всъщност не съм сигурна какво искам — неуверено отвърна Даян.

Рон Джоунс кимна.

— Ще ви обясня. Нашите услуги включват ковчег, панихида, гробищен парцел и самото погребение. — Той се поколеба. — Доколкото научих за смъртта на съпруга ви от вестниците, госпожо Стивънс, сигурно ще искате затворен ковчег за панихидата, затова...

— Не!

Джоунс я погледна изненадано.

— Но...

— Искам да е отворен. Искам Ричард да... да види всичките си приятели, преди да... — Гласът ѝ секна.

Погребалният агент я наблюдаваше съчувствено.

— Разбирам. Тогава вижте какво ще ви предложи. Имаме козметик и той върши чудеса... когато се налага — тактично прибави Джоунс. — Съгласна ли сте?

— Да — отвърна тя, въпреки че това нямаше да се хареса на Ричард.

— Има още нещо. Ще ни трябва дрехите, с които искате да бъде погребан мъжът ви.

Даян го погледна смаяно.

— Дрехите... — Почти физически усети допира на студените длани на непознат човек, докосващи голото тяло на Ричард, и потрепери.

— Госпожо Стивънс?

„Сама трябва да го облека. Но не мога да понеса да го видя в това състояние. Искам да го запомня...“

— Госпожо Стивънс?

Даян мъчително преглътна.

— Не се сетих за... — Гласът ѝ секна. — Извинете ме. — Тя не можа да продължи.

Обърна се, излезе от траурния дом и спря такси.

Щом се прибра вкъщи, Даян отиде при гардероба на Ричард. Имаше цели две релси с костюми. Всеки от тях беше безценен спомен. Тук бе кафеникавият костюм, който беше носил при първата им среща в галерията. „Много ми харесва фигурата ви — спомни си Даян. — Има изящството на Розети или Мане“. Можеше ли да се откаже от този костюм? Не.

Докосна с пръсти следващия. Светлосивото спортно сако, с което Ричард бе отишъл на пикника в Сентръл Парк. В главата ѝ отново нахлуха спомени. „При теб или при мен?“

Как можеше да не го задържи?

После идваше раираният костюм. „Ти обичаш френска кухня... Знам един страхотен френски ресторант...“ Почти чуваше гласа му.

Морскосиният блейзър... коженото яке... Даян обви ръкавите на един сив костюм около себе си и го прегърна. „Никога няма да ги дам — помисли си тя. Всеки беше скъп спомен. — Не мога“. Накрая се разрида, грабна един костюм наслуки и избяга навън.

На другия ден получи съобщение на телефонния секретар:

„Госпожо Стивънс, тук е детектив Гринбърг. Искях да ви съобщя, че всичко е уредено. Разговарях с траурния дом «Далтън»... — Последва кратка пауза. — Желая ви всичко хубаво... Дочуване“.

Даян се обади на Рон Джоунс.

— Научих, че тялото на мъжа ми вече е при вас.

— Да, госпожо Стивънс. Наредих да се погрижат за козметиката и получихме дрехите, които ни пратихте. Благодаря.

— Мислех си... дали погребението може да се уреди за петък?

— Разбира се. Ще се погрижим за всички подробности. Предлагам да е в единайсет часа.

„След три дни с Ричард ще се разделим завинаги. Или поне докато не отида при него“.

* * *

В четвъртък сутринта, докато Даян подготвяше последните неща за погребението и проверяваше дългия списък от поканени, телефонът иззвъня.

— Госпожа Стивънс?

— Да.

— Обажда се Рон Джоунс. Само исках да ви съобщя, че изпълнихме новите ви нареждания, точно както ни ги предаде секретарката ви.

— Секретарката ми ли?... — озадачи се Даян.

— Да, по телефона.

— Но аз нямам...

— Честно казано, малко се изненадах, но, разбира се, решението си е ваше. Преди час кремирахме тялото на съпруга ви.

ГЛАВА 6

Париж, Франция

Кели Харис беше избухнала в света на модата като фойерверк. Беше двайсет и пет годишна, афроамериканка с кожа като течен мед и лице — мечта за всеки фотограф. Имаше меки кафяви интелигентни очи, чувствени пълни устни, прелестни дълги крака и фигура, изпълнена с еротични обещания. Тъмната ѝ коса нарочно небрежно беше подстригана късо, с отделни кичури, пръснати по челото. Порано същата година читателите на списанията „Ел“ и „Мадмоазел“ бяха избрали Кели за най-красив модел на света.

След като се облече, тя се огледа, както винаги обзета от почуда. Мезонетът бе разкошен. Намираше се на Рю Сен Луи ан Лил в Четвърти район на Париж. Двукрилата входна врата водеше към изящен коридор с висок таван и мека жълта ламперия. Дневната беше обзаведена с еkleктична смесица от френски и английски мебели. От терасата се разкриваше изглед към Нотър Дам отвъд Сена.

Кели с нетърпение очакваше уикенда. Съпругът ѝ щеше да я заведе на една от своите изненадващи екскурзии.

— Искам да се приготвиш, скъпа. Там, където отиваме, ще ти хареса — беше ѝ казал.

Кели се усмихна. Марк бе най-прекрасният мъж на света. После си погледна часовника и въздъхна. „Трябва да побързам — помисли си тя. — Ревюто започна след половин час“.

След няколко минути излезе в коридора и тръгна към асансьора. Вратата на съседния апартамент се отвори и от там излезе мадам Жозет Лапойнт. Дребна, пълна жена, тя винаги имаше добра дума за Кели.

— Добър ден, мадам Харис.

Кели се усмихна.

— Добър ден, мадам Лапойнт.

— Изглеждате прелестно, както винаги.

— Благодаря. — Кели натисна бутона на асансьора.

На три метра от тях едър мъж в работни дрехи поправяше елтабло на стената. Той хвърли поглед към двете жени и бързо се извърна.

— Как върви работата ви? — попита мадам Лапойнт.

— Много добре, благодаря.

— Скоро трябва да дойда на някое ваше ревю.

— С удоволствие ще го уредя, когато пожелаете.

Асансьорът пристигна. Кели и мадам Лапойнт се качиха в кабината. Мъжът в работни дрехи извади малко уоки-токи, припряно каза нещо и бързо се отдалечи.

Когато асансьорната врата започна да се затваря, Кели чу, че телефонът в апартамента ѝ звъни, и се поколеба. Бързаше, ала можеше да се обаждат Марк.

— Вие вървете — каза тя на мадам Лапойнт.

Слезе от асансьора, извади ключа си и се втурна обратно в апартамента. Изтича при телефона и вдигна слушалката.

— Марк?

— Нанет? — попита непознат глас. Кели се разочарова.

— Il n'y a personne qui repond a ce nom ici^[1].

— Pardonnez moi^[2].

Грешка. Кели затвори. В същия момент отекна мощен грохот, който разтърси цялата кооперация. След миг се разнесоха гласове и викове. Ужасена, тя изтича в коридора да види какво се е случило. Суматохата идваше отдолу. Кели се спусна по стълбището и когато стигна във фойето, чу врява в мазето.

Плахо слезе долу и смаяно се закова на място, когато видя смачканата асансьорна кабина и ужасяващо обезобразеното тяло на мадам Лапойнт. Призля ѝ. „Бедната жена. Само допреди минута беше жива, а сега... И аз можех да съм с нея. Ако не беше звъннал телефонът...”

Около кабината се трупаеше тълпа, отвън завиха сирени. „Би трябвало да остана — виновно си помисли Кели, — но не мога. Налага се да отида на ревюто“. Погледна трупа и прошепна:

— Ужасно съжалявам, мадам Лапойнт.

Кели влезе през входа за сцената. Изнервеният координатор Пиер я чакаше и веднага се хвърли към нея.

— Кели! Кели! Закъсняваш! Ревюто вече започна и...

— Извинявай, Пиер. Случи се... случи се нещо ужасно.

Координаторът я погледна уплашено.

— Добре ли си?

— Да. — Кели затвори очи за миг. Призляваше ѝ при мисълта, че трябва да излезе на подиума след онова, на което беше станала свидетел, ала нямаше друг избор. Тя бе звездата на шоуто.

— Бързо! — каза Пиер. — Vite!

Кели се запъти към гримьорната.

Най-престижното модно ревю за годината се провеждаше на Рю Камбон 31, салона на Шанел. Репортерите заемаха първите редове. Нямаше свободни места — отзад беше пълно с правостоящи, които искаха да видят първите нови модели за сезона. Залата бе специално украсена за случая с цветя и драперии, но никой не им обръщаше внимание. Всички погледи бяха приковани към дългия подиум — река от течащи багри, красота и стил. Свиреше музика с бавен, еротичен ритъм, който подчертаваше движението на сцената.

Дефилирането на прелестните модели се придружаваше от глас по аудиосистемата, който коментираше дрехите.

На подиума излезе азиатска брюнетка.

— ... сатенено вълнено сако с външни шевове, жоржетен панталон и бяла блуза...

По сцената закърши снага стройна блондинка.

— ... носи черно кашмирено поло с бял памучен панталон...

Появи се червенокос модел.

— ... черно кожено яке и черен панталон от шантунг с бяла трикотажна риза...

Френски модел.

— ... розово сако от ангора с три копчета, розова риза с обърната яка и черен панталон с маншет...

Шведски модел.

— ... морскосин сатенен вълнен костюм със светлолилава копринена блуза...

И тогава настъпи моментът, който очакваха всички. Шведският модел изчезна и подиумът опустя.

— А сега, с настъпването на летния сезон, имаме удоволствието да ви представим новата си серия бански костюми — съобща гласът по аудиоуредбата.

Сред публиката се разнесе висок шепот и после на сцената се появи Кели Харис. Носеше бял бански — горнище, което едва скриваше твърдите ѝ млади гърди, и тесни бикини. Чувствената ѝ походка имаше хипнотизиращо въздействие. Надигна се вълна от аплодисменти. Кели бегло се усмихна, обърна се и напусна подиума.

Зад кулисите я чакаха двама мъже.

— Госпожо Харис, бихте ли ми отделили...

— Съжалявам — извини се тя. — Трябва бързо да се преоблека. — И понечи да се отдалечи.

— Чакайте! Госпожо Харис! Ние сме от криминалната полиция. Аз съм главен инспектор Дюн, а това е инспектор Стено. Трябва да поговорим.

Кели спря.

— От полицията ли? За какво искате да разговаряме?

— Вие сте госпожа Марк Харис, нали?

— Да. — Изведнъж я обзе страх.

— Със съжаление трябва да ви съобща, че... че снощи съпругът ви е починал.

Гърлото на Кели пресъхна.

— Съпругът ми ли?... Как?...

— Явно се е самоубил.

Ушите ѝ запищяха. Едва чуваше гласа на главния инспектор:

— ... Айфеловата кула... полунощ... писмо... жалко... най-искрени съболезнования...

Думите не бяха истински. Те бяха само безсмислени звуци, без съдържание.

— Мадам...

„Искам да се приготвиш, скъпа. Там, където отиваме, ще ти хареса“. Това бяха последните му думи.

— Има някаква... някаква грешка — отвърна Кели. — Марк не би...

— Съжалявам. — Главният инспектор я наблюдаваше внимателно. — Добре ли сте, мадам?

— Да. — „Освен че животът ми току-що свърши“ — помисли си тя.

Пиер се втурна към нея. Носеше красив раиран бански.

— Chérie, трябва бързо да се преоблечеш. Няма време за губене.

— Той й връчи банския. — Vite! Vite!

Кели го остави да падне на пода.

— Пиер?

Той я зяпна изненадано.

— Ти го облечи.

Върнаха я в дома ѝ с лимузина. Управителят на салона настояваше да прати някого с нея, ала Кели отказа. Искаше да остане сама. Когато влезе в кооперацията, видя домоуправителя Филип Сендре, придружен от мъж по гащеризон. Наоколо се бяха събрали неколцина наематели.

— Бедната мадам Лапойнт — каза една жена. — Каква ужасна злополука.

Мъжът с гащеризона вдигна двата назъбени края на дебел кабел.

— Не е било злополука, мадам. Някой е прерязал спирачките на асансьора.

---

[1] Тук няма такава (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Извинете ме (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

В четири сутринта Кели седеше на един стол и погледът ѝ блуждаеше през прозореца. В ушите ѝ кънтяха далечни гласове. „Айфеловата кула... Марк е мъртъв... Марк е мъртъв... Марк е мъртъв...“ Думите се превърнаха в траурен напев, който отекваше в главата ѝ.

Във въображението ѝ тялото на Марк се премятеше във въздуха... Кели протегна ръце да го хване точно преди той да се строполи на паважа.

„Заради мен ли умря, Марк? Заради нещо, което съм сторила? Или което не съм сторила? Аз спях, когато си излязъл, скъпи, и нямаш възможност да се сбогувам с теб, да те целуна и да ти кажа, че много те обичам. Имам нужда от теб. Не мога да живея без теб — мислеше си Кели. — Помогни ми, Марк. Помогни ми — както си ми помагал винаги...“ Отпусна се назад, спомняше си живота преди Марк, през онези ужасни дни...

Кели беше незаконна дъщеря на Етел Хакуърт, чернокожа камериерка, която работеше при едно от най-видните бели семейства във Филаделфия. Баща ѝ бе съдийски син. Хубавицата Етел беше седемнайсетгодишна, а красивият русокос Рос — наследникът на рода Търнър, двайсетгодишен. Той я съблазни и след месец момичето установи, че е бременно.

Когато му каза, Рос отвърна: „Това... това е чудесно“. И се втурна в кабинета на баща си да му предаде лошата новина.

На другата сутрин съдия Търнър повика Етел в кабинета си и каза:

— Нямам намерение да държа уличница в дома си. Уволнена си.

Без пари, образование и умения, Етел си намери работа като чистачка в една промишлена сграда и работеше извънредно, за да издържа новородената си дъщеричка. След пет години беше спестила

достатъчно, за да купи една порутена дъсчена къща, която превърна в пансион за мъже. Къщата се състоеше от дневна, трапезария, четири малки спални, две бани, кухня и тясно сервизно помещение, в което спеше Кели.

Оттогава нататък се заниза върволица от мъже, които постоянно идваха и си отиваха.

— Те са ти чичовци — казваше ѝ Етел. — Не им досаждай.

Кели се радваше, че има толкова голямо семейство, докато не порасна достатъчно, за да научи, че всички те са чужди хора.

Една нощ осемгодишната Кели спеше в тъмното си стайче. Събуди я гърлен шепот:

— Шшт! Нито гък!

Тя усети, че ѝ вдигат нощницата, и преди да успее да възрази, един от нейните „чичовци“ легна отгоре ѝ и запуши устата ѝ с шеп. После насила разтвори краката ѝ. Кели се опита да се съпротивлява, ала той я натисна под себе си и проникна в тялото ѝ. Изпълни я мъчителна болка. Мъжът безпощадно продължи да влиза все по-дълбоко. Тя усети, че от тялото ѝ потича топла кръв. Мислено пищеше и се боеше, че ще припадне. Беше впримчена в ужасяващия мрак на стаята си.

Накрая, след цяла вечност, той потрепери и се измъкна от нея.

— Тръгвам си — каза ѝ „чичото“. — Обаче ако ме изпортиш на майка си, ще се върна и ще я убия. — И си отиде.

Следващата седмица бе почти непоносима. Постоянно я болеше, ала лекуваше раната си, доколкото можеше, и накрая болката премина. Искаше ѝ се да разкрие случилото се на майка си, но не смееше.

Всичко беше продължило само няколко минути, ала те промениха живота ѝ. Момиченцето, което мечтаеше за съпруг и деца, сега се чувстваше опетнено и опозорено. Кели реши никога повече да не позволи да я докосне мъж.

В нея се бе променило още нещо. От тази вечер се страхуваше от тъмното.

ГЛАВА 8

Когато Кели навърши десет години, Етел я впрегна на работа в пансиона. Момичето всяка сутрин ставаше в пет, чистеше тоалетните, търкаше пода в кухнята и помагаше в приготвянето на закуската за гостите. След училище переше, миеше пода, обираше праха и помагаше за вечерята. Животът ѝ се превърна в отвратително досадно ежедневие.

С радост помагаше на майка си и тръпнеше да получи някоя добра дума. Напразно. Етел бе прекалено заета с гостите, за да обръща внимание на дъщеря си.

Когато беше съвсем мъничка, един мил клиент прочете „Алиса в страната на чудесата“ и Кели остана омаяна от историята за бягството през вълшебната заешка дупка. „Ето какво ми трябва — мислеше си тя. — Не мога цял живот да мия тоалетни и подове и да чистя на разхвърляни непознати“.

И един ден тя откри своята вълшебна заешка дупка. Това беше нейното въображение — то можеше да я отведе навсякъде. И тя пренаписа живота си...

Имаше баща и родителите ѝ бяха с еднакъв цвят на кожата. Никога не се ядосваха и не ѝ се караха. Живееха в прекрасен дом. Майка ѝ и баща ѝ я обичаха. Майка ѝ и баща ѝ я обичаха...

Когато навърши четиринайсет, майка ѝ се омъжи за един от гостите, бармана Дан Бърк, груб мъж на средна възраст, който се чумереше на всичко. Кели с нищо не можеше да му угоди.

— Вечерята е кофти...

— Тая рокля не ти отива...

— Абажурът в спалнята още е счупен. Казах ти да го поправиш...

— Не си свършила с чистенето на баните...

Пастрокът на Кели имаше проблем с пиенето.

Стената между спалните на Кели и майка ѝ беше тънка и нощ подир нощ момичето чуваше удари и викове. На сутринта Етел се появяваше с тежък грим, който не можеше да скрие синините по лицето ѝ.

Кели бе съсипана. „Трябва да се махнем оттук — мислеше си. — Ние с мама се обичаме“.

Една нощ, тъкмо се унасяше, чу от съседната стая високи гласове.

— Защо не се избави от детето, преди да се роди?

— Опитах, Дан. Не се получи.

Кели се почувства така, сякаш я бяха ритнали в корема. Майка ѝ изобщо не я бе искала. Никой не я искаше.

Откри друг начин за бягство от нерадостния си живот: света на книгите. Стана ненаситна читателка и прекарваше в обществената библиотека почти цялото си свободно време.

В края на седмицата за нея не оставаха пари и тя си намери работа като детегледачка; завиждаше на щастливите семейства и си мислеше, че никога няма да има семейство.

На седемнайсет години Кели започна да се превръща в хубавицата, каквато някога беше майка ѝ. Съучениците ѝ я канеха на срещи. Отвращаваха я и тя ги отблъскваше.

В събота, когато не ходеха на училище и свършеше със задълженията си, Кели бързаше да отиде в обществената библиотека и прекарваше следобеда в четене.

Библиотекарката Лайза Мари Хюстън бе интелигентна състрадателна жена, кротка и дружелюбна, със също толкова непретенциозни дрехи, колкото и самата тя.

— Много е приятно да виждаш млад човек, който чете толкова много — каза тя един ден. — Ти прекарваш много време тук.

Това постави началото на тяхното приятелство. Седмица след седмица Кели изливаше страховете, надеждите и мечтите си пред библиотекарката.

— С какво искаш да се занимаваш, Кели?

— Искам да стана учителка.

— Мисля, че от теб ще се получи чудесна учителка. Това е най-благодарната професия на света.

Кели понечи да каже нещо, после замълча. Спомни си един разговор на закуска с майка си и пастрока си само преди седмица.

— Трябва да отида в колеж — бе казала тя. — Искам да стана учителка.

— Учителка ли? — изсмя се Бърк. — Това е адски тъпа идея. Учителите не печелят нищо. Чуваш ли ме? Нищо. Спокойно можеш да продължиш да миеш пода. Пък и ние с твоята старица нямаме пари да те пратим в колеж.

— Предложиха ми стипендия и...

— И какво от това? Само ще изгубиш четири години. Остави това. С твоята външност сигурно ще можеш да се продаваш на мъжете.

Кели скочи и избяга от масата.

— Има един проблем — каза момичето на госпожа Хюстън. — Не ме пускат в колеж. — Тя се задави от сълзи. — Цял живот ще продължа да слугувам!

— Разбира се, че няма — твърдо заяви библиотекарката. — На колко си години?

— След три месеца ще навърша осемнайсет.

— Скоро ще си достатъчно голяма, за да взимаш решения сама. Ти си красива девойка, Кели. Знаеш ли го?

— Не. — „Как да й кажа, че се чувствам като изрод? Не се чувствам красива“ — помисли си тя. — Не мога да понасям живота си, госпожо Хюстън. Не искам да съм такава... искам да избягам от този град. Искам нещо друго и никога няма да го получа. — Кели правеше всичко възможно да се овладее. — Никога няма да имам възможност да направя нещо, да стана личност.

— Кели...

— Изобщо не биваше да чета всички тези книги — горчиво каза тя.

— Защо?

— Защото са пълни с лъжи. Всички тези красиви хора, чудесни места и вълшебства... — Кели поклати глава. — Няма вълшебства.

Госпожа Хюстън се втрени в нея. Момичето очевидно не осъзнаваше стойността си.

— Има вълшебство, Кели, но ти сама трябва да си вълшебницата. Сама трябва да правиш вълшебствата.

— Нима? — цинично попита Кели. — И как?

— Първо трябва да знаеш за какво мечтаеш. Ти искаш да водиш вълнуващ живот, изпълнен с интересни хора и красиви места. Другия път, когато дойдеш в библиотеката, ще те науча как да осъществиш мечтите си.

„Лъжкия“, помисли си Кели.

Една седмица след като завърши училище, Кели се върна в библиотеката.

— Спомняш ли си какво ти казах за вълшебството, Кели? — попита я госпожа Хюстън.

— Да — скептично отвърна момичето.

Библиотекарката бръкна под бюрото си, извади няколко списания: „Космогърл“, „Севънтийн“, „Глеймър“, „Мадмоазел“ — и ги подаде на Кели.

— И какво да правя с тях?

— Мислила ли си да станеш модел?

— Не.

— Разгледай тези списания. После ми кажи дали ти дават идея как да направиш живота си вълшебен.

„Намеренията й са добри, но нищо не разбира“ — помисли си Кели.

— Благодаря, госпожо Хюстън. Ще се опитам.

Кели занесе списанията в пансиона, остави ги в един ъгъл и забрави за тях. После цяла вечер беше заета с обичайните си задължения.

Когато си лягаше, си спомни за списанията, които й бе дала библиотекарката. От любопитство взе няколко и започна да ги прелиства. В тях имаше друг свят. Моделите бяха красиво облечени, придружаваха ги красиви мъже, в Лондон, Париж и на екзотични места по целия свят. Обзе я копнеж. Кели припряно се съблече по нощница и отиде в банята.

Разгледа се в огледалото. Предполагаше, че е привлекателна. Винаги й го бяха повтаряли. „Добре да е вярно, нямам опит“. Замисли

се за бъдещия си живот във Филаделфия и пак се погледна в огледалото. Всеки трябваше да започне отнякъде. „Трябва да станеш вълшебница и сама да правиш вълшебствата“ — каза си тя.

На другата сутрин отиде при госпожа Хюстън. Библиотекарката се изненада, че я вижда толкова рано.

— Добро утро, Кели. Успя ли да прегледаш списанията?

— Да. — Момичето дълбоко си пое дъх. — Бих искала да опитам да стана модел. Проблемът е, че нямам представа откъде да започна.

Госпожа Хюстън се усмихна.

— Аз имам. Потърсих в телефонния указател на Ню Йорк. Нали каза, че искаш да напуснеш този град. — Библиотекарката извади от чантичката си лист хартия с печатен текст и ѝ го подаде. — Това е списък на десетте най-големи модни агенции в Манхатън, с адресите и телефонните номера. — Тя стисна ръката ѝ. — Започни най-отгоре.

Кели се смая.

— Тъж... Не знам как да ви благодаря...

— Ще ти кажа. Направи така, че някой ден да видя снимката ти в тези списания.

— Реших да стана модел — съобщи Кели на вечеря.

— Това е най-тъпата ти идея — изсумтя пастрокът ѝ. — Какво ти става, по дяволите? Всички модели са уличници.

Майка ѝ въздъхна.

— Не повтаряй моята грешка, Кели. И аз имах празни мечти. Те ще те убият. Ти си чернокожа и бедна. Никъде няма да ходиш.

Думите прозвучаха като захлопване на ковчег.

В пет часа на другата сутрин Кели взе куфара си и отиде на автогарата. В чантичката си носеше двеста долара, които беше спечелила с гледане на деца.

Пътят до Манхатън отне два часа и през това време тя си фантазираше за бъдещето си. Щеше да стане професионален модел. „Кели Хакуърт“ не звучеше професионално. „Знам какво да направя — помисли си тя. — Ще използвам само малкото си име“. Тя мислено го повтаряше ли повтаряше. „А това е нашият топмодел Кели“.

Настани се в евтин хотел и в девет часа влезе в модната агенция, с която започваше списъкът. Не носеше грим и роклята ѝ беше смачкана от пътуването.

На рецепцията във фоайето нямаше никого. Кели се приближи до някакъв мъж, който седеше в един от офисите и пишеше на бюрото си.

— Извинете.

Мъжът изсумтя нещо, без да я поглежда. Тя се поколеба.

— Имате ли нужда от модел?

— Не — измърмори мъжът. — Не приемаме нови модели.

Кели въздъхна.

— Все пак ви благодаря. — И се обърна да си ходи. Мъжът вдигна глава и изражението му се промени.

— Чакайте! Един момент. Върнете се. — Той скочи на крака. — Боже мой! Откъде идвате?

Кели го погледна озадачено.

— От Филадельфия.

— Искам да кажа... Няма значение. Работили ли сте като модел?

— Не.

— И това няма значение. Ще се научите в движение.

Гърлото ѝ внезапно пресъхна.

— Това означава ли, че ще стана модел?

Мъжът се усмихна широко.

— Сигурно. Имаме клиенти, които ще се побъркат, като ви видят.

Тя не можеше да повярва. Това беше най-голямата модна агенция и...

— Казвам се Бил Лърнър. Аз ръководя тази агенция. Как се казвате?

Това бе мигът, за който мечтаеше Кели. За пръв път щеше да използва новото си професионално име. Лърнър я гледаше втренчено.

— Не знаете ли как се казвате?

Кели изправи рамене и уверено отговори:

— Естествено, че знам. Кели.

ГЛАВА 9

Ниско профучалият самолет накара Лоис Рейнолдс да се усмихне. Гари пак закъсняваше. Беше предложила да го посрещне на летището, но той бе отговорил:

— Не си прави труда, сестричке. Ще взема такси.

— Но, Гари, с удоволствие ще...

— По-добре да ме чакаш у вас.

— Както кажеш, братле.

Брат й беше най-важният човек в живота й. Ранните й години в Кълونا бяха кошмарни. От малка й се струваше, че светът е срещу нея: засрамваха я снимките в модните списания, моделите и киноактрисите, и то само защото беше пълничка. Къде пишеше, че закръглените момичета не са също толкова хубави, колкото болнавите наглед мършави девойки? Лоис Рейнолдс винаги щеше да изучава отражението си в огледалото. Имаше дълга руса коса, сини очи, изящно лице със светла кожа и според нея приятно закръглено тяло. Мъжете можеха да друсат увисналите над коланите им шкембета и никой нищо не им казваше, но само да качаха някое и друго кило, жените ставаха обект на подигравки. Кой идиот имаше право да постанови, че идеалната женска фигура трябва да е 36–26–36?

Откакто се помнеше, съучениците й се подиграваха зад гърба: викаха й дебелогъза, дунда, крава. Думите им дълбоко я оскърбяваха. Ала Гари винаги я защитаваше.

Когато завърши Университета на Торонто, й бе дошло до гуша от подигравки. „Ако истинският мъж търси истинска жена, аз го чакам“ — казваше си.

И един ден истинският мъж неочаквано се появи. Казваше се Хенри Лоусън. Запознаха се в черквата и той веднага я привлече. Беше висок, слаб, рус, с лице, винаги готово да се усмихне, и съответния

характер. Баща му бе свещеник. Докато разговаряха, Лоис научи, че Хенри е собственик на преуспяващ разсадник и любител на природата.

— Ако не си заета утре, бих искал да вечеряме заедно — предложи й той.

Тя не се поколеба нито за миг.

— Да, благодаря.

Хенри Лоусън я заведе в един от най-добрите ресторанти в Торонто. Менюто бе разкошно, но Лоис си поръча лека храна, защото не искаше Хенри да я помисли за лакомница.

Той обаче забеляза, че яде само салата, и каза:

— Това няма да ти стигне.

— Опитвам се да отслабна — излъга го тя.

Хенри постави длан върху нейната.

— Не искам да отслабваш, Лоис. Харесваш ми такава, каквата си.

Обзе я вълнение. Той беше първият мъж, който й го казваше.

— Ще ти поръчам пържола, картофи и салата „Цезар“.

Бе чудесно най-после да намери мъж, който разбира и одобрява апетита й.

През следващите две седмици се срещаха колкото можеха често. По-малко от месец след запознанството им Хенри й каза:

— Обичам те, Лоис. Искам да станеш моя жена.

Думи, които си беше мислила, че никога няма да чуе.

Лоис го прегърна.

— И аз те обичам, Хенри. Искам да стана твоя жена.

След пет дни се ожениха в черквата, в която се бяха запознали. Гари и неколцина техни приятели присъстваха на церемонията, извършена от бащата на Хенри. Лоис бе на седмото небе.

— Къде ще отидете на меден месец? — попита преподобният Лоусън.

— На езерото Луис — отвърна Хенри. — Там е много романтично.

— Идеално.

Хенри прегърна Лоис.

— Надявам се, че до края на живота ни всеки ден ще е като меден месец.

Тя се разтопи от щастие.

Веднага след сватбата заминаха за езерото Луис, разкошен оазис в националния парк „Банф“ в сърцето на Скалистите планини.

Пристигнаха привечер. Слънцето искреше над езерото.

Хенри я прегърна.

— Гладна ли си?

Тя го погледна в очите и се усмихна.

— Не.

— Аз също. Искаш ли да се съблечем?

— О, да, скъпи.

След две минути бяха в леглото и Хенри я любеше. Беше чудесно. Изтощително. Съживяващо.

— О, скъпи, ужасно те обичам.

— И аз те обичам, Лоис — отвърна Хенри. После се изправи. — Сега трябва да изкупим плътския грях.

Тя го погледна смутено.

— Моля?

— Коленичи.

Лоис се засмя.

— Не се ли умори, скъпи?

— Коленичи.

Тя се усмихна.

— Добре.

После коленичи и озадачено видя, че Хенри смъква широкия колан от панталона си. Приблужи се до нея и преди Лоис да разбере какво става, силно я удари по голия задник.

Тя изкрещя и се опита да се изправи.

— Какво...

Хенри я блъсна на пода.

— Казах ти, скъпа. Трябва да изкупим плътския грях. — И отново замахна с колана.

— Престани! Престани!

— Не мърдай. — Гласът му трепереше от страст.

Лоис се опита да стане, ала Хенри я натисна с ръка и пак я удари.

Тя имаше чувството, че я дерат жива.

— Хенри! Боже мой! Престани!

Накрая Хенри се отдръпна и дълбоко си пое дъх.

— Сега всичко е наред.

Лоис едва се движеше. Усещаше, че раните й кървят. С мъка успя да се изправи. Не можеше да говори. Можеше само ужасено да зяпа мъжа си.

— Сексът е грях. Трябва да се борим със съблазънта.

Тя безмълвно поклати глава. Все още не вярваше, че това наистина се случва с нея.

— Помисли за Адам и Ева, за първородния грях — продължи Хенри.

Лоис се разрида.

— Вече всичко е наред. — Той я прегърна. — Всичко е наред. Обичам те.

— И аз те обичам, но... — неуверено отвърна младата жена.

— Не се бой. Ние победихме греха.

„Победихме“? Това означаваше, че се случва за последен път. „Сигурно защото е син на свещеник. Слава Богу, че свърши“.

Хенри я притисна към себе си.

— Много те обичам. Да вървим на вечеря.

В ресторанта Лоис едва успя да седне. Болката беше мъчителна, ала я бе срам да си поиска възглавница.

— Аз ще поръчам — заяви Хенри. За себе си взе салата, а за нея — обилна вечеря. — Трябва да пазиш силите си, скъпа.

По време на вечерята Лоис си мислеше за случилото се. Хенри беше най-прекрасният мъж, когото познаваше. Удивляваше я неговият... Тя се зачуди как да го нарече. Може би... фетиш? Така или иначе, всичко бе свършило. Можеше да прекара остатъка от живота си в грижи за този човек и да разчита на неговите грижи.

Когато се нахраниха, Хенри й поръча втори десерт и каза:

— Обичам жената да има много от всичко.

Лоис се усмихна.

— Радвам се, че ти харесвам.

— Да се връщаме в стаята — предложи той, когато вечерята свърши.

— Да.

В стаята се съблякоха и когато Хенри я взе в прегръдките си, болката ѝ сякаш изчезна. Той я люби нежно и сладостно, още по-възхитително от първия път.

Лоис го прегърна.

— Беше прекрасно.

— Да — кимна мъжът ѝ. — А сега трябва да изкупим плътския грях. Коленичи.

През нощта, докато Хенри спеше, Лоис тихо събра багажа си и избяга. Взе самолет до Ванкувър и се обади на Гари. Среccнаха се на обяд и тя му разказа всичко.

— Ще поискам развод, но трябва да напусна града.

Брат ѝ се замисли за миг.

— Един мой приятел има застрахователна компания, сестричке. Тя е в Денвър, почти на две хиляди и петстотин километра оттук.

— Идеално.

— Ще му се обадя — обеща Гари.

След две седмици Лоис работеше в застрахователната компания.

Брат ѝ непрекъснато поддържаше връзка с нея. Тя си купи очарователно малко бунгало с изглед към Скалистите планини и Гари от време на време ѝ идваше на гости. Прекараха заедно няколко чудесни уикенда — караха ски, ходеха на риба или просто разговаряха на дивана. „Много се гордея с теб, сестричке“ — винаги ѝ казваше той и Лоис също се гордееше с неговите успехи. Гари бе защитил докторат по естествени науки, работеше в международна корпорация и през свободното си време пилотираше самолет.

На вратата се почука. Лоис погледна през прозореца да види кой е, и го позна. Том Хюбнър, висок чартърен пилот с набръчкано лице, приятел на брат ѝ.

Лоис му отвори и той влезе.

— Здравсти, Том.

— Здравей, Лоис.

— Гари още го няма. Струва ми се, че преди малко чух самолета му. Би трябвало да се появи всеки момент. Ще го почакаш ли?

Том я гледаше втренчено.

— Не си ли гледала новините?

Лоис поклати глава.

— Не. Какво става? Надявам се, че не сме започнали нова война и...

— Лоис, нося ти лоша вест. Много лоша. — Говореше напрегнато. — За Гари.

Тя се вцепени.

— Какво се е случило?

— Загинал е на път за насам. — Том видя, че очите ѝ помръкват. — Много съжалявам. Знам колко се обичахте.

Тя се опита да каже нещо, ала се задъхваше.

— Как... как... как...

Том Хюбнър я хвана за ръка и внимателно я заведе при дивана.

Лоис седна и дълбоко си пое дъх.

— Как... се е случило?

— Самолетът на Гари се блъснал в планинския склон на няколко километра от Денвър.

На Лоис ѝ призля.

— Искам да остана сама, Том.

Той загрижено се вторачи в нея.

— Сигурна ли си, Лоис? Мога да постоя при теб и...

— Благодаря ти, но си върви, моля те.

Том Хюбнър се поколеба, после кимна.

— Имаш номера ми. Ако ти потрябвам, обади ми се.

Лоис не го чу да тръгва. Беше изпаднала в шок. Все едно ѝ бяха казали, че е умряла *тя*. Мислите ѝ се върнаха в детството им.

Гари винаги я закриляше, биеше се с момчетата, които я закачаха, и когато пораснаха, я водеше на бейзболни мачове, кино и купони. За последен път се бяха видели преди седмица — сцената изникна в съзнанието ѝ като филм, замъглен от сълзите ѝ.

Двамата седяха на масата в трапезарията.

— Нищо не хапваш, Гари.

— Много е вкусно, сестричке. Просто не съм гладен.

Лоис се вгледа в него.

— Искаш ли да поговорим за нещо?

— Винаги познаваш, а?

— С работата ти ли е свързано?

— Да. — Той отмести чинията. — Мисля, че животът ми е в опасност.

Тя се сепна.

— Какво?

— Само шестима души знаят какво става, сестричке. В понеделник ще дойда със самолета да пренощувам тук. Във вторник сутринта заминавам за Вашингтон.

Лоис се озадачи.

— Какво ще правиш във Вашингтон?

— Ще им разкажа за Прима.

И Гари ѝ обясни.

А сега беше мъртъв. „Мисля, че животът ми е в опасност“ — така бе казал. Брат ѝ не беше загинал случайно. Бяха го убили.

Лоис си погледна часовника. Вече бе късно да направи нещо, но на сутринта щеше да се обади по телефона и да отмъсти за убийството на Гари. Щеше да довърши изпълнението на плановете му. Изведнъж се почувства изтощена. Струваше ѝ усилия дори само да стане от дивана. Не беше вечеряла, ала при мисълта за храна ѝ се гадеше.

Отиде в спалнята и си легна; беше прекалено уморена, за да се съблече. Скоро се унесе.

Сънува, че с Гари пътуват в бърз влак и всички пътници пушат. Ставаше горещо и димът я давеше. Събуди се от кашлица и отвори очи, после смаяно се огледа. Спалнята ѝ гореше, огънят обхващаше завесите, навсякъде се кълбеше дим. Лоис със залитане се изправи от леглото. Опита се да не диша и излезе в дневната. Огънят бе навсякъде. Тя направи няколко стъпки към вратата, усети, че краката ѝ се подкосяват, и се строполи на пода.

Последното нещо, което си спомняше, бяха пламъците, лакомо облизващи се към нея.

ГЛАВА 10

Нещата се развиваха с шеметна бързина. Кели скоро усвои основните страни на работата — агенцията ѝ осигури курсове по сценично поведение. Тя не се чувстваше нито красива, нито желана и възприемаше всичко като театър.

И моментално се превърна в звезда. Личността ѝ бе не само вълнуваща и провокативна. Кели излъчваше недосегаемост, която действаше предизвикателно на мъжете. Само за две години тя се нареди сред топмоделите. Рекламираше дрехи в десетки страни. Прекарваше повечето си време в Париж, където се намираха едни от най-важните клиенти на агенцията.

Веднъж, след модно ревю в Ню Йорк, преди да се прибере във френската столица, отиде да види майка си. Тя изглеждаше състарена и измъчена. „Трябва да я измъкна оттук — помисли си младата жена. — Ще ѝ купя хубав апартамент и ще се грижа за нея“.

Етел ѝ се зарадва.

— Щастлива съм, че успя, Кели. Благодаря ти за ежемесечните чекове.

— Няма защо. Трябва да поговорим за нещо, майко. Измислила съм план. Искам да напуснеш...

— Я виж кой ни е дошъл на гости — нейно величество. — Пастрокът ѝ тъкмо влизаше. — Какво правиш тук? Защо не си въртиш задника в ония готини парцалки?

„Ще се наложи да го направя някой друг път“ — каза си Кели.

* * *

Трябваше да се отбие на още едно място. Отиде в обществената библиотека, където бе прекарала безброй чудни часове, и влезе с пет-шест списания в ръце. В главата ѝ бликнаха спомени.

Госпожа Хюстън я нямаше на бюрото. Кели продължи в читалнята и я видя да подрежда книги на една от страничните пътеки. Изглеждаше чудесно в ушитата си по поръчка рокля.

— След малко идвам — каза библиотекарката, когато чу, че някой влиза, и се обърна. — Кели! — извика от изненада. — О, Кели!

Двете се втурнаха една към друга и се прегърнаха. Госпожа Хюстън се отдръпна назад и я погледна.

— Не вярвам на очите си. Какво правиш тук?

— Дойдох да видя майка си, но исках да видя и вас.

— Много се гордея с теб. Нямах представа.

— Госпожо Хюстън, помните ли, когато ви попитах как мога да ви се отблагодаря? Вие ми казахте, че искате да видите снимката ми в модно списание. Заповядайте. — И ѝ връчи списанията, сред които бяха „Ел“, „Космополитън“, „Венити Феър“ и „Вог“. Нейното лице грееше от всички корици.

— Прекрасни са — възкликна госпожа Хюстън. — Ела да ти покажа нещо. — Заобиколи зад бюрото си и извади същите броеве.

Мина малко време, преди Кели да възвърне дар слово.

— Как бих могла наистина да ви се отблагодаря? Вие променихте живота ми.

— Не, Кели. Ти сама го промени. Аз само ти дадох тласък. И, Кели...

— Да?

— Благодарение на теб и аз станах модерна.

Тъй като Кели ценеше личния си живот, славата я измъчваше. Постоянната върволица от фотографии я дразнеше и беше развила фобия от непознати хора. Обичаше да е сама и да си мисли за Марк. Спомняше си първия път...

Обядваше в ресторант „Синк“ в хотел „Джордж V“. Някакъв зле облечен мъж спря и се заяпа в нея. Имаше бледата нездрава кожа на човек, който прекарва цялото си време на закрито. Носеше брой на „Ел“, разтворен на страница със снимки на Кели.

— Извинете — каза непознатият.

Тя го погледна сприхаво.

— Да?

— Видях вашите... Прочетох тази статия за вас и тук пише, че сте родена във Филадельфия. — В гласа му се долавяше ентузиазъм. — И аз съм роден там, и когато видях снимките ви, все едно ви познавах, и...

— Не ме познавате и не обичам да ме безпокоят непознати — студено го сръза Кели.

— О, извинете. — Той мъчително преглътна. — Не исках да... Не съм непознат. Искам да кажа, аз съм Марк Харис и работя в Кингсли Интернешънъл. Когато ви видях тук... помислих си, че може да не обичате да обядвате сама и че бихме могли да...

Кели го изгледа унищожително.

— Сбъркали сте. А сега ме оставете на мира.

— Не... не исках да ви се натрапвам — запелтечи мъжът. — Просто... — Той видя изражението ѝ. — Отивам си.

Кели го видя да излиза от ресторанта със списанието в ръка. „Прав ти път“ — помисли си.

Имаше договор с няколко модни списания за едноседмична фотосесия. В деня след срещата с Марк Харис тъкмо се преобличаше в гримьорната на моделите, когато ѝ донесоха дванайсет рози. Картичката гласеше: „Моля, простете ми за безпокойството. Марк Харис“.

Кели я скъса.

— Пратете цветята в детската болница.

На другата сутрин гардеробиерката пак влезе в гримьорната, този път с пакет.

— Един мъж го остави за теб, Кели.

Вътре имаше орхидея. Картичката гласеше: „Надявам се, че сте ми простили. Марк Харис“. Кели скъса и тази картичка.

— Задръж цветето.

Почти ежедневно пристигаха подаръци от Марк Харис: кошничка плодове, пръстен с емоционален датчик, малък Дядо Коледа. Кели ги изхвърляше. Следващият подарък беше различен: прелестно френско пуделче с червена панделка на шията. Картичката гласеше: „Това е Ейнджъл. Надявам се да я обичате толкова, колкото и аз. Марк Харис“.

Кели се обади на телефонни справки, взе номера на Кингсли Интернешънъл Груп и попита телефонистката:

— При вас работи ли някой си Марк Харис?

— Oui, mademoiselle.

— Може ли да говоря с него?

— Един момент.

След малко чу познатия глас.

— Ало?

— Господин Харис?

— Да.

— Обажда се Кели. Реших да приема поканата ви за обяд.

След кратко смаяно мълчание той попита:

— Наистина ли? Това е... това е чудесно.

Тя долови вълнението в гласа му.

— Да се срещнем днес в „Лорен“, в един часа, става ли?

— Страхотно. Много ви благодаря. Аз...

— Аз ще направя резервация. Дочуване.

Марк Харис чакаше прав до една маса в „Лорен“. Кели влезе с кутрето в ръце. Лицето му грейна.

— Вие... вие дойдохте. Не бях сигурен, че... И носите Ейнджъл!

— Да. — Кели му връчи кучето. — Можете да обядвате с нея — заяви ледено и се обърна да си тръгне.

— Не разбирам — каза Марк. — Мислех...

— Добре, ще ви го обясня за последен път — изсумтя Кели. — Искам да престанете да ми досаждате. Разбрахте ли ме?

Лицето му стана яркочервено.

— Да. Да, разбира се. Извинете. Не... не исках да... просто си мислех... не знам как да... Нека ви обясня. Бихте ли седнали за момент?

Кели понечи да откаже, после седна с презрително изражение.

— Да?

Марк Харис дълбоко си пое дъх.

— Наистина много съжалявам. Не исках да ви досаждам. Пратих ви онези неща, за да ви се извиня за натрапването. Искях само възможност да... когато видях снимката ви, се почувствах така, сякаш

съм ви познавал цял живот. И после ви видях лично, и вие бяхте още по-... — Той отново започна да заеква. — Тря... трябваше да се досетя, че жена като вас не се интересува от хора като... мен. Държах се като глупав ученик. Много ме е срам. Просто не... не знаех как да изразя чувствата си и... — Гласът му секна. Цялото му същество излъчваше уязвимост. — Не ме бива да... да разкривам чувствата си. Цял живот съм сам. Никой... когато бях шестгодишен, родителите ми се разведоха и поведоха спор за попечителство. Никой не ме искаше.

Кели безмълвно го наблюдаваше. Думите му отекваха в ума ѝ и събуждаха дълбоко погребани спомени: „Защо не се избави от детето, преди да се роди?“

— Израснах в пет-шест приемни дома, където никой не го беше грижа... — продължаваше той.

„Те са ти чичовци. Не им досаждай“.

— Сякаш не правех нищо както трябва... — разказваше Марк, докато гласовете в главата на Кели повтаряха: „Вечерята е кофти... Тая рокля не ти отива... Не си свършила с чистенето на баните...“

— Искаха да напусна училище и да работя в един автосервиз, но аз... аз исках да стана учен. Казвах, че съм много тъп...

Кели все повече се унасяше в думите му и си спомняше собственото си минало: „Всички модели са улиčníци...“

— Мечтаех да отида в колеж, но те ми казваха, че при работата, която върша, няма... няма да ми трябва образование. Когато получих стипендия за Масачузетския технически институт, приемните ми родители заявиха, че сигурно ще ме изхвърлят...

Този непознат сякаш разказваше за нейния живот: „Колеж ли? Само ще изгубиш четири години...“ Искрено трогната, Кели изпитваше същите мъчителни чувства, каквито и седналият срещу нея мъж.

— Когато завърших МТИ, дойдох да работя в един клон на Кингсли Интернешънъл Груп. Само че бях ужасно самотен. — Последва дълга пауза. — Много отдавна четох някъде, че най-чудесното нещо в живота било да намериш кого да обичаш, който да те обича... и повярвах в това.

Кели мълчеше.

— Но така и не намерих такъв човек и бях готов да се откажа — неловко продължи Марк Харис. После един ден ви видях... — Гласът

му секна.

Той се изправи с Ейнджъл в ръце.

— Срам ме е от всичко това. Обещавам никога повече да не ви безпокоя. Прощавайте.

И се обърна да си тръгне.

— Къде отнасяте кучето ми? — извика тя.

Марк Харис смутено се обърна.

— Моля?

— Ейнджъл е моя. Вие ми я подарихте, забравихте ли?

Той слисано стоеше на мястото си.

— Да, обаче вие казахте...

— Ще сключа сделка с вас, господин Харис. Ще задържа Ейнджъл, но ще можете да я посещавате.

Трябваше му малко време, после усмивката му освети залата.

— Искате да кажете, че мога... че ще ми позволите...

— Защо не обсъдим въпроса на вечеря?

Нямаше представа, че току-що се е превърнала в мишена.

ГЛАВА 11

Париж, Франция

В полицейското управление „Рьоили“ на Рю Енар в Дванайсети район се провеждаше разпит. Детективите Андре Белмондо и Пиер Маре разпитваха управителя на Айфеловата кула.

РАЗСЛЕДВАНЕ НА САМОУБИЙСТВО ПРИ АЙФЕЛОВАТА КУЛА

Понеделник, 6 май

10:00 Обект: Рене Паскал

БЕЛМОНДО: Мосю Паскал, имаме основание да смятаме, че Марк Харис, човекът, за когото се предполага, че е паднал от последния етаж на Айфеловата кула, е бил убит.

ПАСКАЛ: Убит ли? Но... Казаха ми, че е било злополука и...

МАРЕ: Не може да е паднал случайно през парапета. Прекалено е висок.

БЕЛМОНДО: Освен това установихме, че жертвата не е била склонна към самоубийство. Всъщност той е имал планове да прекара уикенда с жена си. Тя е Кели, прочутият модел.

ПАСКАЛ: Съжалявам, господа, но не виждам с какво... защо ме повикахте тук?

МАРЕ: За да ни помогнете да изясним някои неща. В колко часа затвори ресторантът онази вечер?

ПАСКАЛ: В десет. Заради бурята „Жул Верн“ беше празен, затова реших да...

МАРЕ: По кое време изключват асансьорите?

ПАСКАЛ: Обикновено работят до полунощ, обаче онази вечер, тъй като нямаше посетители и клиенти, ги изключих в десет.

БЕЛМОНДО: Това отнася ли се за асансьора до последния етаж?

ПАСКАЛ: Да. За всички.

МАРЕ: Някой може ли да се качи на последния етаж без асансьор?

ПАСКАЛ: Не. Онази вечер всичко беше затворено. Не разбирам за какво става дума. Ако...

БЕЛМОНДО: Ще ви кажа за какво става дума. Мосю Харис е бил хвърлен от последния етаж. Известно ни е, че е бил там, защото направихме оглед на парапета и по горната му страна имаше драскотини. Следите от цимент по подметките на Харис съответстват на цимента на парапета. Щом етажът е бил затворен и асансьорите не са работили, как се е качил в полунощ там?

ПАСКАЛ: Не знам. Без асансьор това е... това е невъзможно.

МАРЕ: И все пак мосю Харис се е качил на последния етаж с асансьор. С него са се качили и убийците му. И после са слезли долу.

БЕЛМОНДО: Външен човек може ли да управлява асансьорите?

ПАСКАЛ: Не. Когато са на работа, операторите никога не ги оставят без контрол, а нощем асансьорите се заключват със специален ключ.

МАРЕ: Колко ключа има?

ПАСКАЛ: Три. Единият е в мен, другите два се пазят тук.

БЕЛМОНДО: Сигурен ли сте, че последният асансьор е бил затворен в десет?

ПАСКАЛ: Да.

МАРЕ: Кой беше операторът?

ПАСКАЛ: Тот. Жерар Тот.

МАРЕ: Бих искал да разговарям с него.

ПАСКАЛ: Аз също.

МАРЕ: Моля?

ПАСКАЛ: От онази вечер Тот не е идвал на работа. Обадох се у тях. Никой не ми отговори. Свързах се с хазяина му. Тот се изнесъл.

МАРЕ: Без да остави друг адрес ли?

ПАСКАЛ: Точно така. Направо се е изпарил.

— „Направо се е изпарил“ ли? За великия Худини ли става дума, или за някакъв си проклет оператор на асансьор?

Говореше генералният секретар на Интерпол Клод Рено, нисък подвижен човек на петдесетина години, който за двацет години се бе издигнал до върха на полицейската йерархия.

Той председателстваше съвещание в главната заседателна зала на седеметажната сграда на Интерпол. Международната полицейска организация представлява централна база данни за сто двадесет и шестте полиции от седемдесет и осем държави. Сградата се намира в Сен Клод на десетина километра западно от Париж и в нея работят бивши детективи от Националната служба за сигурност и парижката префектура.

На голямата маса седяха дванайсет мъже. През последния час разпитваха детектив Белмондо.

— Значи с детектив Маре не успяхте да откриете нищо за убийство, извършено на място, където жертвата и убийците не биха могли да се намират и откъдето извършителите не биха могли да избягат, така ли? — кисело попита генералният секретар. — Това ли искате да кажете?

— С Маре разговаряхме с всички, които...

— Стига. Можете да си вървите.

— Слушам.

Засраменият детектив напусна залата.

— Е, нищо не научихме от него — каза един от присъстващите.

Рено въздъхна.

— Напротив. Той окончателно потвърди онова, което вече знаехме.

Всички го погледнаха изненадано.

— Господа, тази загадка е обгърната в мистерия. От петнайсет години съм в тази служба и сме разследвали серийни убийци, международни банди, хулиганства, отцеубийства и всевъзможни други престъпления. — Генералният секретар замълча за миг. — Но през всички тези години никога не съм се натъквал на такова нещо. Ще уведомя нийоркския клон.

Манхатън, Ню Йорк

Началникът на манхатънските детективи Франк Бигли четеше пратената от генералния секретар папка. В кабинета му влязоха Ърл Гринбърг и Робърт Пригицър.

— Искали сте да ни видите.

— Да, седнете.

Бигли вдигна един лист.

— Това е сведение, получено сутринта от Интерпол. — Той започна да го чете: — „Преди шест години японският учен Акира Исо се самоубил, като се обесил в хотелската си стая в Токио. Господин Исо бил в отлично здраве, току-що го били повишили, и според сведенията се намирал в отлично настроение“.

— Япония ли? Какво общо има това с...

— Оставете ме да продължа. „Преди три години трийсет и две годишната швейцарска естественичка Мадлен Смит пуснала газта в апартамента си в Цюрих и се самоубила. Била бременна и щяла да се омъжва за бащата на детето си. Приятелите ѝ заявили, че не я били виждали по-щастлива“. — Той погледна двамата детективи. — През последните три дни берлинчанката Соня Фербрюге се удавила във ваната си. Същата нощ американецът Марк Харис изпълнил лебедов скок от последния етаж на Айфеловата кула. Един ден по-късно канадецът Гари Рейнолдс разбил чесната си в планината край Денвър.

Гринбърг и Пригицър го слушаха все по-озадачени.

— Вчера вие двамата открихте трупа на Ричард Стивънс на брега на Ист Ривър.

Ърл Гринбърг го гледаше въпросително.

— Какво общо имат с нас всички тия случаи?

— Всички те всъщност са един случай — тихо отвърна Бигли.

Гринбърг го зяпна.

— *Какво?* Дайте да видим дали съм ви разбрал вярно. Преди шест години японец, преди три години швейцарка, а през последните няколко дни немкия, канадец и двама американци. — Той замълча за миг. — Какво свързва тия случаи?

Бигли му подаде папката от Интерпол. Когато прочете съдържанието ѝ, детективът се ококори, после вдигна глава и бавно каза:

— Интерпол смята, че зад тия убийства стои мозъчният тръст Кингсли Интернешънъл Груп, така ли? Това е смехотворно.

— Господин началник, това е най-големият мозъчен тръст на света — отбеляза Пригицър.

— Всички тези хора са били убити и всеки от тях е бил свързан с КИГ. Компанията е собственост на Танър Кингсли и се ръководи от него. Той е президент и изпълнителен директор на Кингсли Интернешънъл Груп, председател на президентската научна комисия, глава на Националния институт за висше планиране и член на борда за отбранителна политика на Пентагона. Мисля, че е най-добре двамата с Гринбърг да поговорите с господин Кингсли.

Ърл Гринбърг мъчително преглътна.

— Ясно.

— Ърл...

— Да?

— И внимавайте.

След пет минути Ърл Гринбърг разговаряше със секретарката на Танър Кингсли. Когато свърши, се обърна към Пригицър.

— Имаме среща във вторник, в десет сутринта. В момента господин Кингсли участва в заседание на конгресна комисия във Вашингтон.

Вашингтон

На заседанието на сенатската екологична комисия във Вашингтон шестима сенатори и трийсет и шестима зрители и репортери внимателно слушаха показанията на Танър Кингсли.

Той бе четирийсетинагодишен, висок и красив, със стоманеносини очи, в които гореше интелигентност. Имаше римски нос, волева брадичка и профил, който можеше да краси монета.

Председателката на комисията старши сенатор Полин Мери ван Лювън излъчваше почти агресивна самоувереност. Тя погледна Танър и отчетливо каза:

— Можете да започнете, господин Кингсли.

Той кимна.

— Благодаря, госпожо сенатор. — После се обърна към другите членове на комисията и заговори с безизразен глас.

— Въпреки че някои наши политици от правителството все още шикалкавят за последиците от глобалното затопляне и парниковия ефект, дупката в озоновия слой бързо расте. Поради това половината свят търпи суши, а другата половина — наводнения. Заради глобалното затопляне в Морето Рос наскоро падна айсберг, голям колкото Ямайка. Озоновата дупка над южния полюс достигна рекордна големина от двайсет и пет милиона квадратни километра. — Танър направи драматична пауза и бавно повтори: — Двайсет и пет милиона квадратни километра.

— Свидетели сме на рекорден брой урагани, циклони, тайфуни и бури, които опустошават части от Европа — продължи той. — Поради радикалните промени в климата милиони хора в страни по целия свят са обречени на глад и гибел. Но това са само думи: глад и гибел. Престанете да мислите за тях като думи. Помислете за тяхното значение — мъже, жени и деца, гладни, бездомни и умиращи.

— Миналото лято над двайсет хиляди души в Европа умряха от топлинна вълна. — Танър повиши глас. — И какво направихме ние? Нашето правителство отказа да ратифицира Протокола от Киото, подписан на глобалната екологична среща. Това означава, че не даваме и пукната пара какво ще се случи с останалата част от света. Просто продължаваме да правим каквото ни отърва. Толкова ли сме тъпи, толкова ли сме самовлюбени, че не виждаме какво вършим с...

— Господин Кингсли, това не е дебат — прекъсна го сенатор ван Лювън. — Ще ви помоля да се придържате към по-умерен тон.

Танър дълбоко си пое дъх и кимна. После продължи спокойно:

— Както всички знаем, парниковият ефект се дължи на изгарянето на изкопаеми горива и други сродни фактори, които изцяло са под наш контрол, и въпреки това тези емисии са достигнали най-високата си стойност от половин милион години. Те замърсяват въздуха, който дишат нашите деца и внуци. Замърсяването може да бъде прекратено. А защо не го правим? Защото ще струва много пари на бизнеса. — Той отново повиши глас. — Пари! Колко струва глътка чист въздух в сравнение с един човешки живот? Литър бензин? Два литра? — Гласът му стана още по-разпаден. — Доколкото знаем, земята е единственото обитаемо място за нас, и все пак ние отравяме сушата, океаните и въздуха, който дишаме, колкото можем по-бързо. Ако не престанем...

Сенатор ван Лювън отново се намеси.

— Господин Кингсли...

— Извинете ме, госпожо сенатор. Ядосан съм. Не мога да наблюдавам унищожаването на нашата вселена, без да протестирам.

Кингсли говори още половин час. Когато свърши, сенатор ван Лювън каза:

— Господин Кингсли, бих искала да ви видя в кабинета си. Закривам заседанието.

Кабинетът на сенатор ван Лювън бе обзаведен в типичния стерилен бюрократичен стил: бюро, маса, шест стола и редици кантонерки, но тя беше прибавила някои женски щрихи — пъстри тъкани, картини и снимки.

Когато Танър влезе, до нея стояха още две жени.

— Това са моите асистентки Корин Мърфи и Керъли Трост.

Корин Мърфи, привлекателна млада жена с червена коса, и дребната блондинка Керъли Трост, и двете двайсетинагодишни, седнаха до сенатора. Очевидно бяха очаровани от Танър.

— Седнете, господин Кингсли — покани го сенатор ван Лювън.

Танър се настани срещу тях. Ван Лювън го измери с поглед.

— Честно казано, не ви разбирам.

— О, нима? Изненадвате ме, госпожо сенатор. Мислех, че съм се изразил пределно ясно. Смятам...

— Знам какво смятате. Но вашата компания има договори с правителството за много проекти и въпреки това вие се изказвате против него по екологичния проблем. Това не е ли зле за бизнеса?

— Не става въпрос за бизнес, сенатор ван Лювън — студено отвърна Танър. — А за съдбата на човечеството. Ние сме свидетели на началото на катастрофална глобална дестабилизация. Опитвам се да убедя Сената да пренасочи средства за решаването на проблема.

— Някои от тези средства могат да отидат във вашата компания, нали? — скептично попита тя.

— Не ми пука кой ще получи парите. Искам само да видя, че се взимат мерки, преди да е станало късно.

— Това е достойно за възхищение — топло рече Корин Мърфи. — Вие сте необикновен човек.

Танър се обърна към нея.

— Госпожице Мърфи, ако искате да кажете, че повечето хора смятат парите за по-важни от морала, със съжаление трябва да призная, че сигурно сте права.

— Мисля, че това, което правите, е прекрасно — обади се Керъли Трост.

Сенатор ван Лювън неодобрително погледна асистентките си и отново се обърна към Танър.

— Не ви обещавам нищо, но ще поговоря с колегите си и ще видя каква е позицията им по екологичния въпрос. Ще ви се обадя.

— Благодаря, госпожо сенатор. Ще ви бъда много задължен. — Той се поколеба. — Някой път, когато сте в Манхатън, бих могъл да ви разведа из КИГ и да ви покажа с какво се занимаваме. Сигурно ще ви е интересно.

Сенатор ван Лювън безразлично кимна.

— Ще ви се обадя.

Срещата приключи.

ГЛАВА 12

Париж, Франция

От момента, в който се разчу за смъртта на Марк, Кели Харис бе залята от телефонни обаждания, цветя и имейли. Първо се обади Сам Медоус, колега и близък приятел на мъжа й.

— Кели! Боже мой! Не мога да повярвам! Аз... не знам какво да кажа, просто съм съсипан. Всеки път, щом се обърна, очаквам да видя Марк. Мога ли да направя нещо за теб, Кели?

— Не, благодаря, Сам.

— Тогава нека поддържаме връзка. Искам да съм ти от помощ с каквото мога...

Последваха десетина обаждания от приятели на Марк и модели, с които работеше Кели.

Обади й се Бил Лърнър, шефът на модната агенция, и след като изрази съболезнованията си, каза:

— Знам, че не е моментът, Кели, обаче мисля, че работата ще ти се отрази добре. Телефонът ни направо се строши от звънене. Кога смяташ, че ще си готова да се върнеш?

— Когато Марк се върне при мен.

Кели затвори.

Сега телефонът отново звънеше. Накрая тя вдигна.

— Да?

— Госпожа Харис?

Още ли беше госпожа Харис? Вече нямаше господин Харис, но тя винаги, винаги щеше да бъде съпруга на Марк.

— Да, аз съм госпожа Марк Харис — твърдо отговори Кели.

— Обаждам се от кабинета на Танър Кингсли. „Човекът, за когото работи... работеше Марк“ — помисли си тя.

— Да?

— Господин Кингсли ще ви бъде признателен, ако можете да се срещнете с него в Манхатън. Би желал да ви види в главната сграда на

компанията. Свободна ли сте?

Беше свободна. Беше казала в агенцията да отменят всичките ѝ ангажименти. Но бе изненадана. „Защо иска да ме види Танър Кингсли?“

— Да.

— Ще ви бъде ли удобно да напуснете Париж в петък?

Вече нищо нямаше да ѝ е удобно.

— В петък. Добре.

— Чудесно. На летище „Шарл дьо Гол“ ще ви чака билет за Юнайтед Еърлайнс. — Мъжът ѝ продиктува номера на полета. — В Ню Йорк ще ви посрещне кола.

Марк ѝ беше разказвал за Танър Кингсли. Познаваше го лично и го смяташе за гений, за чудесен работодател. Може би Кингсли щеше да сподели с нея някакви спомени за Марк: тази мисъл я ободря.

Ейнджъл дотича при нея и скочи в скута ѝ. Кели я прегърна.

— Какво да правя с теб, докато ме няма? Мама би те взела със себе си, но ще отсъствам само няколко дни.

Кели изведнъж се сети кой ще се погрижи за кученцето.

Слезе по стълбището в офиса на домоуправителя. Работници монтираха нов асансьор и Кели потръпваше всеки път, щом минеше покрай тях.

Домоуправителят на кооперацията Филип Сендре бе висок привлекателен и дружелюбен мъж. Жена му и дъщеря му винаги бяха много услужливи. Когато научиха за Марк, и тримата бяха съсипани. Погребението беше на гробището Пер Лашез и Кели бе поканила и семейство Сендре.

Тя се приближи към вратата и почука. Филип ѝ отвори.

— Дойдох да ви помоля за една услуга.

— Заповядайте. Каквото пожелаете, мадам Харис.

— Трябва да замина за Ню Йорк за три-четири дни. Дали бихте могли да се грижите за Ейнджъл, докато ме няма?

— Дали бих могъл ли? Двамата с Ана Мария ще я гледаме с удоволствие.

— Благодаря. Много съм ви признателна.

— И ви обещавам, че ще направя всичко възможно да я разглезя.

Кели се усмихна.

— Закъснели сте. Вече съм я разглезила.

— Кога възнамерявате да заминете?

— В петък.

— Отлично. Ще се погрижа за всичко. Казах ли ви, че приеха дъщеря ми в Сорбоната?

— Не. Това е чудесно. Сигурно много се гордеете с нея.

— Така е. Започва лекции след две седмици. Всички сме адски развълнувани. Мечтата ни се сбъдна.

В петък сутринта Кели заведе Ейнджъл в апартамента на Филип Сендре и му подаде няколко книжни торби.

— Това е любимата ѝ храна и някои играчки...

Филип се отдръпна и зад него Кели видя на пода купчина кучешки играчки.

Тя се засмя.

— В добри ръце си, Ейнджъл. — Кели за последен път прегърна кученцето. — Довиждане, Ейнджъл. Много ви благодаря, Филип.

На излизане видя Никол Паради, телефонистката на кооперацията — бе излязла да я изпрати. Темпераментна сивокоса жена, тя беше толкова дребничка, че когато седеше зад пулта си, се виждаше само темето ѝ.

Никол ѝ се усмихна.

— Ще ни липсвате, мадам. Върнете се по-бързо, моля ви.

Кели стисна ръката ѝ.

— Благодаря. Ще се върна скоро, Никол.

След няколко минути вече пътуваше за летището.

Както винаги, летище „Шарл дьо Гол“ се пръскаше по шевовете. Комплексът представляваше сюрреалистичен лабиринт от гишета, магазини, ресторанти, стълбища и великански ескалатори, пълзящи нагоре-надолу като праисторически чудовища.

Управителят я придружи до една ВИП чакалня. След четирийсет и пет минути обявиха нейния полет. Докато минаваше през портала, отстрани я наблюдаваше непозната жена. В момента, в който Кели се

скри от поглед, жената извади мобилния си телефон и набра някакъв номер.

Кели се настани на седалката си. Постоянно мислеше за Марк и не обръщаше внимание на факта, че повечето мъже и жени в самолета скришом я зяпат.

„Какво е правил Марк в полунощ на последния етаж на Айфеловата кула? С кого е щял да се срещне? И защо? — питаше се тя. И най-ужасния въпрос: — Защо Марк се е самоубил? Бяхме толкова щастливи заедно. Толкова много се обичахме. Не вярвам, че се е самоубил. Не и Марк... не и Марк... не и Марк“.

Затвори очи и мислите ѝ заблуждаха към миналото...

Беше първата им среща. Тя носеше черна пола и бяла блуза с висока яка, за да не си помисли Марк, че се опитва да го съблазни. Това щеше да е просто обикновена приятна вечер. Кели усещаше, че е нервна. Заради ужасното нещо, което ѝ се бе случило като малка, не беше излизала с мъже, освен по делови причини или на задължителни благотворителни събирания.

„Марк всъщност не ми е гадже — все си повтаряше тя. — С него просто ще сме приятели. Можем да се разхождаме заедно из града и няма да има романтични усложнения“. В този момент на вратата се позвъни.

Кели с надежда си пое дъх и отвори. Марк стоеше на прага, усмихваше се и държеше кутия и книжна торба в ръце. Носеше размъкнат сив костюм, зелена риза, яркочервена вратовръзка и кафяви обувки. Кели за малко да се засмее на глас. Фактът, че Марк нямаше никакъв вкус, някак си я умиляваше. Познаваше достатъчно много мъже, чието самолюбие зависеше от елегантния им вид.

— Влизай — покани го тя.

— Надявам се, че не съм закъснял.

— Ни най-малко. — Всъщност бе подранил с двацет и пет минути.

Марк ѝ подаде кутията.

— За теб е.

Вътре имаше два килограма шоколадови бонбони. През годините ѝ бяха предлагали диаманти, кожени палта и апартаменти, но никога

бонбони. „Точно каквото трябва на един модел“, весело си помисли тя и се усмихна.

— Благодаря.

Марк ѝ протегна торбата.

— А това са деликатеси за Ейнджъл.

Сякаш по даден знак, пуделчето дотича в стаята и се хвърли към гостенина.

Той го вдигна на ръце и започна да го гали.

— Помни ме.

— Искрено съм ти благодарна за нея — каза Кели. — Тя ми е страхотно другарче. Никога не съм имала куче.

Марк я погледна и очите му казваха всичко.

Вечерта мина неочаквано добре. Марк се оказа очарователен събеседник и Кели се трогна от очевидното му вълнение. Беше интелигентен и с него се разговаряше лесно. Времето изтече много по-бързо, отколкото очакваше.

— Надявам се пак да излезем заедно — каза Марк накрая.

— Да, с удоволствие.

— Какво е любимото ти занимание, Кели?

— Обичам да ходя на футбол. А ти?

Лицето му стана безизразно.

— Ами... хм... да. Обичам футбол.

Не го биваше да лъже. Хрумна ѝ дяволита идея.

— В събота вечер има мач от шампионата. Искаш ли да отидем?

Марк мъчително преглътна.

— Естествено. Ще е страхотно.

Когато се върнаха в кооперацията на Кели, тя се напрегна. Винаги идваше моментът за: „Може ли една целувчица за лека нощ?... Защо да не вляза за едно последно?... Нали не искаш да спиш сама?...“

Спряха до вратата и Марк я погледна.

— Знаеш ли какво първо забелязах в теб, Кели?

Тя затаи дъх. Започваше се: „Имаш разкошно дупе... Падам си по циците ти... Ще ми се да обвиниеш дългите си крака около шията ми...”

— Не — ледено отвърна Кели. — Какво забеляза първо?

— Мъката в очите ти.

Преди тя да успее да отговори, Марк каза:

— Лека нощ.

После се обърна и си тръгна.

ГЛАВА 13

Следващата събота Марк пак донесе кутия шоколадови бонбони и голяма книжна торба.

— Бонбоните са за теб. Лакомствата са за Ейнджъл.

Кели взе подаръците.

— Двете с Ейнджъл ти благодарим.

И докато го гледаше как гали пуделчето, невинно попита:

— Готвиш ли се за мача?

— О, да — ентусиазирано отвърна той.

Кели се усмихна.

— Аз също. — Знаеше, че Марк никога не е ходил на футболен мач.

Парижкият стадион „Сен Жермен“ беше претъпкан до пръсване от шейсет и седем хиляди нетърпеливи фенове, очакващи началото на шампионатния мач между Лион и Марсилия.

— Впечатлена съм — каза Кели, когато се настаниха на местата си точно над центъра на полето. — Трудно се намират такива места.

Марк се усмихна.

— Когато човек обича футбола толкова, колкото го обичам аз, няма нищо невъзможно.

Тя прехапа устни, за да не се засмее. Нямаше търпение мачът да започне.

В два часа отборите излязоха на стадиона и застанаха мирно, докато оркестърът свиреше Марсилезата, френския национален химн. Когато футболистите се обърнаха с лице към трибуните, един от играчите на Лион в синьо и бяло пристъпи напред.

Кели реши да се смили над Марк и да му обясни какво става, така че се наведе към него.

— Това е вратарят им. Той...

— Знам — прекъсна я Марк. — Грегъри Купе. Най-добрият вратар в групата. Миналия април спечели шампионата срещу Бордо. По-миналата година спечели купата на УЕФА и шампионата. Трийсет

и една годишен, висок метър осемдесет и един, тежи осемдесет и един килограма.

Кели го погледна удивено. Говорителят продължи:

— Сидни Гуво, център-нападател...

— Номер четиринайсет — ентусиазирано събщи Марк. — Невероятен е. Миналата седмица срещу Оксер вкара гол в последната минута на мача.

Кели смаяно слушаше коментарите му за другите футболисти.

Играта започна и зрителите полудяха.

— Виж, започва с далечен шут — извика Марк.

Мачът беше вълнуващ и напрегнат. Вратарите на двата отбора правеха всичко възможно, за да не позволят на противниците си да вкарат гол. Кели трудно можеше да се съсредоточи. Час по час поглеждаше Марк, изумена от познанията му. „Как съм могла да сбъркам така?“

— Гуво атакува! — възкликна по някое време той. — Успя!

— Виж! — каза след няколко минути. — Ще дадат картон на Кариер за игра с ръка.

И се оказа прав.

Когато Лион победи, той изпадна в еуфория.

— Страхотен отбор!

— Откога се интересуваш от футбол, Марк? — попита Кели на излизане от стадиона.

Той я погледна срамежливо.

— От около три дни. Направих някои проучвания с компютъра. Тъй като ти се интересуваш, реших, че и аз трябва да разбирам от футбол.

Това невероятно я трогна. Не можеше да повярва, че Марк е вложил толкова много време и усилия само защото тя обича този спорт.

Уговориха се за другия ден, след като Кели приключи със служебните си задължения.

— Мога да те взема от гримьорната и...

— Не! — Тя не искаше да го запознава с другите модели. Марк я погледна озадачено.

— Искам да кажа, забранено е мъже да влизат в гримьорните.

— Аха.

„Не искам да се влюбиш в...“ — всъщност си мислеше Кели.

— Дами и господа, моля, сложете си предпазните колани и вдигнете облегалките и масичките си. Наближаваме летище „Кенеди“ и ще кацнем само след няколко минути.

Кели се върна към настоящето. Идваше в Ню Йорк, за да се срещне с Танър Кингсли, човека, за когото беше работил Марк.

Някой бе предупредил медиите и когато самолетът кацна, те я чакаха. Отвсякъде я заобиколиха репортери с телевизионни камери и микрофони.

— Погледни насам, Кели!

— Ще ни кажеш ли какво се е случило с мъжа ти?

— Ще има ли следствие?

— Имахте ли намерение да се развеждате с мъжа си?

— Ще се върнеш ли в Щатите?

— Как се почувства, когато научи за случилото се?

„Най-нетактичният въпрос“.

Зад журналистите Кели видя мъж с приятна външност. Той се усмихна и й махна и тя му даде знак да се приближи.

Бен Робъртс беше един от най-популярните и уважавани телевизионни водещи. Веднъж я бе интервюирал и се бяха сприятелили. Той си проби път през навалицата. Всички го познаваха.

— Ей, Бен! Кели ще гостува ли в твоето шоу?

— Смяташ ли, че ще се съгласи да говори за случилото се?

— Може ли да те снимам с Кели?

Бен вече беше стигнал при нея. Вълната репортери ги заливаше.

— Оставете я на мира, приятели — извика той. — По-късно ще поговорите с нея.

Репортерите неохотно започнаха да се разотиват. Бен я хвана за ръка.

— Нямам думи да изразя колко съжалявам. Много обичах Марк. Дватамата тръгнаха към изхода.

— Един неофициален въпрос. Все пак какво правиш в Ню Йорк?

— Дойдох да се срещна с Танър Кингсли.

Бен кимна.

— Той е влиятелен човек. Сигурен съм, че ще се погрижи за теб. Ако мога да ти помогна с нещо, Кели, винаги съм на твое разположение. — Той се огледа. — Очакват ли те? Мога да...

В този момент към Кели се приближи униформен шофьор.

— Госпожа Харис? Аз съм Колин. Колата е отпред. Господин Кингсли ви резервира апартамент в хотел „Метрополитън“. Ако ми дадете билетите си, ще се погрижа за багажа ви.

Кели се обърна към Бен.

— Ще ми се обадиш ли?

— Разбира се.

След десет минути пътуваше за хотела.

— Секретарката на господин Кингсли ще ви се обади, за да уговорите среща — каза Колин, докато се провираха между колите. — Аз ще съм на ваше разположение, когато пожелаете.

— Благодаря.

„Какво правя тук?“ — запита се Кели. Скоро щеше да научи отговора.

ГЛАВА 14

Манхатън, Ню Йорк

Танър Кингсли четеше водещото заглавие на следобедния вестник: „Градушка върхлита Иран“. По-нататък в репортажа се говореше за „необикновено явление“. Идеята за градушка наред лято при горещ климат беше странна. Танър повика секретарката си.

— Кати, изрежи тази статия и я прати на сенатор ван Лювън с писмо: „Информация за глобалното затопляне. Искрено ваш...“

— Веднага, господин Кингсли.

Танър Кингсли си погледна часовника. Двамата детективи трябваше да се появят в КИГ след половин час. Огледа се. Той бе създал всичко това. КИГ. Замисли се за властта зад тези три букви, за това колко биха се изненадали хората, ако знаеха удивителната история за скромното начало на организацията само преди седем години. Спомените от миналото нахлуха в главата му...

Спомняше си деня, в който измисли новото лого на КИГ. „Доста шикозно за нищо и никаква компания“ — беше казал някой и Танър без чужда помощ бе превърнал тази нищо и никаква компания в световна величина. Когато мислеше за началото, имаше чувството, че е направил чудо.

Танър Кингсли беше пет години по-малък от брат си Андрю и това даде насока на живота му. Родителите им се разведоха и след като се омъжи повторно, майка им ги напусна. Баща им бе учен и момчетата последваха неговите стъпки — бяха истински вундеркинди. Баща им почина от инфаркт на четирийсетгодишна възраст.

Фактът, че Танър е пет години по-малък от брат си, постоянно го ядосваше. Когато спечели първа награда в специализираната си природонаучна паралелка, учителите казаха: „Преди пет години Андрю беше пръв в класа. Сигурно е генетично...“

Когато спечели състезание по ораторско майсторство, преподавателят възкликна: „Поздравления, Танър. Ти си вторият Кингсли, който печели тази награда“.

При постъпването му в отбора по тенис: „Надявам се да ви бива толкова, колкото брат ви Андрю...“

Когато завършваше: „Прощалната ви реч беше вдъхновяваща. Много ми напомни на речта на Андрю...“

Беше израснал в сянката на брат си и го измъчваше мисълта, че го смятат за втори след Андрю.

Двамата много си приличаха: бяха красиви, интелигентни и даровити, ала колкото повече растяха, толкова повече изпъкваха разликите помежду им. Докато Андрю бе алтруистичен и скромен, Танър беше отворен, общителен и амбициозен. Андрю се срамуваше да контактува с жени, докато красотата и чарът на Танър привличаха другия пол като магнит.

Най-важната разлика между братята бяха техните цели в живота. Докато Андрю мечтаеше да организира благотворителна дейност и да помага на хората, амбицията на Танър бе да стане богат и влиятелен.

Андрю завърши колеж с отличие и веднага прие предложението да постъпи в мозъчен тръст. Там разбра колко много може да допринесе такава организация и след пет години реши да създаде свой мозъчен тръст, макар и скромен.

Когато разкри идеята на брат си, Танър се развълнува.

— Това е гениално! Мозъчните тръстове сключват договори с държавата на стойност милиони долари, да не споменавам за корпорациите, които плащат...

Андрю го прекъсна.

— Нямам това предвид, Танър. Искам да помагам на хората.

Брат му го зяпна.

— Да помагаш на хората ли?

— Да. Десетки страни от Третия свят нямат достъп до модерни селскостопански и производствени методи. Има една поговорка, че ако дадеш на човек една риба, той може да стотви ядене. Но ако го научиш да лови риба, ще има какво да яде до края на живота си.

„Загубеняк“ — помисли си Танър.

— Андрю, тези страни не могат да си позволят да ни плащат...

— Няма значение. Ще пращаме специалисти в Третия свят, за да ги научим на модерни методи, които ще променят живота им. Ще те взема за съдружник. Ще наречем нашия мозъчен тръст Кингсли Груп. Какво ще кажеш?

Танър се замисли за миг, после кимна.

— Всъщност идеята ти не е лоша. Можем да започнем с тези страни, за които говориш, после да направим големи пари — от държавни поръчки и...

— Танър, хайде първо да направим света по-добро място за живеене.

Танър се усмихна. Това щеше да е компромис. Щяха да започнат така, както искаше Андрю, и после постепенно да реализират пълния потенциал на компанията.

— Е?

Танър протегна ръка.

— За нашето бъдеще, братко.

След половин година двамата братя стояха на дъжда пред малка тухлена сграда със скромния надпис „Кингсли Груп“.

— Как изглежда? — гордо попита Андрю.

— Прекрасно. — Танър успя да скрие иронията в гласа си.

— Този надпис ще донесе щастие на много хора по целия свят, Танър. Вече започнах да събирам специалисти, които ще заминат за страните от Третия свят.

Танър понечи да възрази, но млъкна. Не биваше да притиска упорития си брат. „Но ще дойде и моето време — мислеше той, докато гледаше малката табела. — Някой ден тук ще пише «Кингсли Интернешънъл Груп»“.

Джон Хайолт, приятел на Андрю от колежа, бе инвестирал сто хиляди долара, за да помогне за утвърждаването на мозъчния тръст; Андрю успя да събере и останалите пари.

Назначиха шестима души и ги пратиха в Момбаса, Сомалия и Судан, за да научат местното население как да направи живота си по-добър. Ала обратно не идваше нито цент.

За Танър това бе абсурдно.

— Андрю, можем да сключим договор с някоя голяма компания и...

— Ние се занимаваме с друго, Танър.

„С какво по-точно се занимаваме, по дяволите?“ — чудеше се Танър.

— Крайслер Корпорейшън търси...

Андрю се усмихна.

— Хайде да гледаме истинската си работа.

Танър трябваше да призове на помощ цялата си воля, за да се овладее.

Андрю и Танър си имаха отделни лаборатории в мозъчния тръст. Бяха потънали в собствените си проекти. Андрю често работеше до късно през нощта.

Една сутрин, когато Танър дойде на работа, брат му още бе там. Той го видя да влиза и скочи на крака.

— Ужасно съм развълнуван от новия нанотехнологичен експеримент. Разработвам метод за...

Мислите на Танър заблуждаха към нещо по-важно: страстното червенокосо миньонче, с което се беше запознал предишната вечер. Срещнаха се в един бар, пиха по чаша и тя го заведе в апартамента си, където си прекараха страхотно. Когато го докосваше по...

— ... и мисля, че наистина ще се получи. Как ти звучи това, Танър?

— О, да, Андрю — сепнато отвърна брат му. — Чудесно.

Андрю се усмихна.

— Знаех си, че ще видиш възможностите.

Танър повече се интересуваше от собствения си таен експеримент. „Ако успея, ще завладее света“ — помисли си той.

Една вечер скоро след завършването си Танър бе на коктейл. Чу зад себе си приятен женски глас.

— Много съм слушала за вас, господин Кингсли.

Той се обърна и трябваше да положи усилия, за да скрие разочарованието си. Пред него стоеше млада жена с повече от обикновен вид. Отличаваха я само проницателните ѝ кафяви очи и красивата ѝ, малко цинична усмивка. Танър смяташе физическата красота за задължителна и беше ясно, че тази жена не влиза в класацията.

— Нищо лошо, надявам се — отвърна той и вече си мислеше за оправдание да се избави от нея.

— Аз съм Полин Купър. Приятелите ми ме наричат Пола. Вие излизахте със сестра ми Джини в колежа. Тя беше луднала по вас.

Джини, Джини... Ниска? Висока? Брюнетка? Блондинка? Танър се усмихваше и се мъчеше да си спомни. Бяха толкова много.

— Джини искаше да се омъжи за вас.

Това с нищо не му помагаше. Същото желание бяха имали и много други.

— Сестра ви беше много готина. Двамата просто като че ли не бяхме...

Тя го изгледа сардонично.

— Спестете си измислиците. Вие изобщо не си я спомняте.

Танър се засрами.

— Ами, аз...

— Няма нищо. Наскоро бях на сватбата ѝ.

Обзе го облекчение.

— О, значи Джини се е омъжила.

— Да. — Последва пауза. — Но аз не. Искате ли утре да вечеряме заедно?

Танър я погледна внимателно. Въпреки че не отговаряше на стандартите му, имаше хубаво тяло и изглеждаше мила. И със сигурност щеше лесно да му се пусне. В противен случай щеше да я разкара.

Тя го наблюдаваше.

— Аз черпя.

Танър се засмя.

— Ще го преживея, стига да не сте много лакома.

— Опитайте.

Той я погледна в очите и тихо отвърна:

— Ще опитам.

На другата вечер отидоха в един моден ресторант в центъра. Пола носеше бяла блуза, черна пола и обувки на високи токове. Докато я гледаше как влиза в ресторанта, на Танър му се стори, че е много по-красива от предишната вечер. Всъщност имаше излъчването на принцеса от някоя далечна страна.

Той се изправи.

— Добър вечер.

Пола му подаде ръка.

— Добър вечер. — Самоувереността ѝ изглеждаше почти царствена.

— Да започнем наново, съгласен ли си? — предложи тя, когато седна. — Аз нямам сестра.

Танър я погледна смутено.

— Но нали каза, че...

Пола се усмихна.

— Просто исках да изпитам реакцията ти. Бях слушала много за теб от приятелите си и се заинтригувах.

За секс ли говореше? Той се зачуди кой ѝ е разказвал за него. Имаше толкова много възможности...

— Не се нахвърляй на прибързани заключения. Не говоря за мъжкарските ти успехи. А за ума ти.

Сякаш му четеше мислите.

— Значи... хм... те интересува умът ми, така ли?

— Освен всичко друго — подканващо отвърна тя. Определено щеше лесно да му се пусне, помисли си Танър и посегна да стисне ръката ѝ.

— Голяма работа си. Ще си прекараме страхотно.

Пола се усмихна.

— Чука ли ти се, сладур?

Откровеността ѝ го смая. Какъв ентусиазъм! Той кимна.

— Винаги, принцесо.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Чудесно. Извади си черното тефтерче и ще се опитаме да намерим някоя, която е свободна довечера.

Танър се вцепени. Никоя жена не се беше подигравала с него така. Той я зяпна.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще трябва да обогатиш заучените си реплики, миличък. Имаш ли представа колко си банален?

Той се изчерви.

— Какво те кара да смяташ, че е заучена реплика?

Тя го погледна в очите.

— Сигурно датира от библейски времена. Когато разговаряш с мен, искам да ми казваш неща, които друга жена не е чувала.

Танър се опита да скрие яростта си.

„Тя с кого си мисли, че си има работа — с някой гимназист ли?
— бясно си помисли той. — Прекалено е нахална. Приключвам с нея“.

ГЛАВА 15

Световната централа на Кингсли Интернешънъл Груп се намираше в Манхатън, на две преки от Ист Ривър. Комплексът заемаше пет акра земя и се състоеше от четири големи бетонни сгради и две малки къщи, оградени със стена и охранявани електронно.

В десет сутринта детективите Ърл Гринбърг и Робърт Пригицър влязоха във фоайето на главната сграда. То бе просторно и модерно, обзаведено с дивани, фотьойли и масички.

Детектив Гринбърг хвърли поглед към списанията на най-близката масичка: „Върчуъл Риалити“, „Нюклиър & Рейдиолоджикъл Тероризм“, „Роботикс Уърлд“... Вдигна един брой на „Дженетик Инджинийринг Нюз“ и се обърна към Пригицър.

— Не ти ли е писнало да ги четеш в зъболекарския кабинет?

Колегата му се ухили.

— Прав си.

Отидоха на рецепцията и се представиха.

— Имаме среща с господин Танър Кингсли.

— Той ви очаква. Ще пратя някого да ви придружи до кабинета му. — Служителката им подаде фирмени баджове. — Моля, носете ги, докато не напуснете сградата.

— Разбира се.

Тя натисна един бутон и след малко се появи привлекателна млада жена.

— Господата имат среща с господин Танър Кингсли.

— Да. Аз съм Ретра Тайлър, една от асистентките на господин Кингсли. Елате с мен, моля.

Детективите тръгнаха по дълъг стерилен коридор с плътно разположени офиси от двете страни. В дъното се намираше кабинетът на Танър.

Зад бюрото в чакалнята седеше Кати Ордонес, младата интелигентна секретарка на Танър Кингсли.

— Добро утро, господа. Заповядайте.

Тя се изправи и отвори вратата към вътрешната стая. Двамата детективи влязоха и се огледаха благоговейно.

Огромното помещение беше пълно с непозната електроника, звукоизолираните стени бяха покрити с плоски телевизионни екрани, показващи изгледи от десетки градове по света. На едни монитори се виждаха заседателни зали, офиси и лаборатории, а на други — хотелски апартаменти, в които се провеждаха съвещания. Всеки монитор имаше самостоятелна аудиосистема и въпреки че звукът едва се чуваше, откъсите от изречения, произнасяни едновременно на десетки езици, оставяха странно впечатление.

В долния край на всеки екран пишеше името на съответния град: Милано... Йоханесбург... Цюрих... Мадрид... Атина... На отсрещната стена имаше шкаф с осем реда лавици, заети от подвързани с кожа книги.

Танър Кингсли седеше зад махагоново бюро с пулт, състоящ се от пет-шест пъстри бутона. Носеше елегантен сив костюм, шит по поръчка, светлосиня риза и синя карирана вратовръзка.

Когато гостите му влязоха, той се изправи.

— Добро утро, господа.

— Добро утро — поздрави Ърл Гринбърг. — Ние сме...

— Да, знам кои сте. Детективите Ърл Гринбърг и Робърт Пригицър. — Ръкуваха се. — Заповядайте, седнете.

Детективите седнаха.

Пригицър зяпна постоянноменящите се сцени на мониторите и възхитено поклати глава.

— Какво ли не прави съвременната техника! Това е...

Танър го накара да млъкне с вдигане на ръка.

— Това не е просто съвременна техника, детектив. Тя ще се появи на пазара чак след две-три години. С помощта на тази система мога едновременно да наблюдавам телезаседания в десетки страни. Компютрите автоматично класифицират и записват информацията, която тече от нашите представителства по света.

— Простете ми елементарния въпрос, господин Кингсли — каза Пригицър. — С какво точно се занимават мозъчните тръстове?

— С две думи ли? Ние решаваме проблеми. Намираме изход от евентуални затруднения. Някои мозъчни тръстове се съсредоточават само върху една област — военна, икономическа или политическа. Ние

се занимаваме с национална сигурност, комуникации, микробиология, екология... КИГ работи за различни държави като независим анализатор и критик на мащабни глобални последици.

— Интересно.

— Осемдесет и пет процента от научноизследователския ни персонал има висше образование, а над шейсет и пет процента — докторска степен.

— Наистина внушително.

— Брат ми Андрю основа Кингсли Интернешънъл Груп, за да помага на страните от Третия свят, затова имаме редица пилотни проекти по целия свят.

От един монитор внезапно се разнесе трясък и проблесна светкавица. Тримата се обърнаха натам.

— Не четох ли някъде, че правите някакъв метеорологичен експеримент? — попита детектив Гринбърг.

Танър сбърчи лице.

— Да, тук го наричат „лудостта на Кингсли“. Това е един от малкото големи провали на КИГ, един от проектите, на чийто успех много се надявах. Само че сега го приключваме.

— Възможно ли е да се контролира времето? — учуди се Пригицър.

Танър поклати глава.

— До ограничена степен. Много хора са опитвали. Още през хиляда и деветстотната година Никола Тесла правил експерименти с времето. Той установил, че йонизирането на атмосферата може да се променя с радиовълни. През хиляда деветстотин петдесет и осма нашето Министерство на отбраната проведе експеримент със спускане на медни игли в йоносферата. Десет години по-късно беше реализиран проектът „Попай“, с който военните се опитаха да удължат мусонния сезон в Лаос, за да увеличат калта по Пътеката на Хо Ши Мин. Използваха сребърен йодид, който изстрелваха в облаците, за да предизвикват дъжд.

— Успяха ли?

— Да, но само на местно равнище. По няколко причини никой няма да успее да контролира времето. Един от проблемите е, че Ел Ниньо повишава температурата на Тихия океан, което разрушава световната екологична система, докато Ла Ниня^[1] понижава

океанската температура и двете течения заедно правят невъзможно каквото и да било реално контролиране на времето. Южното полукълбо е заето от осемдесетина процента вода, а северното — от шейсет процента, което също нарушава равновесието. Освен това циклоналната посока не се поддава на управление.

Гринбърг кимна, после се поколеба, но все пак попита:

— Знаете ли защо сме тук, господин Кингсли?

Танър се вгледа в него за миг.

— Предполагам, че въпросът ви е реторичен. Иначе би трябвало да го сметна за обиден. Кингсли Интернешънъл Груп е мозъчен тръст. Само за едно денонощие умряха или мистериозно изчезнаха четирима мои служители. Вече започнахме собствено следствие. Имаме представителства по целия свят с хиляда и осемстотин служители и очевидно ми е трудно да поддържам връзка с всички. Но досега успях да установя, че двама от убитите служители са били замесени в незаконна дейност. Това им е струвало живота — обаче ви уверявам, че няма да струва репутацията на Кингсли Интернешънъл Груп. Очаквам нашите хора съвсем бързо да разкрият истината.

— Има още нещо, господин Кингсли — обади се Гринбърг. — Научихме, че преди шест години японският учен Акира Исо се е самоубил в Токио. Преди три години швейцарката Мадлен Смит се самоубила в...

— Цюрих — прекъсна го Танър. — Нито един от двамата не се е самоубил. Били са убити.

Детективите го погледнаха изненадано.

— Откъде знаете? — попита Пригицър.

Гласът на Танър прозвуча по-твърдо.

— Били са убити заради мен.

— Какво искате да ка...

— Акира Исо беше блестящ учен. Работеше в японската компания за електроника Токио Фърст Индъстриъл Груп. Запознах се с него на една международна промишлена конференция в японската столица. Разбрахме се добре. Реших, че КИГ може да му предложи по-подходяща атмосфера, отколкото неговата компания. Поканих го да работи тук и той прие с огромна радост. — Танър очевидно се мъчеше да запази самообладание. — Разбрахме се да го запазим в тайна, докато не напусне работа законно, обаче явно го е споменал на някого,

защото се появи съобщение във вестниците и... — Той отново направи дълга пауза, после продължи: — В деня след публикацията Исо беше открит мъртъв в хотелската си стая.

— Господин Кингсли, не може ли да има други причини, които да обясняват смъртта му? — попита Пригицър.

Танър поклати глава.

— Не. Не повярвах, че се е самоубил. Наех детективи и ги пратих с неколцина мои хора в Япония, за да разкрият какво се е случило. Не успяха да открият доказателства за убийство и тогава реших, че сигурно съм сбъркал, че в живота на Исо може да е имало някаква трагедия, за която да не съм подозирал.

— Тогава защо сега сте убеден, че са го убили? — поинтересува се Гринбърг.

— Както споменахте, преди три години в Цюрих почина Мадлен Смит. Твърдеше се, че се е самоубила. Вие обаче не знаете, че Мадлен Смит също искаше да напусне компанията, в която работеше, и да дойде при нас.

Гринбърг се намръщи.

— Какво ви кара да смятате, че има връзка между смъртта на двамата?

Лицето на Танър сякаш бе от камък.

— Фирмата, в която работеше, беше клон на същата оная Токио Фърст Индъстриъл Груп.

Последва смаяно мълчание.

— Нещо не разбирам — обади се Пригицър. — Защо да убиват служител само защото иска да напусне? Ако...

— Мадлен Смит не беше каква да е служителка. Нито пък Исо. Те бяха блестящи физици и щяха да разрешат проблеми, от което техните компании щяха да спечелят невъобразими богатства. Ето защо не искаха да ги изгубят.

— Швейцарската полиция разследва ли смъртта на Смит?

— Да. Ние също. Но пак не успяхме да докажем нищо. Всъщност все още работим по всички убийства и очаквам да ги разкрием. КИГ има връзки по целия свят. Ако получа каквато и да било полезна информация, с удоволствие ще я споделя с вас. Надявам се и вие да постъпите така.

— Естествено — обеща Гринбърг.

Позлатеният телефон на бюрото на Танър извъня.

— Извинете. — Той се изправи и отиде да вдигне слушалката. — Ало... Да... Следствието тече нормално. Всъщност в момента двама детективи са в кабинета ми и се съгласиха да си сътрудничим. — Кингсли хвърли поглед към Пригицър и Гринбърг. — Добре... Ще ви съобща, когато имаме новини. — Шефът на КИГ затвори.

— Работите ли по нещо секретно тук, господин Кингсли? — попита Гринбърг.

— Искате да кажете дали работим по нещо достатъчно секретно, за да убият толкова много хора ли? На света има над сто мозъчни тръста, детектив Гринбърг, някои от които работят по абсолютно същите проблеми като нас. Ние не строим атомна бомба. Отговорът на въпроса ви е „не“.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Андрю Кингсли. Носеше наръч документи. Изобщо не приличаше на брат си. Чертите на лицето му бяха някак отпуснати. Имаше оредяваща сива коса, набръчкано чело и ходеше леко прегърбен. Докато Танър Кингсли кипеше от жизненост и интелигентност, Андрю изглеждаше малоумен и апатичен. Говореше със заекване и трудно свързваше изреченията.

— Това тук... нали знаеш... това са нещата, които поиска, Танър. Извинявай, че не ги свърших... свърших по-рано.

— Няма нищо, Андрю. — Танър се обърна към двамата детективи. — Това е брат ми Андрю. Детективите Гринбърг и Пригицър.

Андрю ги погледна неуверено и запримигва.

— Ще им разкажеш ли за Нобеловата си награда, Андрю?

— Да, Нобеловата награда... — разсеяно отвърна брат му. — Нобеловата награда...

После се обърна и излезе. Танър въздъхна.

— Както споменах, Андрю е основател на тази компания, блестящ учен. Преди седем години получи Нобелова награда за едно свое откритие. За нещастие, участваше в експеримент, който се провали, и... и това го промени — горчиво довърши той.

— Трябва да е бил забележителен човек.

— Наистина.

Ърл Гринбърг се изправи и протегна ръка.

— Няма да ви отнемаме повече време, господин Кингсли. Ще поддържаме връзка.

— Господа — със стоманен глас отвърна Танър. — Нека се опитаме да разкрием тези престъпления, при това бързо.

---

[1] Циклични течения по западното крайбрежие на Южна Америка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Всички сутрешни вестници бяха пълни с едни и същи репортажи. Сушата в Германия бе причинила смъртта най-малко на сто души и беше унищожила реколта за милиони долари.

Танър повика Кати.

— Прати тази статия на сенатор ван Лювън с писмо: „Поредната информация за глобално затопляне. Искрено ваш...“

Танър не можеше да престане да мисли за вечерта, която бе прекарал с Пола. И колкото повече мислеше за нахалството ѝ, за нейните подигравки, толкова повече се разяряваше. Спомняше си точните ѝ думи: „Ще трябва да си обогатиш заучените реплики, миличък. Имаш ли представа колко си банален?“ Реши да се срещне още веднъж с нея, за да я накаже, както заслужаваше. После щеше да я забрави.

Изчака три дни и ѝ се обади.

— Принцесо?

— Кой е?

Беше готов да ѝ затвори телефона. Колко мъже я наричаха „принцеса“, по дяволите, зачуди се той, ала успя да запази самообладание.

— Танър Кингсли.

— А, да. Как си? — с абсолютно безразличие го попита Пола.

„Сбърках — помисли си Танър. — Изобщо не биваше да ѝ се обаждам“.

— Помислих си, че може някой път пак да вечеряме заедно, но сигурно си заета, затова нека забравим...

— Какво ще кажеш за довечера?

Отново го сварваше неподготвен. Нямаше търпение да ѝ даде урок.

След четири часа Танър седеше срещу Пола Купър в едно френско ресторантче на изток от Лексингтън Авеню. Изненадваше го радостта му от новата им среща. Беше забравил колко е жизнена и енергична.

— Липсваше ми, принцесо.

Тя се усмихна.

— О, и ти ми липсваше. Голяма работа си.

Пак го подиграваше, при това със собствените му думи. По дяволите.

Изглеждаше, че тази вечер ще е повторение на предишната им среща. В другите си романтични връзки винаги той бе контролирал разговора. Сега изпитваше смущаващото усещане, че Пола винаги е на една крачка пред него. Тя имаше бърз отговор за всичко, каквото ѝ казваше. Беше остроумна и не му позволяваше да я баламосва.

Жените, с които обикновено излизаше Танър, бяха красиви и разкрепостени, ала за пръв път в живота си имаше чувството, че нещо им е липсвало. Бяха прекалено лесни. Всички бяха мили, но някак *прекалено* мили. Не го предизвикваха. Пола, от друга страна...

— Разкажи ми за себе си — помоли я Танър.

Тя сви рамене.

— Баща ми беше богат и влиятелен и израснах като глезла — с камериерки и икономи, сервитьори, които ни обслужваха край басейна, после учих в „Радклиф“ и подготвително училище, както си му е редът. Накрая баща ми изгуби всичко и умря. Оттогава работя като главна асистентка на един политик.

— Харесва ли ти?

— Не. Той е скучен. — Погледът ѝ срещна неговия. — Търся нещо по-интересно.

На другия ден той пак ѝ се обади.

— Принцесо?

— Надявах се да се обадиш, Танър. — Гласът ѝ звучеше топло.

Обзе го приятно усещане.

— Наистина ли?

— Да. Къде ще ме заведеш на вечеря?

Той се засмя.

— Където пожелаеш.

— Ходи ми се в парижкия „Максим“, обаче ще се задоволя с всичко, стига да съм с теб.

Отново го хващаше неподготвен, но кой знае защо, думите ѝ го разтопиха от щастие.

Вечеряха в „Кот Баск“ на Петдесет и пета улица и Танър през цялото време я наблюдаваше и се чудеше защо толкова силно го привлича. Не беше външният ѝ вид — поразяваше го нейната интелигентност. Цялото ѝ същество излъчваше самоувереност. Не познаваше по-самостоятелна жена от нея.

Разговорите им обхващаха безброй теми и Танър установи, че тя е удивително образована.

— С какво искаш да се занимаваш, принцесо?

Преди да отговори. Пола известно време го наблюдава.

— Искam власт — властта да осъществявам нещата.

Танър се усмихна.

— Тогава много си приличаме.

— На колко жени си го казвал, Танър?

Той отново се разяри.

— Ще престанеш ли вече? Когато казвам, че си различна от всяка жена, която някога съм...

— Какво?

— Ядосваш ме — сприхаво отвърна Танър.

— Бедничкият. Щом си ядосан, защо не вземеш един душ...

Пак го обзе гняв. Писна му и той се изправи.

— Няма значение. Няма смисъл да се опитвам да...

— ... вкъщи?

Танър не вярваше на ушите си.

— У вас ли?

— Да, имам апартаментче на Парк Авеню — отвърна тя. — Искаш ли да ме заведеш вкъщи?

Прескочиха десерта.

Апартаментчето се оказа разкошно, прекрасно обзаведено жилище. Танър се оглеждаше, смаян от целия този лукс и изящество. Тъкмо в нейния стил. Еклектична колекция от картини, огромна маса,

голям полилей, италианско канапе и шест стола чипъндейл. Нямаше време да види нищо повече, защото Пола му каза:

— Ела да ти покажа спалнята си.

Спалнята бе издържана в бяло, с бели мебели и голям огледален таван над леглото.

— Впечатлен съм. Това е най-...

— Шшт. — Пола започна да го съблича. — Ще поговорим после.

Когато свърши, бавно свали дрехите си. Тялото ѝ бе самото съвършенство на еротиката. Тя го прегърна и се притисна към него, доближи устни до ухото му и прошепна:

— Стига любовна игра.

Озоваха се на леглото и Пола беше готова за него. Когато проникна в нея, тя силно стисна бедра, после ги отпусна, отново ги стисна и продължи така, все повече възбуждайки Танър. И всеки път лекичко променяше позата си, така че всяко усещане бе различно. Обсипа го с еротични подаръци, за каквито не беше мечтал, и стимулира екстатичната му кулминация.

След това разговаряха до късно през нощта.

* * *

Оттогава нататък прекарваха заедно всяка вечер. Пола постоянно го изненадваше с чувството си за хумор и чара си и постепенно стана най-голямата хубавица в неговите очи.

— Никога не съм те виждал да се усмихваш толкова много — му каза Андрю една сутрин. — Заради жена ли е?

Танър кимна.

— Да.

— Сериозно ли е? Ще се жените ли?

— Обмислям го.

Брат му се вгледа в него.

— Може би трябва да ѝ кажеш.

Танър стисна ръката му.

— Може би ще ѝ кажа.

На другата вечер Танър и Пола бяха сами в нейния апартамент.

— Принцесо, веднъж ти поиска да ти кажа нещо, каквото не съм казвал на никоя жена — започна той.

— Да, скъпи?

— Ето. Искам да се омъжиш за мен.

Последва мигновено колебание. Тя широко се усмихна и се хвърли в прегръдките му.

— О, Танър!

Той се вгледа в очите ѝ.

— Това „да“ ли означава?

— Искам да се омъжа за теб, скъпи, но... боя се, че имаме проблем.

— Какъв?

— Казах ти. Искам да направя нещо важно. Искам достатъчно власт, за да осъществявам нещата — да ги променям. А за тази цел трябва пари. Как ще имаме общо бъдеще, ако ти нямаш бъдеще?

Танър я хвана за ръката.

— Няма проблем. Аз съм собственик на половината от важна компания, принцесо. Някой ден ще имам достатъчно пари, за да ти дам каквото пожелаеш.

Пола поклати глава.

— Не. Брат ти Андрю ти казва какво да правиш. Знам всичко за вас двамата. Той няма да позволи компанията да се развие, а аз имам нужда от повече, отколкото можеш да ми дадеш в момента.

— Грещиш. — Танър се замисли за миг. — Искам да се запознаеш с Андрю.

На другия ден тримата обядваха заедно. Пола беше очарователна и Андрю явно веднага я хареса. Той се бе тревожил за някои от жените, с които излизаше брат му. Пола беше различна. Беше красива, интелигентна и духовита. Андрю хвърли поглед към Танър и кимването му означаваше „добър избор“.

— Мисля, че КИГ върши чудесна работа, Андрю, като помага на толкова много хора по целия свят — каза Пола. — Танър много ми е говорил за успехите ви.

— Радвам се, че можем да го правим. И ще постигнем още повече.

— Искаш да кажеш, че компанията ще се разрасне ли?

— Не в този смисъл. Искам да кажа, че ще пратим повече хора в повече страни, където могат да са полезни.

Танър побърза да се намеси.

— Тогава ще започнем да получаваме държавни поръчки тук и...

Андрю се усмихна.

— Танър е много нетърпелив. Няма защо да бързаме. Първо ще вършим това, за което е създадена компанията. Ще помагаме на хората.

Танър погледна Пола. Лицето ѝ беше безизразно.

На другия ден той ѝ се обади.

— Здравсти, принцесо. В колко часа да те взема?

Последва кратко мълчание.

— Много извинявай, скъпи. Довечера няма да мога да се срещна с теб.

Това го изненада.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не. Един мой приятел е в града и трябва да го видя.

„Приятел ли?“ Жегна го ревност.

— Разбирам. Тогава утре вечер ще...

— Не, и утре не мога. Хайде да се уговорим за понеделник.

Щеше да прекара уикенда с онзи човек. Обезпокоен и ядосан, Танър затвори.

В понеделник вечер Пола му се извини.

— Съжалявам за уикенда, скъпи. Просто един стар приятел дойде да ме види.

Танър си представи красивия апартамент на Пола. Тя не можеше да си го позволи със заплатата си.

— Кой е той?

— Съжалявам, не мога да ти кажа името му. Прекалено е известен и не обича публичност.

— Влюбена ли си в него?

Тя го хвана за ръката и тихо отвърна:
— Влюбена съм в теб, Танър. Само в теб.
— Той влюбен ли е в теб?

Пола се поколеба.

— Да.

Танър моментално си помисли: „Трябва да измисля как да ѝ дам всичко, каквото пожелае. Не мога да я изгубя“.

В 04:58 на другата сутрин Андрю Кингли се събуди от звъна на телефона.

— Търсят ви от Швеция. Изчакайте, моля.

След малко се разнесе глас със слаб шведски акцент.

— Поздравления, господин Кингли. Нобеловият комитет ви избра да получите Нобеловата награда за физика за вашите открития в областта на нанотехнологията...

Нобеловата награда! Когато разговорът свърши, Андрю припряно се облече и отиде направо в службата. В момента, в който пристигна Танър, брат му се втурна да му съобщи новината.

Танър го прегърна.

— Нобелова награда! Това е чудесно, Андрю! Чудесно!

Наистина беше чудесно. Защото сега щяха да се решат всички проблеми на Танър.

След пет минути той разговаряше с Пола.

— Разбираш ли какво значи това, скъпа? След като КИГ има Нобелова награда, можем да сключим толкова договори, колкото сме в състояние да изпълним. Говоря за големи държавни поръчки и огромни корпорации. Ще мога да ти дам целия свят.

— Това е страхотно, скъпи.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Повече от всичко на света искам да се омъжа за теб, Танър.

Той изпадна в еуфория и побърза да отиде в кабинета на брат си.

— Жения се, Андрю!

Андрю вдигна глава.

— Великолепна новина. Кога е сватбата?

— Колкото може по-скоро. Целият персонал е поканен.

Когато на другата сутрин Танър влезе в кабинета си, Андрю го чакаше. Носеше роза на бутониерата си.

— Какво е това?

Брат му се ухили.

— Готвя се за сватбата ти. Много се радвам за теб.

— Благодаря, Андрю.

Новината бързо се разпространи. Тъй като сватбата не бе официално обявена, никой не казваше нищо на Танър, ала всички го гледаха с многозначителни усмивки.

По-късно той отиде в кабинета на брат си.

— С Нобеловата награда всички ще идват при нас. А с парите от наградата...

Андрю го прекъсна.

— С парите от наградата можем да си позволим да пратим още хора в Еритрея и Уганда.

— Но нали ще използваш наградата, за да разшириш компанията? — бавно попита Танър.

Брат му поклати глава.

— Ще правим точно това, за което сме я създали.

Танър го изгледа мълчаливо, после каза:

— Тя си е твоя, Андрю.

Танър се обади на Пола още щом взе решение.

— Трябва да отида по работа във Вашингтон, принцесо. Може да не ти се обадя ден-два.

— И никакви блондинки, брюнетки или червенокоски — подразни го тя.

— В никакъв случай. Ти си единствената жена на света, която обичам.

— И аз те обичам.

На другата сутрин Танър Кингсли бе в Пентагона на среща с началник-щаба на сухопътните сили генерал Алън Бартън.

— Предложението ви е много интересно — каза генерал Бартън. — В момента обмисляме на кого да поверим изпитанията.

— Вашите изпитания са свързани с микронанотехнология, а брат ми наскоро получи Нобелова награда за своите открития в тази област.

— Това ни е известно.

— Той е толкова развълнуван от тази възможност, че е готов да изпълни работата безплатно.

— Поласкани сме, господин Кингсли. Малцина Нобелови лауреати предлагат услугите си. — Той погледна, за да се увери, че вратата е затворена. — Изпитанията са строго секретни. Ако минат успешно, това ще е един от най-важните елементи от нашия арсенал. Молекулярната нанотехнология може да ни осигури контрол върху материалния свят на атомно равнище. До този момент опитите за производство на още по-малки чипове се проваляха, заради електронните смущения. Ако експериментът успее, ще имаме нови оръжия за отбрана и нападение.

— Този експеримент не е опасен, нали? — попита Танър. — Не искам с брат ми да се случи нещо.

— Няма защо да се боите. Ще пратим цялата техника, която ще ви е нужна, включително предпазното облекло и двама наши учени, които ще работят с брат ви.

— Значи ни давате зелена улица?

— Да.

„Сега остава само да убедя Андрю“ — помисли си Танър на връщане в Ню Йорк.

ГЛАВА 17

Андрю разглеждаше пъстрата брошура, която беше получил от Нобеловия комитет, заедно със следния текст: „С нетърпение очакваме Вашето пристигане“. Имаше снимки на огромната Стокхолмска концертна зала, публиката в която аплодираше Нобелов лауреат, запътил се към сцената, за да получи своята награда от шведския крал Карл XVI Густав. „И аз скоро ще бъда там“ — помисли Андрю.

Вратата на кабинета му се отвори и влезе Танър.

— Трябва да поговорим. Андрю остави брошурата.

— Да?

Танър дълбоко си пое дъх.

— Току-що се ангажирах КИГ да помогне на армията в един техен експеримент.

— *Какво си направил?*

— Експериментът е свързан с криогеника. Имат нужда от твоята помощ.

Андрю поклати глава.

— Не. Не мога да се занимавам с такива неща, Танър. Тук вършим друга работа.

— Не става въпрос за пари, Андрю. А за отбраната на Съединените американски щати. Това е важно за армията. Ще го направиш за родината си. Безплатно. Имат нужда от теб.

Танър го убеждава цял час. Накрая Андрю отстъпи.

— Добре. Но за последен път се отклоняваме от пътя, Танър. Съгласен ли си?

Брат му широко се усмихна.

— Съгласен съм. Нямам думи да изразя колко се гордея с теб.

Обади се на Пола. Отговори му телефонният ѝ секретар.

— Върнах се, скъпа. Предстои ни много важен експеримент. Ще ти съобща, когато свършим. Обичам те.

Двама военни специалисти дойдоха да инструктират Андрю за извършената до този момент работа. Отначало той бе сдържан, но колкото повече обсъждаха проекта, толкова повече са ентусиазираше. Ако успееха да разрешат проблемите, това щеше да е откритие с огромно значение.

След час през портала на КИГ влезе военен камион, ескортиран от два автомобила на щаба на сухопътни войски, пълни с въоръжени войници. Андрю излезе да посрещне полковника, който командваше ескорта.

— Ето го, господин Кингсли. Какво да правим с него?

— Ние ще го поемем оттук нататък — отвърна Андрю. — Само го разтоварете.

— Ясно. — Полковникът се обърна към двама войници, които стояха зад камиона. — Хайде да го разтоварим. И внимавайте. Много внимавайте.

Мъжете предпазливо свалиха малък тежък метален куфар.

След няколко минути двама асистенти го внесоха в лабораторията под наблюдението на Андрю.

— На онази маса — нареди той. — Много внимателно. — И след като изпълниха заповедта му: — Чудесно.

— Можеше да го носи и само един от нас — отбеляза единият асистент. — Съвсем лек е.

— Няма да повярваш колко е тежък всъщност — отвърна Андрю. Асистентите го погледнаха озадачено.

— Моля?

Той поклати глава.

— Няма значение.

Двама химици, Пери Станфорд и Харви Уокър, бяха избрани да асистират на Андрю.

Те вече бяха облекли тежките защитни костюми, които се изискваха за експеримента.

— Ще отида да се облека и веднага се връщам — каза Андрю.

Той мина по коридора до една затворена врата и я отвори. Вътре имаше лавици с тежко химическо оборудване, напомнящо на

космически скафандри, противогази, очила, специални обувки и тежки ръкавици.

Андрю влезе в стаята да си облече костюма и Танър дойде да му пожелае успех.

Когато Андрю се върна в лабораторията, Станфорд и Уокър го чакаха. Тримата педантично херметизираха помещението и провериха вратата. Всички бяха развълнувани.

— Готови ли сме?

Станфорд кимна.

— Да.

— Да — потвърди Уокър.

— Противогазите.

Тримата си ги сложиха.

— Да започваме. — Андрю предпазливо вдигна капака на металната кутия. Вътре имаше шест епруветки, подредени в защитни легла. — Внимавайте — предупреди той. — Тези джинове са с температура двеста два и два градуса под нулата. — Противогазът приглушаваше гласа му.

После извади първата епруветка и я отпуши. Тя засъска и от нея се надигна пара, която се превърна в замръзващ облак.

— Добре — каза Андрю. — Първо трябва да... първо трябва да... — Той се ококори. Задушаваше се и лицето му пребледня като тебешир. Опита да каже нещо, ала от гърлото му не излезе нито звук.

Пред ужасените погледи на Станфорд и Уокър шефът им се строполи на пода. Станфорд припряно отиде при стената и натисна бутона на мощния вентилатор, който изсмука ледения газ от лабораторията.

Когато въздухът се изчисти, двамата учени отвориха вратата и побързаха да изнесат Андрю. Приближаващият се по коридора Танър видя какво става и на лицето му се изписа паника.

Той се затича към тях и се вторачи в брат си.

— Какво стана?

— Случи се злополука и... — опита се да му обясни Станфорд.

— Каква злополука? — изкрещя Танър като полудял. — Какво сте направили с брат ми? — Наоколо започнаха да се трупат хора. — Повикайте линейка. Оставете. Нямаме време. Ще го закараме в болницата с наша кола.

След дваайсет минути Андрю лежеше в спешното отделение на болницата „Сейнт Винсът“ в Манхатън. На лицето му пулсираше кислородна маска, във вената на ръката му се вливаше система. До него стояха двама лекари.

Танър отчаяно крачеше назад-напред.

— Трябва да го спасите!

— Моля, напуснете стаята, господин Кингсли — нареди единият лекар.

— Няма — изкрещя Танър. — Оставам тук. — Приблужи се до леглото, на което лежеше Андрю, хвана ръката му и я стисна. — Хайде, братле. Свести се. Имаме нужда от теб.

Никаква реакция.

От очите на Танър бликнаха сълзи.

— Ще се оправиш. Не се бой. Ще докараме най-добрите лекари на света. Ще оздравееш. — Той се обърна към докторите. — Искam самостоятелна стая и денонощно наблюдение от сестри. И в стаята да има второ легло. Ще остана с него.

— Трябва да довършим прегледа, господин Кингсли.

— Ще чакам в коридора — предизвикателно отвърна Танър.

Свалиха Андрю на долния етаж за преглед със скенер и за масирано кръвопреливане. После го преместиха в стая, където за него се грижеха трима лекари.

Танър чакаше на стол в коридора. Когато един от лекарите най-после излезе от стаята, Танър скочи на крака.

— Ще се оправи, нали?

Докторът се поколеба.

— Веднага ще го прехвърлим във военномедицинския център „Уолтър Рийд“ във Вашингтон за по-нататъшна диагноза, обаче, честно казано, господин Кингсли, нямаме голяма надежда.

— Какви ги говорите, по дяволите? — изкрещя Танър. — Естествено, че ще се оправи. Та той беше в лабораторията само няколко минути!

Докторът понечи да отговори остро, но видя, че очите му са пълни със сълзи.

Танър замина за Вашингтон в санитарния самолет с брат си. И не престана да го успокоява през целия полет.

— Лекарите казват, че ще се оправиш... Ще ти дадат нещо и ще оздравееш... Имаш нужда само от малко почивка. — Той го прегърна. — Ще оздравееш навреме, за да отидем в Швеция и да си получиш Нобеловата награда.

През следващите дни Танър беше неотлъчно до брат си. На третия ден един от докторите го повика в кабинета си.

— Какво става? — попита Танър. — Той ще се... — Взря се в лицето на лекаря. — Какво има?

— Положението е много тежко. Брат ви има късмет, че е жив. Какъвто и да е бил онзи експериментален газ, трябва да е бил крайно токсичен.

— Можем да повикаме лекари от...

— Няма смисъл. Опасявам се, че токсините вече са увредили мозъчните клетки на брат ви.

Танър потрепери.

— Но няма ли лекарство за това... нещо?

— Господин Кингсли, военните още дори не са му измислили име, а вие питате дали има лекарство — язвително отвърна докторът. — Не. Съжалявам. Боя се, че той... никога вече няма да е същият.

Танър остана на мястото си със свити юмруци и пребледняло лице.

— Брат ви е в съзнание. Можете да влезете при него, но само за няколко минути.

Танър влезе в болничната стая. Очите на брат му бяха отворени, но той се вторачи в госта си с безизразно лице.

Телефонът иззвъня и Танър вдигна слушалката. Обаждаше се генерал Бартън.

— Ужасно съжалявам за случилото се с...

— Копеле гадно! Ти ми каза, че брат ми е в безопасност.

— Не знам какво се е случило, но ви уверявам...

Танър му тръшна слушалката. Чу гласа на брат си и се обърна.

— Къде... къде съм?

— В болницата „Уолтър Рийд“ във Вашингтон.

— Защо? Кой е болен?

— Ти, Андрю.

— Какво се е случило?

— Експериментът се провали.

— Не си спомням...

— Всичко е наред. Не се бой. Ще се погрижат за теб. Няма да те оставя.

Андрю затвори очи. Танър го погледа още малко и излезе.

Пола прати цветя в болницата. Танър искаше да ѝ се обади и да ѝ благодари, но секретарката му каза:

— Тя не е в града. Щяла да ви потърси веднага щом се върне.

След седмица Андрю и Танър бяха в Ню Йорк. Вестта за случилото се с Андрю бе стигнала до КИГ. Дали мозъчният тръст щеше да продължи да съществува без него? Когато се разчуеше за злополуката, репутацията на компанията щеше да пострада.

„Това няма значение — помисли си Танър. — Ще направя мозъчния тръст най-големия на света. Вече мога да дам на принцесата повече, отколкото е мечтала. След няколко години...”

Секретарката му го повика по интеркома.

— Дошъл е някакъв шофьор и иска да ви види, господин Кингсли.

Танър се озадачи.

— Да влезе.

Появи се униформен шофьор, носеше плик.

— Танър Кингсли?

— Да.

— Помолиха ме да ви предам това писмо лично.

Връчи му плика и си отиде.

Танър погледна плика и се усмихна широко. Познаваше почерка на Пола. Беше му приготвила някаква изненада. Нетърпеливо разпечата плика.

Писмото гласеше:

Няма да се получи, скъпи. В момента имам нужда от повече, отколкото можеш да ми дадеш, затова ще се омъжа

за човек, който е способен да ми го осигури. Обичам те и винаги ще те обичам. Знам, че ще ти е трудно да повярваш, но това, което правя, е за доброто и на двама ни.

Той пребледня. Дълго се взира в писмото, после нервно го хвърли в кошчето за боклук.

Триумфът му беше закъснял с един ден.

ГЛАВА 18

Танър седеше унило на бюрото си. Секретарката му се обади по интеркома:

— Дошли са няколко души и искат да ви видят, господин Кингсли.

— Да влязат.

В кабинета му влязоха началниците на няколко отдела на КИГ.

— Искаме да поговорим, господин Кингсли.

— Седнете. Какъв е проблемът?

— Ами, малко сме загрижени — обади се един от групата. — След случилото се с брат ви... КИГ ще продължи ли да съществува?

Танър поклати глава.

— Не знам. Още съм в шок. Не мога да повярвам в това, което стана. — Той се замисли за миг. — Ще ви кажа какво ще направя. Не мога да предвидя шансовете ни, обаче ще положа всички усилия да не потънем. Обещавам ви. Ще ви държа в течение.

Те му благодариха и го оставиха сам.

В деня, в който изписаха Андрю от болницата, Танър го настави в малка служебна къща на територията на компанията, където можеше да се грижат за него, и му даде кабинета до своя. Служителите смаяно видяха в какво се е превърнал бившият им шеф. От блестящ учен беше станал зомби. През по-голямата част от деня седеше на стола си и сънено зяпаше през прозореца, ала изглеждаше доволен, че се връща в КИГ, въпреки че нямаше точна представа какво става наоколо. Всички служители бяха трогнати от грижовното отношение на Танър към брат му.

Атмосферата в КИГ се промени едва ли не моментално. Когато Андрю ръководеше компанията, всичко бе по-непринудено. Сега изведнъж стана официално — като бизнес, а не благотворителна

организация. Танър разпрати агенти да търсят клиенти за КИГ. Бизнесът започна да процъфтява с невероятна бързина.

Вестта за прощалното писмо на Пола светкавично се разпространи в КИГ. Служителите се бяха подготвили за сватбата и се питаха как е понесъл удара Танър. Носеха се всевъзможни предположения за това какво ще направи, след като са го зарязали.

Два дни след получаването на писмото във вестниците се появи информация, че бившата годеница на Танър се е омъжила за медийния милиардер Едмънд Баркли. Единствените промени в Танър Кингсли бяха по-честите му мрачни настроения и това, че професионалната му дисциплина стана по-железна отпреди. Той прекарваше по два часа всяка сутрин в червената тухлена сграда, където работеше по проект, обгърнат в секретност.

Една вечер го поканиха да говори в МЕНСА, дружеството на хората с висок коефициент на интелигентност. Тъй като много служители на КИГ членуваха в него, той прие предложението.

Когато на другата сутрин дойде на работа, с него се появи една от най-големите хубавици, които бяха виждали хората му. Приличаше на латиноамериканка, с тъмни очи, матова кожа и зашеметяваща фигура.

Танър я представи на персонала.

— Това е Себастиана Кортес, която снощи говори в МЕНСА. Блестяща е.

Изведнъж сякаш беше придобил нова жизненост. Заведе я в кабинета си и излязоха оттам след повече от час. После обядваха в частната трапезария на Танър.

Един от служителите потърси името ѝ в интернет. Бивша мис Аржентина, Себастиана живееше в Синсинати, където бе омъжена за виден бизнесмен.

Когато Себастиана и Танър се върнаха в кабинета му след обяда, гласът му се чуваше в приемната по интеркома, който случайно беше оставен включен.

— Не се бой, скъпа. Ще измислим начин да го направим.

Секретарките се събраха около интеркома, за да подслушват.

— Трябва много да внимаваме. Мъжът ми е адски ревнив.

— Няма проблем. Ще поддържаме връзка.

Човек нямаше нужда да е гений, за да разбере какво става. Секретарките едва успяха да сдържат кикота си.

— Съжалявам, че точно сега трябва да си вървиш.

— И аз. Ще ми се да можех да остана, но... няма начин.

Когато излязоха от кабинета, Танър и Себастиана бяха самото благоприличие. Служителите се подсмихваха, но Танър не подозираше, че знаят какво става.

В деня след заминаването на Себастиана Танър поръча в кабинета му да инсталират позлатен телефон с дигитален скрамблер. Секретарката и асистентите му имаха нареждане никога да не го вдигат.

Оттогава той почти ежедневно разговаряше по златния телефон и в края на всеки месец си взимаше дълъг уикенд, от който се връщаше освежен. Никога не съобщаваше на персонала къде отива, ала всички знаеха.

Двама от хората му си приказваха и единият попита:

— Думата „среща“ говори ли ти нещо?

Любовният живот на Танър се беше възобновил и в него бе настъпила удивителна промяна. Всички бяха доволни.

ГЛАВА 19

Думите продължаваха да отекват в главата на Даян Стивънс: „Обажда се Рон Джоунс. Само исках да ви съобщя, че изпълнихме новите ви нареждания, точно както ни ги предаде секретарката ви... Преди час кремирахме тялото на съпруга ви“.

Как можеха в траурния дом да допуснат такава грешка? Нима потънала в скръбта си, се беше обадила да ги помоли да кремират Ричард? Невъзможно. А нямаше секретарка. Всичко това беше абсурдно. Някой в траурния дом бе сбъркал името на Ричард с подобно име на друг мъртвец.

Бяха ѝ донесли урната с праха на мъжа ѝ. Даян стоеше неподвижно, втренчена в нея. Наистина ли Ричард беше там вътре?... Нима смехът му бе там вътре?... Ръцете, които я бяха прегръщали... топлите устни, които се бяха притискали към нейните... умът, толкова остър и забавен... гласът, който беше казвал „Обичам те“... всичките му мечти, страсти и още хиляди неща... наистина ли бяха в тази малка урна?

Звънът на телефона прекъсна мислите ѝ.

— Госпожа Стивънс?

— Да?

— Тук е кабинетът на Танър Кингсли. Господин Кингсли ще ви бъде много задължен, ако можете да дойдете и да се срещнете с него.

Това се бе случило преди два дни и сега Даян се приближаваше към рецепцията на КИГ.

— Какво обичате? — попита я служителката.

— Казвам се Даян Стивънс. Имам среща с Танър Кингсли.

— О, госпожо Стивънс! Всички много съжаляваме за господин Стивънс. Каква ужасна загуба. Ужасна!

Даян мъчително преглътна.

— Да.

Танър разговаряше с Ретра Тайлър.

— Имам две срещи. Направете пълно сканиране и на двете.

— Ясно.

Асистентката му излезе от кабинета. Интеркомът иззвъня.

— Госпожа Стивънс е тук, господин Кингсли.

Танър натисна един от бутоните на електронния пулт пред себе си и Даян Стивънс се появи на един от телевизионните екрани на стената. Русата ѝ коса беше завързана на кок. Носеше пола на бели и морскосини райета и бяла блуза. Изглеждаше бледа.

— Да влезе.

Когато Даян влезе, той се изправи да я посрещне.

— Благодаря, че дойдохте, госпожо Стивънс.

Тя кимна.

— Добро утро.

— Седнете, моля.

Даян се настани срещу бюрото му.

— Излишно е да казвам, че всички бяхме шокирани от жестокото убийство на мъжа ви. Уверявам ви, че виновникът ще бъде изправен пред правосъдието колкото може по-скоро.

Прах...

— Ако не възразявате, бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Да?

— Мъжът ви често ли обсъждаше работата си с вас?

Даян поклати глава.

— Не. Тя беше отделна част от съвместния ни живот, защото беше тясно специализирана.

В една стая нататък по коридора Ретра Тайлър бе включила апарат за разпознаване на гласа, гласов анализатор и записващо устройство и записваше срещата в кабинета на Танър.

— Знам, че ви е много трудно да разговаряте за това, но какво знаете за връзката на мъжа ви с наркотиците? — попита Кингсли.

Даян го зяпна смаяно.

— Какво... — накрая възвърна дар слово тя. — Какво искате да кажете? Ричард никога не е имал нищо общо с наркотици.

— Госпожо Стивънс, полицията е намерила заплашително писмо от мафията в джоба му и...

Мисълта, че Ричард е бил замесен с наркотици, бе невъобразима. Можеше ли да е имал таен живот, за който тя да не е подозирала? *Не, не, не.*

Сърцето ѝ се разтуптя. „Убили са го, за да накажат мен“ — помисли си.

— Господин Кингсли, Ричард не...

Гласът на Танър звучеше съчувствено, ала в същото време решително.

— Много съжалявам, че ви подлагам на това, но имам пълното намерение да разнищя случилото се с мъжа ви до дъно.

„Аз съм дъното — мъчително си помисли Даян. — Аз съм онази, която търсите. Ричард умря, защото свидетелствах срещу Алтиери“. Задъхваше се.

Танър Кингсли я наблюдаваше.

— Няма да ви задържам, госпожо Стивънс. Виждам, че сте много разстроена. Ще поговорим по-късно. Може би ще си спомните нещо. Ако се сетите за нещо, което може да е от полза, ще ви бъда благодарен да ми се обадите. — Той бръкна в чекмеджето и извади релефна визитна картичка.

— Това е номерът на личния ми мобифон. Можете да ме намерите на него денонощно.

Даян взе визитката. На нея бяха написани само името и номерът на Танър.

Тя се изправи. Краката ѝ трепереха.

— Извинявам се, че трябваше да ви подложам на това. Междувременно, ако мога да направя нещо за вас, от каквото и да се нуждаете, аз съм на вашите услуги.

Даян едва успя да отговори.

— Благодаря. Много... благодаря. — Обърна се и сковано излезе от кабинета.

Докато минаваше покрай рецепцията, чу служителката да казва:

— Ако бях суеверна, щях да си помисля, че някой е проклет КИГ. А сега *и вашият* мъж, госпожо Харис. Всички бяхме ужасени, когато научихме за сполетялата го трагедия. Ужасно е да умреш така.

Думите прозвучаха злокобно познати на Даян. Какво се беше случило със съпруга на тази жена? Тя се обърна, за да види с кого разговаря служителката. На рецепцията стоеше изумително красива

млада афроамериканка, облечена в черен панталон и поло. На пръста ѝ искреше огромен смарагдов пръстен и венчална халка с диаманти. Даян изведнъж усети, че е важно да поговори с нея.

Когато понечи да се приближи, влезе секретарката на Танър и каза:

— Господин Кингсли ще ви приеме веднага. — И Кели Харис изчезна в кабинета на шефа на КИГ.

Танър се изправи да посрещне Кели.

— Благодаря, че дойдохте, госпожо Харис. Как пътувахте?

— Добре, благодаря.

— Искате ли нещо? Кафе? Чай?

Кели поклати глава.

— Знам, че преживявате много труден период, госпожо Харис, но трябва да ви задам няколко въпроса.

В своята стая Ретра Тайлър наблюдаваше Кели по телевизионния екран и записваше срещата.

— Близки ли бяхте с мъжа си? — попита Танър.

— Много.

— Знаете ли дали е бил откровен с вас?

Кели го погледна озадачено.

— Нямахме тайни един от друг. Марк беше най-честният, най-искреният човек, когото познавам. Той... — Беше ѝ трудно да продължи.

— Често ли обсъждаше работата си с вас?

— Не. Работата му беше невероятно сложна. Не разговаряхме много за нея.

— Двамата имахте ли много приятели руснаци?

Кели се смути.

— Господин Кингсли, не знам какво целите с тези въпроси, но...

— Мъжът ви казвал ли ви е, че му предстои голяма сделка, от която ще направи много пари?

— Не. Ако имаше такова нещо, Марк щеше да ми каже.

— Някога да ви е споменавал за Олга?

Изведнъж я обзе мрачно предчувствие.

— Господин Кингсли, за какво точно става дума?

— Парижката полиция е открила в джоба на мъжа ви писмо. В него се споменавало за награда за някакви сведения. Било подписано

„С обич, Олга“.

Кели се смая.

— Не... не знам какво...

— Обаче твърдите, че той е обсъждал всичко с вас, така ли?

— Да, но...

— Доколкото успяхме да установим, мъжът ви явно е имал връзка с тази жена и...

— Не! — Кели скочи. — Вие не говорите за моя Марк. Казах ви, помежду ни нямаше тайни.

— Освен тайната, която е довела до неговата смърт.

Изведнъж й призля.

— Извинете... извинете ме, господине. Не се чувствам добре.

Той моментално се разкая за твърдостта си.

— Разбирам. Готов съм да ви помогна с всичко, каквото мога. — Танър й подаде релефната си визитка. — Можете да ме намерите на този номер по всяко време, госпожо Харис.

Неспособна да отговори, Кели кимна и замаяна излезе от кабинета.

На излизане от сградата мислите й бяха в хаос. „Коя е Олга? И защо Марк е имал връзки с руснаци? Защо?...“

— Извинете. Госпожа Харис?

Кели се обърна.

— Да?

Пред сградата стоеше привлекателна блондинка.

— Казвам се Даян Стивънс. Бих искала да поговоря с вас. Отсреща има кафене и...

— Съжалявам. В момента не мога... не мога да разговарям. — Кели понечи да продължи.

— Отнася се за мъжа ви.

Кели се закова на място и рязко се обърна.

— За Марк ли? Какво точно?

— Може ли да поговорим на по-уединено място?

По интеркома в кабинета на Танър се разнесе гласът на секретарката му.

— Дойде господин Хайолт.

— Да влезе.

След малко вече го поздравяваше в кабинета си.

— Добър ден, Джон.

— Добър ли? *Денят е отвратителен*, Танър. Като че ли са почнали да убиват всички в нашата компания. Какво става, по дяволите?

— Точно това се опитваме да открием. Не вярвам, че внезапната смърт на трима наши служители е съвпадение. Някой се опитва да навреди на репутацията на компанията, обаче ще го разкрием и ще му попречим. Полицията се съгласи да ни съдейства. Пратил съм хора да проследят последните действия на жертвите. Бих искал да чуеш два разговора, които току-що записах. Това са вдовиците на Ричард Стивънс и Марк Харис. Готов ли си? — Давай.

— Това е Даян Стивънс. — Танър натисна един бутон и на екрана се появи сцената с Даян Стивънс. В долния десен ъгъл на монитора имаше графика, която се движеше, докато жената говореше.

— *Какво знаете за връзката на мъжа ви с наркотиците?*

— *Какво... Какво искате да кажете? Ричард никога не е имал нищо общо с наркотици.*

Стойностите на графиката останаха стабилни. Танър натисна бутона за бързо пренавиване.

— Това е госпожа Марк Харис, чийто мъж е бил блъснат или е паднал от върха на Айфеловата кула.

На екрана се появи образът на Кели.

— *Някога да ви е споменавал за Олга?*

— *Господин Кингсли, за какво точно става дума?*

— *Парижката полиция е открила в джоба на мъжа ви писмо, в него се споменавало за награда за някакви сведения. Било подписано „С обич, Олга“.*

— *Не... не знам какво...*

— *Доколкото успяхме да установим, мъжът ви явно е имал връзка с тази жена и...*

— *Не! Вие не говорите за моя Марк. Казах ви, помежду ни нямаше тайни.*

Стойностите на графиката останаха постоянни. Образът на Кели изчезна.

— Каква е графиката на екрана? — попита Джон Хайолт.

— Гласов анализатор, който регистрира микротрептенията на човешкия глас. Ако обектът лъже, модулацията на аудиочестотите се повишава. Супермодерен метод. Няма нужда от кабели като при детектора на лъжата. Убеден съм, че двете жени казваха истината. Трябва да ги защитим.

Джон Хайолт се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? От какво да ги защитим?

— Според мен са в опасност, защото подсъзнателно имат повече информация, отколкото подозират. Били са близки с мъжете си. Сигурен съм, че по някое време може да е било казано нещо многозначително, което тогава им се е изплъзнало, но се е запазило в паметта им. Има голяма вероятност, когато се замислят, да си го спомнят. И в този момент животът им може да бъде изложен на риск, защото убийците на мъжете им може да възнамеряват да премахнат и тях. Ще се погрижа да не им се случи нищо лошо.

— Ще пратиш хора да ги следят, така ли?

— Това остана в миналото, Джон. Днес използваме електронна техника. Поставих апартамента на Стивънс под наблюдение — камери, телефони, микрофони, всичко. Действаме с цялата техника, с която разполагаме. В момента, в който някой се опита да я нападне, ще го пипнем.

Джон Хайолт се замисли за миг.

— Ами Кели Харис?

— Тя е в хотел. За съжаление, не успяхме да проникнем в стаята ѝ. Но хората ми стоят на пост във фоайето и ако има вероятност да се появи проблем, ще го решат. — Танър се поколеба. — Искam КИГ да обяви награда пет милиона долара за информация, която да доведе до арестуването на...

— Чакай малко, Танър — възрази Джон Хайолт. — Това е излишно. Ще решим проблема и...

— Добре. Ако не го направи КИГ, аз лично ще предложа награда от пет милиона долара. Името ми се свързва с тази компания. — Гласът му стана твърд. — Искam да заловим онзи, който стои зад всичко това.

ГЛАВА 20

Даян Стивънс и Кели Харис седяха в едно ъглово сепаре в кафенето отгатък улицата. Кели чакаше Даян да заговори.

Ала Даян не беше сигурна с какво да започне. Чудеше се дали просто да не попита: „Какво се е случило с мъжа ви, госпожо Харис? И той ли е бил убит като Ричард?“

— Е? — нетърпеливо попита Кели. — Казахте, че искате да разговаряме за мъжа ми. Добре ли познавахте Марк?

— Изобщо не го познавах, но...

Кели се разяри.

— Нали казахте, че...

— Казах, че искам да поговорим за него.

Кели се изправи.

— Нямам време за такива глупости. — И понечи да си тръгне.

— Чакайте! Струва ми се, че имаме еднакъв проблем и можем да си помогнем взаимно.

Кели спря.

— Какви ги говорите?

— Седнете, моля.

Кели неохотно седна.

— Е, казвайте.

— Искан да ви попитам дали...

До масата им се приближи келнер с менюто.

— Какво ще обичат дамите?

„Да се махна оттук“ — помисли си Кели и отговори:

— Нищо.

— Две кафета, моля — отвърна Даян.

Кели я погледна предизвикателно и каза:

— За мен чай.

— Да, госпожо. — Келнерът се отдалечи.

— Мисля, че ние с вас... — започна Даян.

Прекъсна я едно момиченце, което се приближи до масата и се обърна към Кели.

— Може ли един автограф?

Кели я погледна.

— Познаваш ли ме?

— Не, но мама казва, че сте важна личност.

— Не съм.

— О!

Момиченцето се върна при майка си и Даян озадачено погледна Кели.

— Трябва ли да ви познавам?

— Не. — Кели подчертано прибави: — И не обичам да ми се бъркат в живота. За какво става дума, госпожо Стивънс?

— Даян, моля. Чух, че с мъжа ви се е случило нещо ужасно и...

— Да, той беше убит.

— И моят мъж беше убит. И двамата са работили в КИГ.

— Това ли било? — нетърпеливо попита Кели. — Е, в КИГ работят хиляди хора. Ако двама от тях хванат грип, ще го обявите ли за епидемия?

Даян се наведе напред.

— Вижте, важно е. Първо...

— Съжалявам — прекъсна я Кели. — Не съм в настроение да ви слушам. — И взе чантичката си.

— И аз не съм в настроение да говоря за това — озъби се Даян, — обаче може да е много...

Гласът на Даян внезапно отекна в кафенето:

— *В стаята имаше четирима мъже...*

Сепнати, двете жени се обърнаха към звука. Идваше от телевизор, монтиран над бара. Даян говореше от свидетелския подиум в съда.

— *Единият седеше на стол. Беше завързан. Господин Алтиери като че ли го разпитваше, докато другите двама стояха до него. — Гласът ѝ потрепери. — Господин Алтиери извади пистолет, извика нещо и... и застреля мъжа в тила.*

На екрана се появи водещият.

— *Това беше Даян Стивънс, която свидетелства в процеса срещу мафиотския бос Антъни Алтиери. Съдебните заседатели*

току-що го обявиха за невинен.

Даян се смая. „Невинен ли?“

— Антъни Алтиери беше обвинен в убийството на един от своите хора преди близо две години. Въпреки показанията на Даян Стивънс съдебните заседатели повярваха на други свидетели, които я опровергаха.

Ококорена, Кели зяпаше телевизора.

— Доктор Ръсел, в Ню Йорк ли практикувате? — попита Джейк Рубинстийн.

— Не. Работя само в Бостън.

— На въпросната дата лекувахте ли господин Алтиери от сърдечен проблем?

— Да. Към девет сутринта. Задържах го за наблюдение през целия ден.

— Значи не може да е бил в Ню Йорк на четиринайсети октомври?

— Не.

На екрана се появи друг свидетел:

— Ще ни съобщите ли професията си, господине?

— Аз съм управител на хотел „Бостън Парк“.

— Бяхте ли на работа на четиринайсети октомври?

— Да.

— Случи ли се нещо необичайно?

— Да. Обадиха ми се от мезонета незабавно да пратя лекар.

— Какво стана после?

— Обадох се на доктор Джоузеф Ръсел и той веднага пристигна. Качихме се в мезонета, който беше нает от Антъни Алтиери.

— Какво видяхте там?

— Господин Алтиери лежеше на пода. Помислих си, че ще умре в нашия хотел.

Даян пребледня и каза прегракнало:

— Те лъжат. И двамата.

Разпитваха Антъни Алтиери. Изглеждаше немошен и болен.

— Имате ли планове за близкото бъдеще, господин Алтиери?

— След като правосъдието възтържествува, просто известно време ще си почина. — Той се подсмихна. — Може би ще разчистя

някои стари дългове.

Кели бе поразена. Обърна се към Даян.

— Дали сте показания срещу него?!

— Да. Видях го да убива...

Ръцете на Кели трепереха. Тя разля чая си и събори една солница.

— Махам се оттук.

— От какво толкова ви е страх?

— От какво толкова ме е страх ли? Опитали сте се да помогнете за пращането на боса на мафията в затвора, а сега той е на свобода и се готви да разчисти старите си дългове. И ме питате от какво толкова ме е страх, така ли? И *вас* би трябвало да ви е страх. — Кели се изправи и хвърли няколко банкноти на масата. — Аз ще платя сметката. Вие по-добре си запазете парите за пътни разходи, госпожо Стивънс.

— Чакайте! Още не сме разговаряли за съпрузите си и...

— Оставете. — Кели тръгна към изхода и Даян неохотно я последва.

— Струва ми се, че преигравате.

— Нима?

— Не разбирам как може да проявявате глупостта да... — Кели вече беше на вратата.

В кафенето влезе възрастен мъж на патерици, подхлъзна се и щеше да падне. За миг Кели се озова в Париж и си представи, че пада Марк. Втурна се да го спаси, Даян също се наведе да помогне. В този момент отатък улицата отекнаха два силни изстрела и куршумите се забиха в стената зад жените. Гърмежите върнаха Кели към действителността. Намираще се в Манхатън и току-що бе пила чай с някаква луда.

— Боже мой! — възкликна Даян. — Ние...

— Не е време за молитви. Да се махаме оттук!

Кели я повлече към тротоара, където чакаше Колин. Той отвори вратата на колата и двете се вмъкнаха на задната седалка.

— Каква беше тази суматоха? — попита шофьорът. Двете жени седяха отзад, неспособни да отговорят.

— Ами... хм... трябва да е било от спукан ауспух — отвърна Кели, обърна се към Даян, която се опитваше да се успокои, и каза

саркастично: — Надявам се, че не преигравам. Ще ви оставя у вас. Къде живеете?

Даян дълбоко си пое дъх и даде на Колин адреса на блока си. По целия път двете жени седяха в гробно мълчание, потресени от случилото се.

Когато колата спря пред блока ѝ, Даян се обърна към Кели.

— Ще влезете ли? Малко съм нервна. Имам предчувствието, че ще се случи още нещо.

— И аз имам същото предчувствие — обаче това няма да са случи с мен — рязко я отрязва Кели. — Сбогом, госпожо Стивънс.

Даян се втренчи в нея, понечи да каже нещо, после поклати глава и слезе от автомобила.

Щом тя изчезна във фойето и се заизкачва по стълбището към апартамента си на първия етаж, Кели облекчено въздъхна.

— Къде отиваме, госпожо Харис?

— Обратно в хотела, Колин, и...

От кооперацията се разнесе силен вик. Кели се поколеба за миг, после отвори вратата и се втурна навън. Даян беше оставила вратата на апартамента си отворена и стоеше наред стаята. Трепереше.

— Какво има?

— Някой... някой е влизал. Куфарчето на Ричард беше на тази маса, а сега го няма. Вътре имаше негови служебни материали. Но са оставили венчалната му халка.

Кели нервно се огледа.

— Най-добре се обадете в полицията.

— Да. — Даян си спомни за визитката, която детектив Гринбърг бе оставил на масата в коридора, взе я и набра номера. — Детектив Ърл Гринбърг, моля.

Последва кратко мълчание.

— Гринбърг слуша.

— Детектив Гринбърг, обажда се Даян Стивънс. Тук се случи нещо. Дали не бихте могли да дойдете вкъщи и... Благодаря.

Дълбоко си пое дъх и се обърна към Кели. — Ще дойде. Ако нямате нищо против да почакате, докато...

— Имам. Това си е ваш проблем. Не искам да се забърквам в него. И може да му споменете, че преди малко са се опитали да ви убият. Аз заминавам за Париж. Сбогом, госпожо Стивънс.

Кели излезе от блока и се качи в лимузината.

— Накъде? — попита Колин.

— Обратно в хотела, моля.

Където щеше да е в безопасност.

ГЛАВА 21

Кели беше уплашена от случилото се. Сблъсъкът със смъртта я бе ужасил. „В момента най-малко ми трябва да ме очистят заради някаква тъпа блондинка“ — помисли си.

Отпусна се на дивана, за да се успокои, и затвори очи. Опита се да медитира и се съсредоточи върху една мантра, ала нямаше полза. Беше прекалено потресена. Изпълваха я пустота и самота. Не можеше да прогони мислите си: „Ужасно ми липсваш, Марк. Хората казват, че времето лекувало. Не е вярно, скъпи. С всеки ден става все по-зле“.

По коридора изтрополи количка с храна и Кели се сети, че не е яла. Не беше гладна, но знаеше, че трябва да пази силите си, така че се обади в румсървиза.

— Донесете ми салата от скариди и чай, моля.

— Ще пристигнат след двацет и пет до трийсет минути, госпожо Харис.

— Чудесно. — Кели затвори.

Замисли се за срещата с Танър Кингсли. Имаше чувството, че е попаднала във вледеняващ кошмар. Какво ставаше?

Защо Марк никога не ѝ бе споменавал за Олга? Дали я познаваше служебно? Или бяха любовници? „Марк, скъпи, искам да знаеш, че ако наистина си имал любовница, ти прощавам, защото те обичам. Винаги ще те обичам. Ти ме научи да обичам. Аз бях студена и ти стопи леда в мен. Върна ми гордостта и ме накара да се почувствам жена“.

Спомни си за Даян. „Тази интригантка изложи живота ми на опасност. Трябва да стоя далеч от нея. Това няма да е трудно. Утре ще съм в Париж, при Ейнджъл“.

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата.

— Румсървиз.

— Идвам. — Кели се изправи и озадачено спря. Беше поръчала само преди няколко минути. „Много бързо“, помисли си. — Един момент.

— Да, госпожо.

Вдигна слушалката и набра номера на румсървиза.

— Поръчката ми още не е пристигнала.

— Приготвяме я, госпожо Харис. Ще я получите до петнайсетина-двайсет минути.

Кели затвори е разтуптяно сърце. Свърза се с рецепцията.

— Един... един мъж се опитва да влезе в стаята ми.

— Веднага ще пратя човек от охраната, госпожо Харис.

След две минути чу ново почукване и предпазливо се приближи до вратата.

— Кой е?

— Охрана.

Погледна си часовника. Пак беше прекалено бързо.

— Веднага идвам. — Върна се при телефона и отново се свърза с рецепцията. — Повиках охраната. Дали...

— Нашият човек се качва при вас, госпожо Харис. Би трябвало да пристигне след една-две минути.

— Как се казва? — Давеше се от страх.

— Томас.

Чу тих шепот в коридора и долепи ухо до вратата. Гласовете се отдалечиха. Тя стоеше вцепенена от ужас. След минута отново се почука.

— Кой е?

— Охрана.

— Бил? — попита Кели и затаи дъх.

— Не, госпожо Харис. Казвам се Томас.

Тя бързо отвори и го пусна да влезе. Мъжът я погледна.

— Какво се е случило?

— Някакви... някакви мъже се опитаха да влязат в стаята ми.

— Видяхте ли ги?

— Не... чух ги. Бихте ли ме придружили до таксиметровата Стоянка?

— Разбира се, госпожо Харис.

Тя се насили да запази самообладание. Прекалено много неща се случваха невероятно бързо.

Когато слязоха във фоайето, Кели се огледа, ала не забеляза нищо подозрително. Двамата с Томас излязоха навън и отидоха на таксиметровата стоянка.

— Много ви благодаря — каза тя.

— Ще се погрижа всичко да е наред, когато се върнете. Хората, които са се опитали да проникнат в стаята ви, вече са избягали.

Кели се качи в едно от такситата. Хвърли поглед в огледалото и видя двама мъже, които припряно се качваха в паркирана лимузина.

— Накъде? — попита шофьорът.

Лимузината бе спряла зад таксито. На кръстовището пред тях един полицай регулираше движението.

— Карайте право напред.

— Добре.

Когато наближиха зеления светофар, Кели настойчиво каза:

— Искам да намалите и да изчакате, докато светне жълто, после бързо завийте наляво.

Шофьорът я погледна в огледалото.

— Моля?

— Не минавайте на зелено. Изчакайте да стане жълто. — Забеляза изражението му и се насили да се усмихне.

— Опитвам се да спечеля един бас.

— Аха. — Виждаше, че шофьорът си мисли: „Шантави пътници“.

— Давайте — нареди Кели, когато светна жълто. Таксито бързо зави наляво. Полицаят зад тях спря движението. Мъжете в лимузината ядосано се спогледаха.

— А, забравих нещо — каза Кели на следващата пряка. — Трябва да слеза тук.

Шофьорът отби до тротоара и тя му подаде няколко банкноти.

— Заповядайте.

После припряно влезе във входа на един медицински център. „Надявам се, че отива при психиатър“ — помисли си мъжът.

В мига, в който светна зелено, лимузината зави наляво. Таксито бе на две преки от тях и те се насочиха към него.

След пет минути Кели спря друго такси.

— Госпожо Стивънс, успяхте ли да видите човека, който стреля по вас? — попита детектив Гринбърг.

Даян поклати глава.

— Не, случи се прекалено бързо...

— Който и да е бил, това е сериозно. Хората от балистичната лаборатория извадиха куршумите от стената. Четирийсет и пет калибър — могат да пробият бронирана жилетка. Имали сте късмет. Някаква представа защо се опитват да ви убият?

Даян си спомни думите на Алтиери: „Просто известно време ще си почина. Може би ще разчистя някои стари дългове“.

Гринбърг чакаше отговор.

Тя се колебаеше. Изразено с думи, случилото се ѝ се струваше прекалено реално.

— Единственият, който би могъл да има мотив и за когото се сещам, е Антъни Алтиери.

Детективът се втренчи в нея.

— Разбирам. Ще проверим. Имате ли представа какво е съдържало изчезналото куфарче?

— Не съм сигурна. Ричард всяка сутрин го взимаше със себе си в лабораторията и вечер го връщаше тук. Веднъж видях някои документи — всички бяха абсолютно неразбираеми.

Гринбърг вдигна венчалната халка от масата.

— И казвате, че мъжът ви никога не е свалял халката си, така ли?

— Да... точно така.

— В дните преди смъртта си мъжът ви държеше ли се различно от обикновено, като че ли е под някакво напрежение или нещо го тревожи? Спомняте ли си да е казал или направил нещо необичайно последния път, когато го видяхте?

Даян си спомни. Беше рано сутринта. Бяха в леглото, голи. Ричард нежно я галеше по бедрата. „Довечера ще остана до късно на работа, но ми запази един-два часа, когато се прибера вкъщи, скъпа“.

Тя го докосна там, където му харесваше. „Самохвалко“.

— Госпожо Стивънс...

Даян се върна в действителността.

— Не. Нямахте нищо необичайно.

— Ще се погрижа да ви бъде осигурена охрана — обеща Гринбърг. — И ако...

На вратата се позвъни.

— Очаквате ли някого?

— Не.

Детективът кимна и каза:

— Ще видя кой е.

Отиде при вратата и отвори. В стаята се втурна Кели Харис, провря се покрай него и се запъти към Даян.

— Трябва да поговорим.

Даян я погледна изненадано.

— Нали казахте, че заминавате за Париж?

— Отложих полета си.

Гринбърг дойде при тях.

— Това е детектив Ърл Гринбърг. Кели Харис.

Кели се обърна към него.

— Преди малко някой се опита да проникне в хотелската ми стая, господин детектив.

— Съобщихте ли на охраната?

— Да. Когато техният човек пристигна, онези мъже вече ги нямаше.

— Имате ли представа кои са?

— Не.

— Казвате, че са искали да проникнат в стаята ви. Вратата ли се опитаха да разбият?

— Не, само... само стояха в коридора. Престориха се, че са от румсървиз.

— Бяхте ли поръчали румсървиз?

— Да, но...

Даян я прекъсна:

— Тогава сигурно си въобразявате, заради случилото се сутринта и...

— Вижте, казах ви, че не искам да се забърквам в тази история — озъби ѝ се Кели. — Ще си събера багажа и следобед ще замина за Париж. Кажете на своите приятели от мафията да ме оставят на мира.

После се обърна и си тръгна.

— Какво беше всичко това? — попита Гринбърг.

— Мъжът ѝ е... убит. Работел е в същата компания като Ричард — Кингсли Интернешънъл Груп.

Щом се върна в хотела, Кели отиде на рецепцията и каза:

— Заминавам. Бихте ли ми направили резервация за следващия полет за Париж?

— Разбира се, госпожо Харис. Имате ли предпочитание към конкретни авиолинии?

— Просто искам да замина възможно по-бързо.

Мина през фоайето, качи се на асансьора и натисна бутона за четвъртия етаж. Когато вратата започна да се затваря, в кабината се вмъкнаха двама мъже. Кели ги погледна за миг, после бързо изскочи навън. Изчака вратата да се затвори, тръгна към стълбището и се заизкачва пеша. Нямаше смисъл да рискува.

Когато стигна на площадката на четвъртия етаж, пътя ѝ препречи едър мъж.

— Извинете — каза Кели и понечи да го заобиколи.

— Шшт! — Здравеният насочи към нея пистолет със заглушител.

Тя пребледня.

— Какво искате?...

— Млъквай. Басирам се, че имаш точно толкова дупки, колкото трябва, маце. Затваряй си устата, ако не искаш да получиш още една. Говоря сериозно. Сега ще слезем долу.

Мъжът се усмихваше... но когато се вгледа по-внимателно, Кели забеляза, че има белег на горната устна, който разтегля устата му в постоянна усмивка. Никога не бе виждала толкова студени очи.

— Да вървим.

Тя побесня. „Не! Няма да умра заради онази кучка“.

— Чакайте малко. Бъркате...

Пистолетът се заби в ребрата ѝ толкова силно, че тя щеше да извика от болка.

— Казах ти да си затваряш устата! Слизаме долу.

Мъжът болезнено стискаше ръката ѝ в здравата си като менгеме лапа и държеше пистолета, скрит зад гърба ѝ. Кели се опитваше да не изпадне в истерия.

— Моля ви — тихо каза тя. — Аз не съм... — Болката от забилото се в гърба ѝ дуло я накара да ахне. Мъжът я стискаше толкова силно, че ръката ѝ започна да изтръпва.

Заслизаха по стълбището. Когато стигнаха във фоайето, Кели видя, че гъмжи от хора, и понечи да извика за помощ.

— Хич не си го и помисляй — изсумтя мъжът. Излязоха навън. До тротоара чакаше комби. Пред него бяха паркирани две коли и един

катаджия пишеше акт. Похитителят на Кели я поведе към задната врата на комбито и заповяда:

— Качвай се.

Кели хвърли поглед към полицаия.

— Добре, ще се кача, обаче ще ти кажа нещо — високо и гневно отвърна тя. — Това, което искаш да правиш с мен, ще ти струва още стотачка. Намирам го за отвратително.

Полицаят се обърна към тях. Здравениякът я зяпаше.

— По дяволите, какви ги...

— Ако не ми платиш, можеш да се разкараш, евтино копеле.

Кели бързо закрачи към полицаия. Мъжът гледаше след нея. Устните му се усмихваха, ала очите му бяха отровни. Тя го посочи.

— Този извратен тип ми досажда.

Полицаят се запътва към здравенияка, а Кели се качи в едно от чакащите таксита.

Мъжът понечи да се вмъкне в комбито.

— Един момент, господине. В този щат е забранено да търсите услугите на проститутки.

— Аз не...

— Дайте ми документите си за самоличност. Как се казвате?

— Хари Флинт.

Флинт проследи с поглед отдалечаващото се такси на Кели.

„Уличница! Ще я убия. Бавно“ — закле се той.

ГЛАВА 22

Кели за втори път слезе от таксито пред кооперацията на Даян, влетя във входа и силно натисна звънеца. Отново ѝ отвори Ърл Гринбърг.

— Може ли да...

Видя Даян в дневната и подмина детектива.

— Какво става? — попита Даян. — Нали казахте, че...

— *Вие* ми кажете какво става. Пак се опитаха да ме отвлекат. Защо вашите приятелчета от мафията искат да ме убият?

— Нямам... нямам представа. Няма причина... може да са ни видели заедно, да са ни помислили за приятелки и...

— Е, не сме приятелки, госпожо Стивънс. Не ме забърквайте в тези неща.

— Какви ги говорите? Как бих могла?...

— По същия начин, по който ме забъркахте. Искам да кажете на приятелчето си Алтиери, че с вас току-що сме се запознали. Няма да допусна да ме убият заради някаква глупост, която сте извършили вие.

— Не мога...

— О, разбира се, че можете. Ще говорите с Алтиери, при това още *сега*. Няма да си тръгна оттук, докато не го направите.

— Това, което искате, е невъзможно — възрази Даян. — Съжалявам, че се забърквате в това, но... — Тя се замисли, после се обърна към Гринбърг. — Смятате ли, че ако разговарям с него, Алтиери може да ни остави на мира?

— Интересен въпрос — отвърна детективът. — Възможно е, особено ако си мисли, че го наблюдаваме. Искате ли да разговаряте с него лично?

— Не... — започна Даян.

— Искате да каже „да“ — прекъсна я Кели.

Антъни Алтиери живееше в класическа каменна къща в колониален стил в окръг Хънтърдън, щата Ню Джързи. Къщата се издигаше в края на задънена уличка наред петнайсет акра парк, заобиколен с висока желязна ограда. В парка имаше могъщи сенчести дървета, езерца и пъстри цветни лехи.

В кабинката на портала седеше охранител. Когато колата на Гринбърг, Кели и Даян спря отпред, той излезе да ги посрещне, позна детектива и каза:

— Добър ден, лейтенант.

— Здравей, Сизър. Искаме да видим господин Алтиери.

— Имате ли заповед за арест?

— Целта на визитата ни е друга.

Охранителят хвърли поглед към двете жени.

— Изчакайте тук. — Влезе в кабинката, след няколко минути се върна и отвори портала. — Заповядайте.

— Благодаря — каза Гринбърг и потегли към къщата. Когато тримата слязоха от колата, към тях се приближи друг охранител.

— Елате с мен.

Введе ги вътре. Голямата дневна представляваше еkleктично съчетание от антикварни, модерни и френски мебели. Въпреки топлия ден в огромната каменна камина пламтеше буен огън. Тримата последваха водача си през дневната в просторна сумрачна спалня. Антъни Алтиери лежеше на леглото, включен на респиратор. Беше блед и мършав и изглеждаше ужасно състарен за краткото време, изтекло от съдебния процес. Край него стояха свещеник и медицинска сестра.

Алтиери погледна Даян, Кели и Гринбърг и отново се обърна към Даян.

— Какво искате, по дяволите? — дрезгаво попита той.

— Господин Алтиери, искам да ни оставите с госпожа Харис на мира. Приберете хората си. Достатъчно е, че убихте мъжа ми и...

Той я прекъсна.

— Какви ги говорите? Изобщо не бях чувал за мъжа ви. Четох за онова фалшиво писмо, дето са го открили в него. — Мафиотският бос презрително изсумтя. — Щял да нахрани рибите. Някой прекалено често е гледал „Семейство Сопрано“. Ще ви кажа нещо. Това не е писано от италианец. И аз не ви преследвам. Не давам и пукната пара

за живота ви. Не преследвам никого. Имам... — Алтиери потръпна от болка. — Имам си работа. Искам да се помирят с Бог... — Той се задави.

Свещеникът се обърна към Даян.

— Мисля, че е най-добре да си тръгнете.

— Какво му е? — попита детектив Гринбърг.

— Рак — отвърна свещеникът.

Даян погледна мъжа на леглото и се замисли за думите му. Явно казваше истината.

Изведнъж я обзе заслепяваща паника.

Детектив Гринбърг изглеждаше разтревожен.

— Трябва да ви кажа, че според мен Алтиери не лъжеше.

Кели неохотно кимна.

— И аз смятам така. Той умира.

— Има ли причина някой да иска да ви убие? Имам предвид и двете?

— Не — отвърна Даян. — Щом не е Алтиери... — Тя поклати глава. — Нямам представа.

Кели мъчително преглътна.

— Аз също.

Детектив Гринбърг ги придружи до апартамента на Даян.

— Веднага ще се заема с вашия случай, но тук ще сте в безопасност. След петнайсет минути пред кооперацията ще пристигне патрулка, която ще остане тук през следващото денонощие. Ще видим какво ще открием дотогава. Ако имате нужда от мен, обадете ми се.

И си тръгна.

Даян и Кели се гледаха неловко.

— Искате ли чай? — попита Даян.

— Кафе — опърничаво отвърна Кели.

Даян ядосано се втренчи в нея, после въздъхна.

— Добре.

И отиде в кухнята да направи кафе. Кели обиколи дневната — разглеждаше картините по стените.

Когато Даян се върна, Кели стоеше пред една от нейните картини и гледаше подписа: „Стивънс“.

— Вие ли сте я рисували?

— Да.

— Хубава е — презрително рече Кели.

Даян стисна устни.

— Нима? Разбирате ли от изобразително изкуство?

— Не много, госпожо Стивънс.

— Кого харесвате? Сигурно Баба Моузъс^[1].

— Интересна е.

— Кои други примитивисти докосват сърцето ви?

Кели се обърна към нея.

— Честно казано, предпочитам криволинейната, абстрактна форма. Има изключения естествено. Например диагонално разположеното тяло в Тициановата „Венера Урбинска“ е поразително и...

От кухнята се разнесе шуртенето на кафеварката.

— Кафето е готово — рязко каза Даян.

Мълчаливо седяха една срещу друга на масата. Кафето изстиваше.

— Сещате ли се за причина някой да иска да ни убие? — наруши тишината Даян.

— Не. — Кели замълча за миг. — Единствената връзка помежду ни е това, че мъжете ни са работили в КИГ. Може да са участвали в свръхсекретен проект. И убиецът им да си мисли, че са ни разказали за него.

Даян пребледня.

— Да...

Двете стъписано се спогледаха.

Танър наблюдаваше сцената в апартамента на Даян на един от стенните монитори в кабинета си. До него стоеше шефът на охраната му.

Апартаментът на Стивънс се следеше със супермодерна техника, осигуряваща картина и звук с отлично качество, точно както Танър бе казал на съдружника си. Във всички стаи имаше видеосистеми с уеббазирани камери, големи колкото копчета, скрити сред книгите, под вратите минаваха фиброоптични кабели. На тавана бяха инсталирали

видеосървър с размерите на лаптоп, който обслужваше шестте камери. В него бе включен безжичен модем, който позволяваше на техниката да функционира чрез мобилна връзка.

Танър се наведе напред, напрегнато вторачен в екрана.

— Ще трябва да открием върху какво са работили мъжете ни — каза Даян.

— Да. Но ще имаме нужда от помощ, нали?

— Ще се обадим на Танър Кингсли. Само той може да ни помогне — а и вече се опитва да установи кой стои зад всичко това.

— Тогава да действаме.

— Можете да пренощувате вкъщи — предложи Даян. — Тук не ни заплашва нищо. Отпред има полицейска кола. — Тя отиде при прозореца и дръпна завесата. Нямаше никаква кола.

Дълго остана вторачена навън. Внезапно я побиха тръпки.

— Странно — каза Даян. — Би трябвало да има патрулка. Ще се обадя да проверя.

Извади визитката на детектив Гринбърг от чантичката си, отиде при телефона и набра номера.

— Детектив Гринбърг, моля... Сигурни ли сте?... Разбирам. Тогава може ли да говоря с детектив Пригицър? — Отново последва мълчание. — Да, благодаря. — Даян бавно затвори.

— Какво има?

— Детективите Гринбърг и Пригицър са били преместени в друг участък.

Кели преглътна с мъка.

— Невероятно съвпадение, нали?

— И току-що си спомних нещо — рече Даян. — Какво?

— Детектив Гринбърг ме попита дали напоследък Ричард е правил или казвал нещо необичайно. Забравих да му спомена, че мъжът ми щеше да ходи във Вашингтон на среща с някого. Понякога пътувам с него, но този път той настоя да отиде сам.

Кели я наблюдаваше изненадано.

— Странно. Марк също ми каза, че щял да ходи във Вашингтон. Също сам.

— Трябва да открием защо.

Тъмнокожата жена отиде при прозореца и дръпна завесите.

— Още няма кола. — Обърна се към Даян. — Да се махаме оттук.

— Добре. Знам едно закътано хотелче в китайския квартал, казва се „Мандаринът“. Никой няма да се сети да ни търси там. Ще се обадим на господин Кингсли от стаята.

Танър се обърна към шефа на охраната Хари Флинт, главореза с вечната полуусмивка, и нареди:

— Убий ги.

---

[1] Ана Мери Робъртсън Моузъс (1860–1961) — американска художничка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Хари Флинт щеше да се погрижи за жените. Танър доволно се усмихна. Флинт никога не се беше провалял.

Досмеша го, когато си помисли за това как се бе появил в живота му. Преди години брат му Андрю, този образец за милосърдие, беше основал център за новоосвободени затворници, за да им помага да се приспособят към цивилния живот. После им намираше и работа.

Танър измисли по-полезен план за тези хора, защото смяташе, че такова нещо като бивш престъпник не съществува. Чрез свои лични източници той си осигуряваше информация за миналото на новоосвободените затворници и ако имаха нужните умения, от центъра постъпваха на работа направо при него и изпълняваха някои „деликатни задачи“.

Той уреди бившият престъпник Винс Карбайо да постъпи на работа в КИГ. Карбайо бе грамаден мъж с четинеста брада и сини очи, пронизващи като кинжали. Имаше дълго съдебно досие. Бяха го съдили за убийство. Доказателствата срещу него бяха убедителни, но един от съдебните заседатели упорито настояваше за оправдателна присъда. Само неколцина души знаеха, че дъщеричката му е изчезнала и че е получил следното писмо: „Ако си държиш устата затворена, решението на съдебните заседатели ще определи съдбата на дъщеря ти“. Карбайо бе от хората, на които Танър Кингли се възхищаваше.

Танър чу и за бившия престъпник Хари Флинт, подробно се запозна с биографията му и реши, че е напълно подходящ за неговите нужди.

* * *

Хари Флинт беше роден в детройтско семейство от средната класа. Баща му бе озлобен провалил се търговец, който нямаше друга работа, освен да се мотае из къщи и да мърмори. Беше садистичен

педант и при най-малкото провинение на сина си го биеше с линейка, колан или каквото му попадне, като че ли можеше да му набие успеха в главата, за да компенсира собствената си некадърност.

Майка му работеше като маникюристка в един козметичен салон. Докато баща му бе тиран, тя беше всеотдайна и нежна и малкият Хари емоционално се разкъсваше помежду им.

Лекарите бяха казали на майка му, че е прекалено възрастна, за да роди, затова тя смяташе бременността си за чудо. След раждането на Хари постоянно го прегръщаше, галеше и целуваше, докато накрая обичта ѝ не започна да го задушават. Когато порасна, той мразеше да го докосват.

На четиринайсетгодишна възраст Хари Флинт улови в мазето един плъх и го настъпи с крак. Докато гледаше как животинчето бавно и мъчително умира, получи внезапно просветление и разбра, че притежава страховитата власт да отнема живот, да убива. Това го накара да се почувства като Бог. Хари бе всемогъщ. Изпитваше необходимост отново да се наслаждава на това усещане и започна да преследва дребни животни из квартала. Те станаха негова плячка. В действията му нямаше нищо лично или злобно. Просто използваше Божията си дарба.

Разгневени съседи, чиито домашни любимци бяха измъчвани и убити, се оплакаха в полицията и беше заложен капан. Полицаяте оставиха шотландски териер на моравата пред една къща и го завързаха, за да не избяга. После установиха наблюдение и през нощта Хари Флинт се приближи към животното. Разтвори челюстите му и се опита да натика в устата му запален фойерверк. Полицаяте го заловиха. Когато го обискираха, откриха в джоба му окървавен камък и дванайсетсантиметров месарски нож.

Пратиха го в младежкия център „Челинджър Мемориъл“ за една година.

Седмица след пристигането си там Флинт нападна едно от другите момчета и жестоко го осакати. Психиатърът, който го изследва, му постави диагноза параноична шизофрения.

— Той е психически болен — предупреди докторът охраната. — Внимавайте. Не го пускайте при другите.

Когато излежа присъдата си, Хари Флинт бе петнайсетгодишен и го освободиха условно. Върна се в училище. Някои негови съученици

го смятаха за герой. Те извършваха дребни престъпления като кражби на дамски чанти, джебчийство и кражби от магазини и Флинт скоро стана техен водач.

Една нощ по време на уличен бой разрязаха ъгъла на устата му с нож и оттогава получи постоянната си полуусмивка.

Когато пораснаха, момчетата преминаха към кражби на коли, обири и грабежи. При един от грабежите беше убит собственик на магазин. Обвиниха Хари Флинт за въоръжен грабеж и подстрекателство към убийство и го осъдиха на десет години затвор. Надзирателите никога не бяха виждали толкова агресивен затворник.

В очите му имаше нещо, което караше другите затворници да го оставят на мира. Постоянно ги тероризираше, ала никой не смееше да се оплаче.

Един ден на минаване покрай неговата килия надзирателят смаяно зяпна вътре. Съкилийникът на Хари Флинт лежеше на пода в локва кръв. Беше пребит до смърт.

Надзирателят погледна Флинт, на чието лице се бе изписала доволна усмивка.

— Добре, копеле гадно. Това вече няма да ти се размине. Можем да започваме да ти готвим електрическия стол.

Флинт го стрелна с поглед и бавно вдигна лявата си ръка. Дълбоко в нея беше забит окървавен месарски нож.

— Самоотбрана — студено заяви той.

Затворникът от отсрещната килия не разкри на никого, че го е видял свирепо да пребива съкилийника си и после да забива скрития под дюшека нож в собствената си ръка.

Танър най-много се възхищаваше на Флинт затова, че ужасно обича работата си.

Спомняше си първия път, когато главорезът беше доказал, че може да му е извънредно полезен. Случи се по време на едно извънредно пътуване до Токио...

Получи новината в лош момент, но трябваше незабавно да се погрижи, а проблемът бе прекалено деликатен, за да го повери на друг.

Уговори се с Акира Исо да се срещнат в Токио и му запази стая в хотел „Окура“.

Докато самолетът прекосяваше Тихия океан, обмисли стратегията си. Когато кацна, вече имаше сигурен план.

Пътят с кола от летище „Нарита“ отне час и Танър смаяно установи, че Токио като че ли никога не се променя. И по време на разцвет, и по време на кризи лицето на града винаги изглеждаше еднакво безизразно.

Акира Исо го чакаше в ресторанта „Фумики Машимо“. Бе петдесетинагодишен, слаб, сивокос, с интелигентни кафяви очи. Ученият се изправи да го посрещне.

— За мен е чест да се запозная с вас, господин Кингсли. Честно казано, изненадах се, когато ми се обадохте. Нямам представа защо сте изминали целия този път, за да се срещнем.

Танър се усмихна.

— Нося ви добра вест, която смятам за прекалено важна, за да я обсъждам по телефона. Мисля, че ще ви направя много щастлив човек. И много богат.

Акира Исо го наблюдаваше любопитно.

— Как?

До масата им се приближи сервитьор с бяло сако.

— Защо не поръчаме, преди да поговорим за работа?

— Както желаете, господин Кингсли. Познавате ли японската кухня, или аз да поръчам за вас?

— Благодаря. Мога да поръчам и сам. Суши?

— Да.

Танър се обърна към келнера.

— Донесете ми хамачи-темаки, каибашира и ама-еби.

Акира Исо се усмихна.

— Звучи добре. — Погледна сервитьора. — И за мен същото.

— Работите в чудесна компания, Токио Фърст Индъстриъл Груп — по време на вечерята каза Танър.

— Благодаря.

— Откога сте там?

— От десет години.

— Много време. — Погледна японца в очите. — Всъщност може би е време за промяна.

— Защо смятате така, господин Кингсли?

— Защото ще ви направя предложение, което не можете да откажете. Не знам колко печелите, но съм готов да ви платя двойно, за да напуснете работата си и да постъпите в КИГ.

— Това не е възможно, господин Кингсли.

— Защо? Ако е заради договора ви, мога да уредя...

Акира Исо остави клечките за ядене.

— Господин Кингсли, компанията, в която работим ние, японците, е като семейство. А когато вече не сме способни да работим, тя се грижи за нас.

— Но парите, които ви предлагам...

— Не. Ай-шыа-сеи-шин.

— Моля?

— Това означава, че ние поставяме верността над парите. — Акира Исо го погледна любопитно. — Защо избрахте мен?

— Защото чух много ласкателни неща за вас.

— Боя се, че сте пътували напразно, господине. Никога няма да напусна Токио Фърст Индъстриъл Груп.

— Струваше си да опитам.

— Не се обиждате, нали?

Танър се отпусна назад и се засмя.

— Не, естествено. Бих искал всичките ми служители да са предани като вас. — Той си спомни нещо. — Между другото, донесъл съм на вас и семейството ви скромен подарък. Един мой сътрудник ще го донесе след час в хотела ви. Казва се Хари Флинт.

Една камериерка откри трупа на Акира Исо, закачен на кука в гардероба. Официалното заключение бе самоубийство.

ГЛАВА 24

Хотел „Мандарин“ бе занемарена двуетажна сграда в сърцето на китайския квартал на три преки от Мот Стрийт.

Когато двете жени слязоха от таксито, Даян видя отгатык улицата голям билборд със снимка на Кели в красива официална рокля и с шишенце парфюм в ръка и изненадано погледна спътницата си.

— Ето коя сте били!

— Бъркате — възрази Кели. — С това се занимавам, госпожо Стивънс. Това не съм аз. — После се обърна и влезе във фойето.

Ядосана, Даян я последва.

На рецепцията в малкото фойе седеше млад китаец и четеше брой на „Чайна Поуст“.

— Искаме стая за тази нощ — каза Даян.

Мъжът вдигна поглед към двете елегантно облечени жени и едва не попита „Тук ли?“, но се изправи и каза:

— Разбира се. — Внимателно се вгледа в марковите им дрехи. — Ще ви струва сто долара на вечер.

Кели се сепна.

— Сто...

Даян побърза да се намеси:

— Няма проблем.

— Предварително.

Даян отвори чантичката си, извади няколко банкноти и му ги подаде. Той й връчи ключа.

— Десета стая, отляво по коридора. Имате ли багаж?

— Ще пристигне по-късно.

— Ако имате нужда от нещо, просто потърсете Лин.

— Лин ли? — попита Кели.

— Да. Това е вашата камериерка.

Тя го погледна скептично.

— Ясно.

Двете жени се отдалечиха по слабо осветения коридор.

— Платихте прекалено много — каза Кели.

— Колко струва сигурният покрив над главата ви?

— Не съм сигурна, че този хотел е подходящ.

— Ще трябва да се задоволим с него, докато не измислим нещо по-добро. Не се бойте. Господин Кингсли ще се погрижи за нас.

Стигнаха номер десет, Даян отключи и влязоха. Стаичката изглеждаше и миришеше така, сякаш много отдавна не е била обитавана. Завивките на двете легла бяха смачкани. До надрасканото бюро имаше два разнебитени стола.

Кели се огледа.

— Може да е малка, но определено е грозна. Басирам се, че никога не е чистена. — Докосна една от възглавниците и във въздуха се вдигна прах. — Кога ли е починала онази Лин?

— Тук сме само за една нощ — успокои я Даян. — Още сега ще се обадя на господин Кингсли.

Отиде при телефона и набра номера, отпечатан върху визитката, която ѝ беше дал Танър.

— Танър Кингсли — още на първото извъняване отговори той.

Даян облекчено въздъхна.

— Господин Кингсли, обажда се Даян Стивънс. Извинете, че ви безпокоя, но двете с госпожа Харис имаме нужда от вашата помощ. Някой се опитва да ни убие и изобщо не разбираме какво става. В момента се крием.

— Много се радвам, че се обаждате, госпожо Стивънс. Бъдете спокойни. Току-що открихме какво стои зад всичко това. Повече няма да имате проблеми. Уверявам ви, че отсега нататък двете с госпожа Харис ще сте в пълна безопасност.

Даян затвори очи за миг. Слава Богу.

— Можете ли да ми кажете кой е...

— Ще ви разкажа всичко, когато се срещнем. Останете където сте. До половин час ще пратя човек да ви вземе.

— Чудес... — Връзката прекъсна. Даян затвори и усмихнато се обърна към Кели. — Добра новина! Свършено е с проблемите ни.

— Какво каза?

— Знае какво се крие зад всичко това и отсега нататък ще сме в безопасност.

Кели дълбоко въздъхна.

— Страхотно. Ще мога да се върна в Париж и да започна живота си отново.

— До половин час ще прати някого да ни вземе.

— Само че ще ми е трудно да оставя всичко това — саркастично каза тъмнокожата жена.

Даян я погледна замислено.

— Ще е странно.

— Кое?

— Да се върна към живота без Ричард. Не мога да си представя как ще...

— Тогава недейте — прекъсна я Кели и си каза: „Не говори така, защото ще се срина. Та аз дори не мога да мисля за това. Марк беше целият ми живот, единствената ми причина за живот...“

Даян наблюдаваше безизразното ѝ лице. „Тя е като безжизнено произведение на изкуството — красива и студена“.

Кели седна на едното легло с гръб към Даян. Стисна клепачи, за да избяга от болката в себе си, и бавно... бавно... бавно...

Кели и Марк се разхождаха по левия бряг на Сена и си приказваха за всичко и нищо. Кели никога не се беше чувствала толкова добре с друг човек.

— Утре вечер откриват една изложба — каза тя. — Ако се интересуваш от...

— О, съжалявам, Кели. Утре вечер съм зает.

Жегна я неочаквана ревност.

— Друга среща ли имаш? — Опита се да придаде веселост на гласа си.

— Не. Не. Излизам сам. На банкет... — Забеляза изражението ѝ. — Искam... искам да кажа, вечеря само за учени. Ще ти е скучно.

— Нима?

— Да. Хората ще... ще използват думи, които сигурно никога не си чувала, и...

— Мисля, че нямам непознати думи — с накърнено честолубие го прекъсна Кели. — Защо да не проверим?

— Ами, съмнявам се, че...

— Аз съм голямо момиче. Да опитаме.

Марк въздъхна.

— Добре. Анатрипсология... малакостракология...
анероидограф...

— Уф, добре — засрамено каза тя.

— Знаех си, че няма да ти е интересно. Аз...

— Грещиш. Много даже ми е интересно. — „Щом е интересно за теб“ — помисли си Кели.

Банкетът се проведе в хотел „Принс дьо Гал“ и се оказа важно събитие. В балната зала присъстваха триста души, сред които едни от най-видните личности във Франция. Един от гостите на предната маса, на която настаняха Кели и Марк, беше привлекателен мъж с очарователно излъчване.

— Аз съм Сам Медоус — представи се той на Кели. — Много съм слушал за вас.

— И аз съм слушала много за вас — отвърна тя. — Марк казва, че сте негов наставник и най-добър приятел.

Сам Медоус се усмихна.

— За мен е чест да съм негов приятел. Марк е изключителна личност. Отдавна работим заедно. Той е най-всеотдайният...

Марк, който го слушаше смутено, го прекъсна:

— Искаш ли вино?

На сцената излезе конферансие и речите започнаха. Марк се оказа прав, че вечерта няма да е интересна за Кели. Връчваха научни награди и що се отнасяше до нея, ораторите все едно говореха на суахили. Ала тя виждаше ентусиазма на лицето на Марк и се радваше, че е дошла с него.

Когато вдигнаха чиниите от вечерята, на сцената се качи президентът на Френската академия на науките. Започна с апология на френските научни успехи през миналата година и едва в края на речта си, когато вдигна една златна статуетка и произнесе името на Марк Харис, Кели разбра, че Марк е звездата на вечерта. Той бе прекалено скромнен, за да ѝ го признае. „Ето защо се опита да ме убеди да не идвам“ — помисли си тя, докато го гледаше как се качва на сцената под горещите аплодисменти на публиката.

— Той не ми каза нито дума за това — обърна се Кели към Сам Медоус.

Медоус се усмихна.

— Точно в негов стил. — После внимателно се вгледа в нея. — Знаете ли, че Марк е лудо влюбен във вас? Искате да се ожените. — Замълча за миг. — Надявам се да не нараните чувствата му.

И докато го слушаше, Кели внезапно изпита угризения: „Не мога да се омъжа за Марк. Той е страхотен приятел, но не съм влюбена в него. Какво правя? Не искам да нараня чувствата му. По-добре да престанем да се срещаме. Как ще му кажа...“

— Вие изобщо слушате ли ме!

Ядосаният глас на Даян откъсна Кели от спомените. Красивата бална зала изчезна и тя се озова в тесната хотелска стая с жената, която ѝ се щеше да не е срещала.

— Моля?

— Танър Кингсли каза, че някой ще ни вземе до половин час — напрегнато повтори Даян.

— Това вече го чух.

— Но не попита къде сме.

— Сигурно си мисли, че сме във вашия апартамент.

— Не. Казах му, че се крием.

Последва мълчание. Кели сви устни в безмълвно възклицание.

Обърнаха се да погледнат часовника на нощното шкафче.

Когато Флинт влезе във фойето на хотел „Мандарин“, мъжът на рецепцията вдигна глава.

— Какво обичате? — Видя усмивката на госта и ѝ отговори.

— Жена ми и една нейна приятелка преди малко са се настанили при вас. Жена ми е руса, а приятелката ѝ е готино чернокожо маце. В коя стая са?

— В десета, но се боя, че не мога да ви пусна. Ще трябва да се обадя на...

Флинт вдигна четирийсет и пет калибровия си ругер със заглушител и прониза китаеца в челото. После натика трупа под

рецепцията и закрачи по коридора с пистолет в ръка. Когато стигна до номер десет, отстъпи назад, засили се, изби вратата с рамо и се хвърли вътре.

Стаята пустееше, но през затворената врата на банята се чуваше шуртене на душ. Флинт рязко отвори вратата. Душът бе пуснат докрай и спуснатите завеси леко се поклащаха. Той изстреля четири куршума през завесите, изчака малко и ги дръпна.

Там нямаше никого.

От ресторанта оттатък улицата Даян и Кели бяха наблюдавали пристигането на комбито и бяха видели Флинт да влиза в хотела.

— Боже мой, това е човекът, който се опита да ме отвлече! — ахна Кели.

Зачакаха. Когато след няколко минути Флинт излезе, устните му бяха усмихнати, ала лицето му излъчваше ярост. Кели се обърна към Даян.

— Ето я Годзила. Какъв е следващият ни лъжлив ход?

— Махаме се оттук.

— И къде ще отидем? Те ще завардят летищата, гарите, автогарите...

Даян се замисли за миг.

— Знам едно място, където не могат да ни открият.

— Нека позная. Космическият кораб, с който сте пристигнали тук.

ГЛАВА 25

Неоновият надпис пред сградата гласеше: „Дамски хотел «Уилтън»“.

На рецепцията Кели и Даян се регистрираха с фалшиви имена. Служителката подаде ключа на Кели.

— Апартамент четиристотин двайсет и четири. Имате ли багаж?

— Не, ние...

— Изгуби се — намеси се Даян. — Ще пристигне утре сутрин. Между другото, съпрузите ни ще ни вземат след малко. Ще ги пратите ли в стаята ни?

Служителката поклати глава.

— Съжалявам. В стаите е забранено за мъже.

— О? — Даян доволно се усмихна на Кели.

— Ако искате да се срещнете с тях тук...

— Няма значение. Ще трябва да минат без нас.

Апартамент четиристотин двайсет и четири беше красиво обзаведен: в дневната имаше диван, столове, маси и шкаф, а в спалнята — две удобни наглед двойни легла.

Даян се огледа.

— Приятно е, нали?

— Какво ще правим, ще кандидатстваме за книгата на рекордите „Гинес“, като през половин час сменяме хотела ли? — кисело попита Кели.

— Имате ли по-добър план?

— Това не е план — презрително отвърна другата жена. — Това е игра на котка и мишка. Ние сме мишката.

— Като се замисли човек, наистина е невероятно. Мъжете от най-големия мозъчен тръст на света се опитват да ни убият.

— Тогава недейте да мислите за това.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. В КИГ е пълно с гении.

— Ами ще трябва да ги надхитрим. — Кели се намръщи. — Имаме нужда от оръжие. Можете ли да стреляте с пистолет?

— Не.

— По дяволите! И аз не мога.

— Няма значение. И без това нямаме пистолет.

— Ами карате?

— Не, но в колежа бях от отбора по дебати — сухо заяви Даян. — Може би ще успея да ги убедя да не ни убиват.

— Ясно.

Даян отиде при прозореца и погледна трафика по Трийсет и четвърта улица. Изведнъж се ококори и ахна. Кели се втурна при нея.

— Какво има? Какво видяхте?

Гърлото на Даян пресъхна.

— Мина... мина един мъж. Приличаше на Ричард. За миг си по... — Тя се извърна.

— Искате ли да повикам ловците на духове? — презрително изсумтя Кели.

Даян понечи да я отреже, но се отказа. Имаше ли смисъл? „Скоро и без това ще се махнем оттук“ — помисли си.

Кели я наблюдаваше. „Защо не млъкнеш и не идеш да нарисуваш нещо?“

Флинт разговаряше по мобифона си с бесния Танър.

— Съжалявам, господин Кингсли. Нямаше ги в стаята им в „Мандарин“. Изчезнали са. Сигурно са знаели, че ще дойда.

Танър се пръскаше от яд.

— Тия кучки се правят на по-умни *от мен, а? От мен?!* Пак ще се обадя. — И затръшна слушалката.

Андрю лежеше на дивана в кабинета си и мислите му блуждаеха към огромната сцена на Стокхолмската концертна зала. Публиката ентусиазирано ръкопляскаше.

— Андрю! Андрю!

Тълпата викаше. Името му отекваше в залата. Чуваше аплодисментите, докато вървеше към сцената, за да получи наградата

от шведския крал Карл XVI Густав. Когато протегна ръка към Нобеловата награда, някой започна да го ругае.

— Андрю, копеле такова, веднага идвай тук.

Стокхолмската концертна зала изчезна и той се озова в кабинета си. Танър го викаше.

„Той има нужда от мен“ — щастливо си помисли Андрю и бавно се изправи, за да отиде в кабинета на брат си.

— Ето ме.

— Да, виждам те — изсумтя Танър. — Седни.

Андрю придърпа един от столовете.

— Имам да те науча на някои неща, бате. Разделяй и владей — арогантно каза Танър. — Накарах Даян Стивънс да си мисли, че мафията е убила мъжа ѝ, а Кели Харис — да си блъска главата за несъществуващата Олга. Разбираш ли?

— Да, Танър — разсеяно отвърна Андрю.

Брат му го потупа по рамото.

— Ти си идеален резонатор, Андрю. Има неща, които не мога да обсъждам с никой друг, но въпреки това ми се иска да говоря за тях. На теб мога да ти ги кажа, защото си прекалено глупав, за да ги разбереш. — Той се вгледа в кухите очи на брат си. — Имаме си проблем, който трябва да разрешим. Изчезнали са две жени. Те знаят, че ги търсим, за да ги убием, и се опитват да се скрият. Къде ще отидат, Андрю?

Брат му го погледна.

— Ами... не знам.

— Има два начина да ги открием. Първо ще опитаме логическия метод, като развиваме предположенията си стъпка по стъпка.

Андрю продължаваше да го наблюдава. Накрая каза безучастно:

— Както кажеш...

Танър закрачи назад-напред.

— Няма да се върнат в апартамента на Стивънс, защото е прекалено опасно — ние сме го поставили под наблюдение. Известно ни е, че Кели Харис няма близки приятели в Щатите, защото отдавна живее в Париж, затова няма да се довери на никого. — Той погледна брат си. — Следиш ли мисълта ми?

Андрю запремигва.

— Ами... да, Танър.

— Дали Даян Стивънс ще се обърне за помощ към някой приятел? Съмнявам се. Така може да го изложи на опасност. Друга възможност е да отидат в полицията, но знаят, че там ще им се изсмеят. Тогава какъв ще е следващият им ход? — Той затвори очи за няколко секунди и продължи: — Явно ще се замислят дали да използват летищата, железопътните гари и автогарите, обаче ще се сетят, че сме ги завардили. Тогава какво им остава?

— Ами... както кажеш, Танър.

— Остава ни хотел, Андрю. Трябва да се скрият в хотел. Но какъв хотел? Те са две обзети от ужас жени, които бягат, за да си спасят живота. Разбираш ли, който и хотел да изберат, ще се чудят дали нямаме наши хора там. Няма да се чувстват в безопасност. Помниш ли Соня Фербрюге в Берлин? Ние я изработихме с онзи имейл. Тя отиде в хотел „Артемизия“, защото беше само за жени и си мислеше, че там ще е в безопасност. Е, смятам, че госпожа Стивънс и госпожа Харис ще постъпят по същия начин. Тогава какво ни остава?

Той се обърна и отново погледна брат си. Очите на Андрю бяха затворени. Нещастникът спеше. Бесен, Танър отиде при него и силно го зашлеви.

Андрю се сепна.

— Какво...

— Слушай, когато ти говоря, кретен такъв.

— Аз... извинявай, Танър. Просто бях...

Танър се обърна към един компютър.

— А сега да видим какви женски хотели има в Манхатън.

Направи бърза проверка по интернет и разпечата резултатите. После прочете имената на глас.

— „Ел Кармело Резидънс“ на западна Четиринайсета улица... „Сентро Мария Резидънс“ на западна Петдесет и четвърта... „Парксайд Иванджълийн“ на Грамърси и хотел „Уилтън“. — Танър вдигна глава и се усмихна. — Ето къде ни подсказва логиката, че ще ги открием, Андрю. А сега да видим какво ще ни покаже техниката.

Той отиде при един пейзаж на стената, бръкна зад картината и натисна скрития отзад бутон. Част от стената се отвори с плъзгане и отдолу се показва монитор с дигитална карта на Манхатън.

— Спомняш ли си какво е това, Андрю? Някога ти работеше с тази техника. Всъщност толкова те биваше, че ти завиждах. Това е

глобална система за позициониране. С нея можем да открием всеки човек на света. Помниш ли?

Андрю кимна. Едва успяваше да остане буден.

— Когато жените напуснаха кабинета ми, им дадох по една от визитките си. В картичките са вградени компютърни микрочипове, големи колкото песъчинка. Сигналът им се регистрира от сателит и когато се задейства, глобалната система за позициониране установява точното им местонахождение. — Той се обърна към брат си. — Разбираш ли?

Андрю преглътна.

— Ами... да, Танър.

Танър Кингсли отново погледна екрана и натисна друг бутон. На картата замига светла точка, която се насочи на юг. Забави се на едно място, после продължи да се движи.

По някаква улица се плъзна червена точка — толкова бавно, че ясно се виждаха имената на сградите. Той посочи с ръка.

— Това е западна Четиринайсета улица. — Червената точка продължаваше да се движи. — Ето го ресторант „Текила“... аптека... болницата „Сейнт Винсът“... „Банана Рипъблик“... черквата. — Точката спря. — А това е хотел „Уилтън“. Кое то потвърждава логиката ми. Прав съм, нали виждаш.

Андрю облиза устни.

— Да, прав си...

Танър го погледна.

— Можеш да си вървиш. — Вдигна мобифона си и се обади. — Флинт, те са в хотел „Уилтън“ на западна Трийсет и четвърта улица. — После затвори, вдигна глава и видя, че брат му стои на прага. — Какво има?

— Ще ходя ли... нали знаеш... в Швеция, да получа Нобеловата награда?

— Не, Андрю. Това беше преди седем години.

— О. — Андрю се обърна и се затътри към кабинета си.

Танър се замисли за извънредното си пътуване до Швейцария преди три години...

Анализираше сложен логистичен проблем, когато по интеркома се разнесе гласът на секретарката му.

— Търсят ви от Цюрих, господин Кингсли.

— Зает съм за... Добре де, ще се обадя. — Вдигна слушалката. — Да? — Докато слушаше, лицето му стана мрачно и той нетърпеливо каза: — Разбирам... Сигурен ли сте?... Не, няма значение. Сам ще се заема с това.

После натисна интеркома.

— Госпожице Ордонес, кажете на пилота да пригответи челинджъра. Заминаваме за Цюрих. Ще пътуваме двама души.

Мадлен Смит седеше на голямата веранда на един от най-хубавите ресторанти в Цюрих. Беше трийсетинагодишна, с прелестно овално лице, късо подстригана коса и прекрасна кожа. Беше в напреднала бременност.

Танър се приближи до масата и Мадлен Смит се изправи.

Той протегна ръка.

— Седнете, моля.

И се настани срещу нея.

— Приятно ми е да се запозная с вас. — Жената говореше със слаб швейцарски акцент. — Отначало, когато ми се обадиха, помислих, че някой си прави майтап.

— Защо?

— Ами, вие сте толкова важна личност и когато казаха, че ще дойдете в Цюрих, само за да се срещнете с мен, не можех да си представя...

Танър се усмихна.

— Ще ви кажа защо съм тук. Защото чух, че сте блестящ учен, Мадлен. Може ли да ви наричам Мадлен?

— О, разбира се, господин Кингсли.

— В КИГ ценим таланта. Искаме да работите при нас, Мадлен. Откога сте в Токио Фърст Индъстриъл Груп?

— От седем години.

— Е, седем е вашето щастливо число, защото ви предлагам работа в КИГ на двойно по-голяма заплата, отколкото получавате сега, и ще ръководите собствен отдел. Освен това...

— О, господин Кингсли! — Лицето ѝ засия.

— Това интересува ли ви, Мадлен?

— О, да! Много. Естествено, не мога да започна веднага.

Изражението му се промени.

— Какво искате да кажете?

— Ами, бременна съм и ще се омъжвам...

Той се усмихна.

— Няма проблем. Ще се оправим с всичко.

— Но има и друга причина, поради която не мога да започна веднага — продължи Мадлен Смит. — В момента работя по един проект в нашата лаборатория и тъкмо започваме да... вече сме в самия край.

— Не знам какъв е проектът, Мадлен, и не ме интересува. Но трябва още сега да приемете предложението, което ви направих. Всъщност се надявах с годеника си... — Танър се усмихна — или би трябвало да кажа с бъдещия си съпруг... да дойдете с мен в Америка.

— Мога да дойда веднага щом приключи проектът. След половин година, най-много една.

Танър замълча за момент.

— Сигурна ли сте, че няма начин да дойдете сега?

— Да. Аз ръководя проекта. Няма да е честно да напусна. — Тя се засмя. — Но догодина съм при вас.

Танър Кингсли се усмихна.

— Разбира се.

— Много съжалявам, че сте изминали толкова път за нищо.

— Не е за нищо, Мадлен — топло отвърна Танър. — Нали се запознах с вас.

Тя се изчерви.

— Много сте любезен.

— А, между другото, нося ви подарък. Един мой сътрудник ще го донесе в апартамента ви в шест часа. Казва се Хари Флинт.

На другата сутрин откриха трупа на Мадлен Смит на пода в кухнята. Фурната бе включена и апартаментът беше пълен с газ.

Мислите на Танър се върнаха към настоящето. Флинт никога не се бе провалял. Скоро щяха да се избавят от Даян Стивънс и Кели

Харис и проектът можеше да продължи.

ГЛАВА 26

Хари Флинт отиде на рецепцията в хотел „Уилтън“.

— Здравейте.

— Здравейте. — Служителката забеляза усмивката на лицето му.
— Какво обичате?

— Преди малко при вас са пристигнали жена ми Даян Стивънс и една нейна приятелка. Искам да се кача при тях и да ги изненадам. В коя стая са?

— Съжалявам — отвърна служителката. — Този хотел е само за жени. В стаите е забранено за мъже. Ако искате да им се обадите...

Флинт се огледа. За съжаление фоайето бе пълно.

— Няма значение. Сигурен съм, че скоро ще слязат.

Излезе навън и набра един номер на мобифона си.

— Те са в стаята си, господин Кингсли. Не мога да се кача.

Танър се замисли.

— Флинт, логиката ми подсказва, че ще решат да се разделят. Пращам ти Карбайо на помощ. Ето плана ми.

Кели включи радиото на музикална станция и стаята изведнъж се изпълни с висок рап ритъм.

— Как можете да слушате такива неща? — сприхаво попита Даян.

— Не обичате ли рап?

— Това не е музика, а просто шум.

— Не харесвате ли Еминем? Ами Ел Ел Кул Джей, Ар Кели и Лудакрис?

— Само това ли слушате?

— Не — язвително отвърна Кели. — Обичам „Symphonie fantastique“ на Берлиоз, етюдите на Шопен и Хенделовата „Адмира“. Особено ми харесва...

Даян отиде при радиото и го изключи.

— Какво ще правим, когато не останат повече хотели, госпожо Стивънс? Познавате ли някой, който може да ни помогне?

Даян поклати глава.

— Повечето приятели на Ричард работят в КИГ, а другите ни приятели... Не мога да си позволя да ги забъркам в това. — Тя погледна Кели. — Ами вие?

Тъмнокожата жена сви рамене.

— С Марк от три години живеем в Париж. Тук не познавам никого освен хората от модната агенция, а ми се струва, че те няма да са ни от особено голяма полза.

— Марк каза ли ви защо заминава за Вашингтон?

— Не.

— Ричард също. Имам чувството, че това е ключът към причината за убийството им.

— Страхотно. Имаме ключа. А къде е вратата?

— Ще я намерим. — Даян се замисли за миг и лицето ѝ грейна.
— Чакайте малко! Познавам един човек, който може би ще ни е от помощ. — И отиде при телефона.

— На кого се обаждате?

— На секретарката на Ричард. Тя би трябвало да знае какво става.

От отсрещния край се разнесе глас.

— КИГ.

— Искам да говоря с Бети Баркър, моля.

В кабинета си Танър наблюдаваше мигащата синя лампичка на гласовия анализатор. Натисна един бутон и чу телефонистката да отвръща:

— Госпожица Баркър в момента не е на работното си място.

— Бихте ли ми казали как да се свържа с нея?

— Съжалявам. Ако ми съобщите името и телефонния си номер, ще...

— Няма значение. — Даян затвори.

Синята лампичка угасна.

Даян се обърна към Кели.

— Имам предчувствието, че Бети Баркър може би е вратата, която търсим. Трябва да измисля как да се свържа с нея. — Тя се намръщи. — Странно.

— Кое?

— Навремето една гадателка ми предсказа всичко. Каза ми, че вижда смърт около мен и...

— О, не! — възкликна Кели. — И вие не сте съобщили за това във ФБР или ЦРУ?!

Даян я стрелна с гневен поглед.

— Няма значение. — Кели все повече ѝ лазеше по нервите. — Хайде да вечеряме.

— Първо трябва да се обадя по телефона — отвърна Кели, вдигна слушалката и се свърза с централата на хотела. — Искam да поръчам разговор с Париж. — Даде номера на телефонистката и зачака. След няколко минути лицето ѝ грейна. — Ало, Филип. Как сте?... Всичко тук е наред... — Кели хвърли поглед към Даян. — Да... Би трябвало да се прибера до ден-два... Как е Ейнджъл?... О, чудесно. Липсвам ли ѝ?... Ще ми я дадете ли? — Гласът ѝ се промени така, както когато възрастните разговарят с деца. — Как си, Ейнджъл, мъничето ми?... Тук е мама. Филип казва, че ти липсвам... И ти ми липсваш. Скоро ще се прибера и ще те гушкам, миличко.

Даян слушаше озадачено.

— Чао, мъниче... Добре, Филип... Благодаря. До скоро. Au revoir.

Кели забеляза учуденото ѝ изражение.

— Приказвах с кучето си.

— Ясно. И то какво каза?

— Тя. Кучка е.

— Логично.

Тъй като се бояха да напуснат сигурността на стаята си, поръчаха вечеря по румсървиза.

Даян се опитваше да завърже разговор с Кели, но това явно беше безнадеждно.

— Значи живеете в Париж, така ли?

— Да.

— Марк французин ли беше?

— Не.

— Отдавна ли сте женени?

— Не.

— Как се запознахте?

„Това не е твоя работа“ — помисли си Кели, но отвърна:

— Не си спомням точно. Запознавам се с много мъже.

Даян се втренчи в нея.

— Защо не се избавите от тази стена, която се издигнали около себе си?

— Никой ли не ви е казвал, че стените са, за да те пазят от другите хора? — ледено отвърна Кели.

— Понякога стените държат хората заключени вътре и...

— Вижте, госпожо Стивънс, гледайте си работата. Оправях се чудесно, докато не ви срещнах. Да оставим това.

— Добре. — Даян бе смаяна. „Не съм виждала по-студен човек от нея“.

— Отивам да взема душ — каза Кели, след като свършиха с мълчаливата си вечеря.

Даян не отговори.

В банята тъмнокожата жена хвърли дрехите си, влезе под душа и го пусна. Топлата вода приятно плискаше по голата ѝ кожа. Тя затвори очи и остави мислите си да заблуждаят...

Чуваше думите на Сам Медоус: „Знаете ли, че Марк е лудо влюбен във вас? Искане да се ожени. Надявам се да не нараните чувствата му“. И разбираше, че е прав. Харесваше ѝ да е с Марк. Той беше забавен, деликатен и грижовен — страхотен приятел. „Тъкмо това е уловката — помисли си тя. — Приемам го само като приятел. Това не е честно спрямо него. Трябва да престанем да се срещаме“. Марк ѝ се обади на сутринта след банката.

— Ало, Кели? Какво ти се прави довечера? — В гласа му се долавяше очакване. — Вечеря и театър? Или по магазините и после...

— Съжалявам, Марк. Довечера съм... заета.

Последва кратко мълчание.

— О. Мислех, че с теб имаме...

— Нямаме. — Мразеше се за това, което правеше с него. „Аз съм виновна, че позволих да стигнем дотук“ — каза си.

— А, добре. Ще ти се обадя утре.

Обади ѝ се на другия ден.

— Кели, ако съм те обидил с нещо...

И Кели трябваше да си наложи да отговори:

— Съжалявам, Марк. Влю... влюбих се в друг мъж. — Зачака. Дългото мълчание бе непоносимо.

— О. — Гласът му трепереше. — Разбирам. Аз... трябваше да се досетя, че ние... поз... поздравления. Искрено ти желая щастие, Кели. Моля те, сбогувай се с Ейнджъл от мое име.

И затвори. Кели остана със слушалката в ръка. Чувстваше се ужасно. „Марк скоро ще ме забрави и ще си намери друга — тя ще му даде щастieto, което заслужава“.

Работеше всеки ден, усмихваше се по подиумите и чуваше аплодисментите на тълпите, ала вътрешно се измъчваше. Животът не бе същият без нейния приятел. Постоянно се изкушаваше да му се обади, но устояваше. „Не мога. Достатъчно нараних чувствата му“ — повтаряше си тя.

Минаха няколко седмици. Марк не ѝ се обаждаше. „Сигурно вече си е намерил друга. Радвам се“ — мислеше си Кели и се опитваше да си повярва.

Една събота вечер участваше в модно ревю в изящна зала, пълна с парижкия елит. Тя излезе на подиума и веднага се разнесоха обичайните овации. Вървеше след модел в официален костюм, която носеше ръкавици. Едната ръкавица се изплъзна от ръката ѝ и падна на подиума. Кели я забеляза твърде късно, препъна се и се просна по очи. Публиката ахна. Кели продължаваше да лежи. Чувстваше се унижена. Наложил си да не заплаче, поел дълбоко дъх, изправи се и избяга от сцената.

— Пригответе ми официалната рокля — каза ѝ гардеробиерката, когато тя се втурна в гримьорната. — Дай да...

Кели хлипаше.

— Не. Не мо... не мога да изляза. Ще ми се смеят. — Започваше да изпада в истерия. — Свършено е с мен! Никога вече няма да излизам на сцена. Никога!

— Разбира се, че ще излизаш.

Кели се обърна. На прага стоеше Марк.

— Марк! Какво... какво правиш тук?

— Ами... напоследък често се мотая наоколо.

— Видя ли... видя ли какво стана?

Той се усмихна.

— Беше чудесно. Радвам се, че се случи.

Кели го зяпна.

— Моля?

Марк се приближи към нея и ѝ подаде носната си кърпичка, за да избърше сълзите си.

— Кели, преди да излезеш там, публиката те смяташе просто за красив недосегаем блян, за недостъпна фантазия. Когато се препъна и падна, ти им показа, че си човек, и сега всички те обожават. Върви и ги направи щастливи.

Тя се вгледа в състрадателните му очи и разбра, че е влюбена в него.

Гардеробиерката връщаше официалната рокля на закачалката.

— Дай ми я — каза Кели, погледна Марк и му се усмихна през сълзи.

След пет минути, когато уверено излезе на подиума, от публиката се разнесоха гръмовни аплодисменти. Кели спря, изпълнена с вълнение. Беше чудесно Марк отново да е в живота ѝ.

Кели бе напрегната. Очакваше Марк да започне да я сваля, но той винаги се държеше като съвършен джентълмен. Плахостта му я накара да се почувства по-уверена. Тя започваше повечето им разговори и на каквато и тема да бяха, Марк проявяваше типичната си осведоменост и забавност.

— Утре вечер има премиера на един страхотен симфоничен оркестър — веднъж му каза Кели. — Обичаш ли класическа музика?

Той кимна.

— Израснал съм с нея.

— Чудесно. Тогава ще отидем.

Концертът мина великолепно и публиката беше ентусиазирана.

— Кели, аз... те излъгах — каза Марк, когато стигнаха до апартамента ѝ.

„Трябваше да го предвидя — помисли си тя. — Той е като всички останали. Край“. И се приготви за отговора му.

— Наистина ли?

— Да. Всъщност... изобщо не обичам класическа музика.

Кели прехапа устни, за да не избухне в смях.

— Искam да ти благодаря за Ейнджъл — каза тя на следващата им среща. — Харесва ми да съм с нея. — „И с теб“ — помисли си. Марк имаше най-яркосините очи, които бе виждала, и прелестна дяволита усмивка. Близостта му ужасно ѝ харесваше...

Водата започваше да изстива. Кели спря душа, изсуши се, облече си нощница и се върна в дневната.

— Банята е на ваше разположение.

— Благодаря.

Даян се изправи и отиде в банята. Вътре сякаш беше вилнял ураган. Подът бе залят с вода, навсякъде се въргаляха пешкири.

Тя излезе в спалнята.

— Цялата баня е разхвърляна. Да не сте свикнали да разтребват след вас?

Кели мило се усмихна.

— Да, госпожо Стивънс. Израснала съм, заобиколена от цял куп камериерки.

— Само че аз не съм сред тях.

„Защото не те бива за това“ — ядосано си помисли Кели.

Даян дълбоко си пое дъх.

— Мисля, че...

— Мислете каквото си щете, госпожо Стивънс.

Двете дълго сезираха една в друга. После, без да каже нищо повече, Даян се обърна и отиде в банята. Когато след петнайсет минути излезе, Кели беше в леглото. Даян понечи да изключи нощната лампа.

— Недейте! — извика Кели.

Даян я погледна сепнато.

— Моля?

— Оставете лампата да свети.

— От тъмното ли ви е страх? — презрително попита Даян.

— Да. Страх... страх ме е от тъмното. — „Откакто умря Марк“.

— Защо? — покровителствено каза Даян. — Да не би като малка родителите ви да са ви плашили с приказки за торбалан?

Последва дълго мълчание.

— Стига.

Даян си легна и затвори очи. Изпълниха я мисли за мъжа ѝ: „Ричард, скъпи, никога не съм вярвала, че някой може да умре от разбито сърце. Сега вече вярвам. Имам нужда от теб. Да ме напътстваш. Имам нужда от твоята топлина и любов. Знам, че си някъде тук. Усещам те. Ти си дар, които получих от Господ, ала не задълго. Лека нощ, мой ангел хранителю. Моля те, не ме оставяй. Моля те“.

Кели чу, че Даян тихо ридае. Стисна устни и си помисли: „Млъкни. Млъкни. Млъкни“. И по бузите ѝ потекоха сълзи.

ГЛАВА 27

Когато на сутринта Даян се събуди, Кели седеше на един стол с лице към стената.

— Добро утро — поздрави Даян. — Успяхте ли да поспите?

Никакъв отговор.

— Трябва да измислим следващия си ход. Не можем вечно да останем тук.

Отново не получи отговор.

— Чувате ли ме, Кели? — ядосано възкликна тя.

Кели рязко се завъртя на стола си.

— Ако обичате! Опитвам се да медитирам!

— О, извинявайте. Не исках...

— Оставете. — Кели се изправи. — Някой да ви е казвал, че хъркате?

Даян се смая. Почти чу гласа на Ричард, който в първата им нощ заедно бе казал: „Скъпа, знаеш ли, че хъркаш? Ще се изразя по друг начин. Носът ти пее мили мелодийки през цялата нощ като ангелска музика“. После я беше грабнал в прегръдките си и...

— Е, да знаете, че хъркате — продължи Кели, отиде при телевизора и го включи. — Да видим какво става по света. — Тъмнокожата жена започна да превключва каналите и изведнъж спря. Предаваха новини. Водещият беше Бен Робъртс. — Това е Бен! — възкликна Кели.

— Кой е Бен? — безразлично попита Даян.

— Бен Робъртс. Той води новините и различни информационни предавания. Единственият новинар, когото харесвам. Един ден... — Тя млъкна.

Бен Робъртс казваше:

— ... Току-що ни съобщиха, че Антъни Алтиери, предполагаемият бос на мафията, който неотдавна беше оправдан в процес за убийство, е починал тази сутрин от рак. Той беше...

Кели се обърна към Даян.

— Чухте ли? Алтиери е мъртъв.

Даян не изпита никакви чувства. Тази новина идваше от друг свят, от друго време. Тя погледна Кели и каза:

— Мисля, че е най-добре да се разделим. Заедно е прекалено лесно да ни забележат.

— Точно така — сухо отвърна другата. — Еднакви сме на ръст.

— Искях да кажа...

— Знам какво искате да кажете. Но бих могла да си сложа бяла маска и...

Даян се взираше в нея озадачено.

— Моля?

— Пошегувах се. Идеята ви е чудесна. Почти истински план, нали?

— Кели...

— Определено ми беше интересно да се запозная с вас, госпожо Стивънс.

— Да тръгваме — рязко каза Даян.

Във фоайето бе пълно с пристигащи жени. Пет-шест гостенки напускаха хотела. Кели и Даян трябваше да изчакат опашката.

Хари Флинт ги забеляза от улицата, поотдалечи се и вдигна мобифона си.

— Току-що слязоха във фоайето.

— Добре. Карбайо там ли е?

— Да.

— Направете както ви казах. Покрийте входа на хотела от двете страни, така че накъдето и да тръгнат, да попаднат в капан. Искам да изчезнат безследно.

Кели и Даян най-после стигнаха до рецепцията. Служителката се усмихна.

— Надявам се, че престоят ви при нас е бил приятен.

— Много приятен, благодаря — отвърна Даян и си помисли: „Поне още сме живи“.

— Знаете ли къде отивате сега, госпожо Стивънс? — на път към главния изход я попита Кели.

— Не. Просто искам да се махна от Манхатън. Ами вие?

„Просто искам да се махна от теб“.

— Връщам се в Париж.

Излязоха и предпазливо се огледаха. Обичайните пешеходци. Всичко изглеждаше нормално.

— Довиждане, госпожо Стивънс — с доловимо облекчение каза Кели.

— Довиждане.

Тъмнокожата жена се обърна наляво и се запъти към ъгъла. Даян я проследи с поглед, после се обърна надясно и се отдалечи в другата посока. Не бяха направили повече от пет-шест крачки, когато от двата края на пряката внезапно се появиха Хари Флинт и Винс Карбайо. Изражението на Карбайо бе злобно. Устните на Флинт бяха разтеглени в полуусмивка.

Двамата мъже започнаха да се приближават към тях, като си проправяха път през пешеходците. Даян и Кели се обърнаха и панически се спогледаха. Бяха попаднали на засада. Забързаха обратно към входа на хотела, ала там гъмжеше от народ и не можеха да се вмъкнат вътре. Нямаше къде да отидат. Мъжете се приближаваха.

За ужас на Кели, Даян се усмихна и весело махна на Флинт, а после и на Карбайо.

— Полудяхте ли? — промълви Кели.

Все още усмихната, Даян извади мобифона си и бързо заговори в него.

— В момента сме пред хотела... а, добре. Зад ъгъла ли сте? — Тя се ухили и махна на Кели. — Ще са тук след минута — високо продължи Даян и погледна Флинт и Карбайо. — Не, само двамата са. — После се засмя. — Ясно... Тук ли са? Добре.

И под погледите на Кели и двамата мъже слезе от тротоара на улицата, вторачи се в приближаващите се коли и започна да сигнализира на един автомобил в далечината, като възбудено му махаше с ръце. Флинт и Карбайо бяха спрели, озадачени от поведението ѝ.

Даян ги посочи и извика:

— Ето ги! Ето ги! Тези двамата!

Двамата главорези се спогледаха, светкавично взеха решение и побягнаха.

Кели зяпаше Даян. Сърцето ѝ туптеше.

— Отидоха си — каза тя. — С кого... с кого разговаряхте?
Даян дълбоко си пое дъх.
— С никого. Пък и батерията ми е паднала.

ГЛАВА 28

Кели смаяно се взираше в нея.

— Това беше страхотно. Ще ми се аз да се бях сетила.

— Другия път — сухо отвърна Даян.

— Какво ще правите сега?

— Ще се махна от Манхатън.

— Как? Те наблюдават всички гари, летищата, автогарите, фирмите за автомобили под наем...

Даян се замисли за миг.

— Можем да отидем в Бруклин. Там няма да ни търсят.

— Добре, вървете.

— Какво?

— Няма да дойда с вас.

Даян понечи да отговори, после се отказа.

— Сигурна ли сте?

— Да, госпожо Стивънс.

— Добре тогава, сбогом.

— Сбогом.

Даян спря такси и се качи. Кели колебливо стоеше на мястото си и се опитваше да вземе решение. Намираше се сама на непозната улица, нямаше нито къде, нито при кого да отиде. Вратата на таксито се затвори и колата потегли.

— Чакайте! — извика Кели. Таксито спря и тя забърза към него.

Даян ѝ отвори и тя се вмъкна на задната седалка.

— Какво ви накара да промените решението си?

— Току-що ми хрумна, че никога не съм виждала Бруклин!

Даян я погледна и поклати глава.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Закарайте ни в Бруклин, моля — отвърна Даян.

Таксито отново потегли.

— Къде по-точно?

— Просто карайте.

Кели я зяпна смаяно.

— Не знаете ли къде отиваме?

— Ще измисля, когато стигнем там.

„Защо ли се върнах?“ — зачуди се Кели.

Мълчаха. След двацет минути прекосиха Бруклинския мост.

— Търсим хотел — каза Даян на шофьора. — Не съм сигурна кой...

— Хубав хотел ли търсите, госпожо? Знам един, казва се „Адамс“. Ще ви хареса.

Хотел „Адамс“ беше пететажна тухлена сграда с навес отпред. Под навеса стоеше портиер.

— Устройва ли ви? — попита шофьорът, когато таксито спря до тротоара.

— Изглежда приличен — отвърна Даян.

Кели не отговори.

Слязоха и портиерът ги поздрави.

— Добър ден, дами. Ще ни гостувате ли?

Даян кимна.

— Да.

— Имате ли багаж?

— Авиолиниите изгубиха саковете ни — нагло излъга тя. — Наоколо можем ли да понапазаруваме и да си купим дрехи?

— На съседната пряка има много хубав магазин за облекло. Ако искате, първо се настанете. Така ще пратят покупките ви направо в стаята ви.

— Чудесно. Сигурен ли сте, че имате свободни стаи?

— По това време на годината няма проблем.

Служителят на рецепцията им даде регистрационни формуляри.

— Емили Бронте — каза Кели, докато попълваше своя. Даян погледна служителя, за да види реакцията му.

Нищо. Така че написа „Мари Касат“^[1].

— С кредитна карта ли ще платите?

— Да, ние... — започна Кели.

— Не — побърза да я прекъсне Даян.
Тъмнокожата жена я погледна и неохотно кимна.
— Багаж?
— Ще пристигне по-късно. Скоро ще се върнем.
— Ще ви настаним в апартамент петстотин и петнайсет.
Двете излязоха от хотела. Истински хубавици. Ала сами.
„Каква загуба“, помисли си служителят.

Магазинът „За мадам“ се оказа истински рог на изобилието. Имаше всевъзможни дамски дрехи, плюс щанд за кожени изделия, където продаваха чанти и куфари.

Кели се огледа.

— Май извадихме късмет.

Към тях се приближи продавачка.

— Какво обичате?

— Само гледаме — отвърна Даян.

Взеха по една количка и тръгнаха из магазина.

— Вижте! — рече Кели. — Чорапи. — И награби пет-шест чифта.

Даян последва примера ѝ.

— Чорапогащници...

— Сутиени...

— Комбинезони...

Скоро количките преливаха от бельо. Продавачката побърза да им докара още две.

— Нека ви помогна.

— Благодаря.

Даян и Кели започнаха да пълнят новите колички. Кели разглеждаше щанда с панталони. Избра си четири чифта и се обърна към Даян.

— Не се знае кога пак ще имаме възможност да пазаруваме.

Другата жена също си взе панталони и раирана лятна рокля.

— Не бива да носите такива неща — спря я Кели. — От райетата ще изглеждате дебела.

Даян понечи да я върне, после погледна спътницата си и подаде роклята на продавачката.

— Ще я взема.

Под смаяния поглед на продавачката Кели и Даян продължиха между различните щандове. Когато свършиха, покупките им се събраха в четири куфара.

Кели ги погледна и широко се усмихна.

— Това би трябвало да ни стигне за известно време.

— В брой ли ще платите, или с кредитна карта? — попита касиерката.

— С кредитна...

— В брой — обади се Даян.

Извадиха портмонетата си и си поделиха сметката. Хрумна им една и съща мисъл: парите в брой свършваха.

— Отседнали сме в хотел „Адамс“ — каза Кели на касиерката. — Бихте ли могли да...

— Да доставим покупките ви ли? Разбира се. Имената ви?

Кели се поколеба за миг.

— Шарлот Бронте.

Даян я погледна и бързо я поправи:

— *Емили*. Емили Бронте.

— Всъщност да де — смути се Кели.

Касиерката ги наблюдаваше объркано. После се обърна към Даян.

— А вашето име?

— Хм... — Паметта ѝ изневеряваше. Под какво име се бе регистрирала? Джорджа О'Кифи... Фрида Кало... Джоун Мичъл?

— Тя се казва Мари Касат — намеси се Кели.

Касиерката преглътна.

— Ясно.

До „За мадам“ имаше аптека.

— Пак извадихме късмет — усмихна се Даян. Бързо влязоха вътре и продължиха с пазаруването. — Туш...

— Руж...

— Четки за зъби...

— Паста за зъби...

— Тампони и дамски превръзки...

— Червило...

— Фиби...

— Пудра...

Когато се върнаха в хотела, четирите куфара вече бяха доставени в стаята им. Кели ги зяпна.

— Кой са моите и кой са вашите?

— Няма значение — успокой я Даян. — Ще останем тук цяла седмица или още по-дълго, така че можем да разопаковаме багажа.

— Имате право.

Заеха се да подреждат роклите и панталоните, прибраха бельото си в чекмеджетата и занесоха тоалетните си принадлежности в банята.

Когато изпразниха куфарите, Даян си събу обувките, съблече се и с наслада се отпусна на едното легло.

— Приятно е — доволно въздъхна тя. — Не знам за вас, но аз ще вечерям в леглото. После ще си взема хубава и дълга гореща вана. Никъде не мърдам оттук.

На вратата се почука и в стаята влезе красива униформена камериерка — носеше чисти пешкири. След две минути излезе от банята и каза:

— Ако имате нужда от нещо, моля, позвънете ми. Приятна вечер.

— Благодаря. — Кели я проследи с поглед.

Даян прелистваше рекламната брошура на хотела, която бе взела от нощното си шкафче.

— Знаете ли кога е построен този хотел?

— Обличайте се — нареди Кели. — Заминаваме.

— Построен е през...

— Обличайте се. Махаме се оттук.

Даян я погледна.

— Това някаква шега ли е?

— Не. Ще се случи нещо ужасно. — В гласа ѝ се долавяха панически нотки.

Даян уплашено седна на леглото.

— Какво ще се случи?

— Не знам. Но трябва да се махаме оттук, иначе и двете ще умрем.

Страхът ѝ бе заразен, ала нямаше никаква логика.

— Кели, това е абсурдно. Ако...

— Моля те, Даян.

Когато по-късно мислеше за това, Даян нямаше представа дали е отстъпила заради настойчивостта ѝ, или защото Кели за пръв път се обръщаше към нея на „ти“. Реши да ѝ отвърне със същото.

— Добре. — Тя стана от леглото. — Ще опаковаме дрехите и...

— Не! Остави всичко тук!

Даян я зяпна смаяно.

— Да оставя всичко ли?! Та ние току-що купихме...

— Бързо!

— Добре. — „Надявам се, че знае какво прави“ — си помисли Даян, докато неохотно се обличаше.

— Бързо! — задавено извика Кели.

Даян припряно я последва навън. „Сигурно съм се побъркала!“

Когато стигнаха във фойето, Даян вече тичаше до Кели.

— Ще ми кажеш ли все пак къде отиваме?

Кели се огледа.

— Оттатък улицата има парк. Трябва... трябва да поседна за малко.

Ядосана, Даян отново я последва. Седнаха на една пейка.

— Какво правим тук? — попита Даян.

В този момент от хотела се разнесе силна експлозия и прозорците на една стая на петия етаж изхвърчаха навън заедно с купища парчетии.

— Това... това беше бомба... В нашата стая. — Тя ужасено се обърна към Кели. — Как... Как разбра?

— Камериерката.

Даян я гледаше озадачено.

— Какво по-точно?

— Камериерките не носят обувки на Маноло Бланик за триста долара.

Даян се задъха.

— Как... как са успели да ни открият?

— Не знам. Но не забравяй с кого си имаме работа.

Страхът им растеше с всяка секунда.

— Танър Кингсли даде ли ти нещо, когато беше в кабинета му? — попита Даян.

Кели поклати глава.

— Не. А на теб?

— Не.

Двете едновременно се сетиха.

— Визитката му!

Отвориха чантичките си и извадиха визитните картички, които им бе дал Танър.

Даян се опита да счупи своята, ала картонът не се огъваше.

— Вътре има някакъв чип — бясно каза тя. Кели също опита да огъне визитката.

— И в моята. Значи така са ни следели тези гадняри.

Даян взе визитката от ръцете ѝ.

— Дотук беше.

Излезе на улицата и хвърли визитките. След минути щяха да ги прегазят десетки коли и камиони. В далечината виеха приближаващи се сирени. Кели се изправи.

— Най-добре да се махаме оттук, Даян. След като вече не могат да ни следят, няма от какво да се боим. Аз се връщам в Париж. Ти какво ще правиш?

— Ще се опитам да открия причината за всичко това.

— Внимавай.

— И ти.

Даян се поколеба за миг.

— Кели... благодаря. Ти ми спаси живота.

— По-рано те излъгах за нещо и сега ме е срам.

— За какво?

— Помниш ли какво ти казах за картините ти?

— Да.

— Всъщност ми харесаха — много. Бива си те.

Даян се усмихна.

— Благодаря. Боя се, че и аз бях доста груба с теб.

— Даян?

— Да?

— И не съм израснала сред камериерки.

Даян се засмя и двете се прегърнаха.

— Радвам се, че се запознахме — топло каза Даян.

— И аз.

Взираха се една в друга. Беше им трудно да се сбогуват.

— Знаеш ли — рече Даян. — Ако имаш нужда от мен, ето телефонния ми номер. — И го написа на един лист от бележника си.

— А това е моят.

— Е, сбогом.

— Да... Сбогом... Кели — с пресекнат глас отвърна Даян. Тъмнокожата жена се отдалечи. На ъгъла се обърна и махна с ръка. Даян също ѝ махна в отговор. Когато Кели изчезна, тя вдигна поглед към черната дупка, която едва не се беше превърнала в тяхна гробница, и потръпна.

---

[1] Мари Касат (1845–1926) — американска художничка, творила в Париж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Кати Ордонес влезе в кабинета на Танър Кингсли със сутрешните вестници.

— Пак се повтаря същото. — Тя му ги подаде. Всички имаха еднакви водещи заглавия: „Мъгла нарушава живота на големите германски градове“, „Всички германски летища затворени заради мъгла“, „Мъглата в Германия взима все повече жертви“. — Да ги пратя ли на сенатор ван Лювън?

— Да. Веднага — мрачно отвърна Танър.

Кати излезе от стаята.

Той си погледна часовника и се усмихна. „Бомбата вече трябва да е избухнала. Най-после се отървах от двете кучки“.

По интеркома се разнесе гласът на секретарката му.

— Господин Кингсли, сенатор ван Лювън ви търси по телефона. Да ви свържа ли?

— Да. — Танър вдигна слушалката. — Танър Кингсли.

— Здравейте, господин Кингсли. Обажда се сенатор ван Лювън.

— Добър ден, госпожо сенатор.

— С моите асистентки случайно сме близо до вашата сграда и се питах дали е удобно да се отбием на посещение?

— Естествено — въодушеви се той. — С удоволствие ще ви разведа из КИГ, госпожо сенатор.

— Чудесно. Скоро ще сме при вас.

Танър натисна бутона на интеркома.

— След няколко минути очаквам гости. Не ме свързвайте с никого.

Спомни си некролога, който неотдавна беше прочел във вестниците. Съпругът на сенатор ван Лювън, Едмънд Баркли, бе починал от инфаркт. „Ще ѝ изкажа съболезнованията си.“

След петнайсет минути сенатор ван Лювън и двете й привлекателни млади асистентки пристигнаха. Танър се изправи да ги посрещне.

— Щастлив съм, че решихте да дойдете.

Сенатор ван Лювън кимна.

— Познавате Корин Мърфи и Керъли Трост.

Той се усмихна.

— Да. Много се радвам да ви видя. — После се обърна към сенатора. — Научих за смъртта на съпруга ви. Ужасно съжалявам.

Тя отново кимна.

— Благодаря. Той дълго боледува и накрая... — Тя се усмихна принудено. — Между другото, сведенията за глобалното затопляне, които ми пращате, са изключително убедителни.

— Благодаря.

— Ще ни покажете ли с какво се занимавате тук?

— Разбира се. Колко време бихте искали да отделите? Имаме петдневна обиколка, четиридневна обиколка и съкратена разходка за час и половина.

Корин Мърфи се усмихна широко.

— Ще бъде чудесно да направим четириднев...

— Ще се задоволим с разходката за час и половина — прекъсна я сенатор ван Лювън.

— За мен е чест.

— Колко души работят в КИГ? — попита сенаторът.

— Около две хиляди. КИГ има представительства в десетки големи страни по целия свят.

Корин Мърфи и Керъли Трост се удивиха.

— В тези сгради работят петстотин служители. Персоналът и научните сътрудници имат отделни работни помещения. Най-ниският коефициент за интелигентност на всичките ни учени е сто и шейсет.

— Те са гении! — ахна Корин Мърфи.

Сенатор ван Лювън я стрелна с неодобрителен поглед.

— Елате с мен, моля — каза Танър.

Сенаторът, Мърфи и Трост го последваха през една странична врата към съседната сграда. Той ги въведе в помещение, пълно с непонятна апаратура.

Ван Лювън се приближи до една от странно изглеждащите машини.

— Какво е това?

— Звуков спектрограф. Може да разпознае хиляди различни гласове.

Трост се намръщи.

— Как се постига това?

— Ще ви го обясня по следния начин. Когато по телефона ви се обади приятел, вие веднага познавате гласа му, защото звуковата му схема се е запечатала в мозъка ви. Ние програмираме този уред по същия начин. Електронният филтър позволява до записващото устройство да стигат само определени честоти и така получаваме само отличителната характеристика на всеки глас.

Останалата част от обиколката включваше гигантски машини, миниатюрни електронни микроскопи и химически лаборатории: помещения с черни дъски, покрити със загадъчни символи, лаборатории, в които работеха десетки научни сътрудници, кабинети, в които самотни учени унесено се опитваха да решат сложни проблеми.

Подминаха една червена тухлена сграда с две ключалки на вратата.

— Какво има тук? — попита сенатор ван Лювън.

— Това е лаборатория за секретни държавни проучвания. Съжалявам, до нея няма достъп, госпожо сенатор.

Обиколката отне два часа. Когато свършиха, Танър отново заведе трите жени в кабинета си.

— Надявам се, че ви е харесало.

Сенатор ван Лювън кимна.

— Беше интересно.

— *Изключително* интересно — усмихна се Корин Мърфи. Очите ѝ бяха приковани в Танър.

— Адски ми хареса — възкликна Керъли Трост.

Танър се обърна към сенатора.

— Между другото, имахте ли възможност да обсъдите с колегите си екологичния проблем, за който говорихме?

— Да — неангажиращо отвърна тя.

— Ще ми кажете ли какви според мен са нашите шансове?

— Тук няма място за гадаене, господин Кингсли. Ще проведем още обсъждания. Когато вземем решение, ще ви уведомя.

Танър успя да се усмихне.

— Благодаря ви. Благодаря на всички ви, че се отбихте.

Когато те си тръгнаха, по интеркома се разнесе гласът на Кати Ордонес.

— Господин Кингсли, търси ви Сайда Ернандес. Каза, че било спешно, но вие наредихте да не ви свързвам с никого.

— Свържи ме.

Сайда Ернандес бе жената, която беше пратил да постави бомбата в хотел „Адамс“.

— Първа линия.

Танър вдигна слушалката в очакване на добрата новина.

— Добре ли мина всичко, Сайда?

— Не. Съжалявам, господин Кингсли. — В гласа ѝ се долавяше страх. — Измъкнаха се.

Той се вцепени.

— Какво?!

— Да, господине. Напуснаха преди бомбата да избухне. Един пиколо ги видял да излизат от фоайето на хотела.

Танър затръшна слушалката и повика секретарката си.

— Прати ми Флинт и Карбайо.

След минута Хари Флинт и Винс Карбайо влязоха в кабинета му.

Танър кипеше от гняв.

— Кучките пак се измъкнаха. За последен път го допускам. Разбирате ли? Ще ви кажа къде са и ще отидете да се погрижите за тях. Имате ли въпроси?

Флинт и Карбайо се спогледаха.

— Не.

Танър натисна един бутон и отвори електронната карта на стената.

— Докато визитките, които им дадох са в тях, лесно можем да ги следим...

Електронните светлини се появиха на картата. Той натисна друг бутон. Светлините не помръднаха.

— Изхвърлили са ги — изскърца със зъби Танър Кингсли. Лицето му се зачерви. Той се обърна към двамата главорези. — Искам да ги убиете днес.

Флинт го погледна озадачено.

— Щом не знаем къде са, как да...

— Смятате ли, че ще оставя една жена толкова лесно да ме надхитри? — прекъсна го Танър. — Докато носят мобифоните си, винаги ще знаем къде се намират.

— Нима можете да научите номерата на мобифоните им? — изненада се Флинт.

Танър не си направи труд да му отговори.

— Вече сигурно са се разделили. — Той натисна друг бутон. — Да опитаме първо с Даян Стивънс. — Шефът на КИГ въведе номера.

Светлините на картата се раздвижиха и бавно започнаха да се съсредоточават по манхатънските улици, пресявайки хотели, магазини и търговски комплекси. Накрая спряха при един от комплексите.

— Даян Стивънс е в този търговски комплекс. — Танър продължи да натиска бутоните. — Да видим къде е Кели Харис. — Светлините пак се раздвижиха и този път се събраха в друга част на града, на улица с магазин за облекло, ресторант, аптека и автогара. Накрая спряха пред голяма сграда.

— Кели Харис е на автогарата — мрачно съобщи Танър Кингсли. — Трябва бързо да заловим и двете.

— Как? — попита Карбайо. — Те са в двата края на града. Докато стигнем там, вече ще са избягали.

Танър се обърна.

— Елате с мен. — И последван от главорезите, се запъти към една съседна стая. Вътре имаше множество монитори, компютри и електронни клавиатури с разноцветни клавиши. На една лавица бе поставена малка машина с десетки компактдискове и дивидита. Танър ги прерови и зареди в машината диска с надпис „Даян Стивънс“.

— Това е гласов синтезатор — обясни Кингсли. — Гласовете на госпожа Стивънс и госпожа Харис са дигитализирани. Звуковете им схеми са записани и анализирани. Като натисна само един бутон, всяка моя дума се преобразува в техните гласове. — Той взе един мобифон и въведе няколко цифри.

Разнесе се предпазливо „Ало?“ Беше гласът на Кели Харис.

— Кели! Радвам се, че те открих. — Говореше Танър, само че с гласа на Даян Стивънс.

— Даян! Хващаш ме тъкмо навреме. Готвя се да напусна града. Флинт и Карбайо слушаха смаяно.

— Къде отиваш, Кели?

— В Чикаго. От летище „О’Хара“ ще взема самолет за вкъщи.

— Не заминавай точно сега, Кели.

Последва кратко мълчание.

— Защо?

— Защото открих какво става. Знам кой и защо е убил мъжете ни.

— О, Боже мой! Как успя... сигурна ли си?

— Абсолютно. Имам всички доказателства.

— Даян, това е... чудесно.

— Доказателствата са у мен. В момента съм в хотел „Делмонт“, апартамент А. Оттук отивам във ФБР. Исках да дойдеш с мен, но щом се налага да заминеш, разбирам...

— Не, не! Искam... искам да довърша онова, което се е опитвал да направи Марк.

Флинт и Карбайо попиваха всяка дума. По аудиосистемата на автогарата обявиха автобуса за Чикаго.

— Ще дойда с теб, Даян. Хотел „Делмонт“ ли каза?

— Да, на Осемдесет и шеста улица. Апартамент А.

— Идвам. До скоро.

Връзката прекъсна.

Танър се обърна към двамата главорези.

— Половината проблем е решен. Сега ще се погрижим за другата половина.

Зареди друг компактдиск с надпис „Кели Харис“ в синтезатора, натисна един бутон на телефона и въведе номера. Почти незабавно се разнесе гласът на Даян.

— Ало?

Танър заговори, но вместо неговия, Флинт и Карбайо чуваха гласа на Кели.

— Даян...

— Кели! Добре ли си?

— Идеално. Имам страхотна новина. Открих кой и защо е убил мъжете ни.

— Какво? Кой... кой...

— Не бива да разговаряме за това по телефона. В момента съм в хотел „Делмонт“ на Осемдесет и шеста улица, апартамент А. Ще дойдеш ли при мен?

— Разбира се. Веднага.

— Чудесно, Даян. Ще те чакам.

Танър изключи устройството и се обърна към Флинт.

— Всъщност ще чакаш *ти*. — Той му подаде един ключ. — Това е ключът за апартамент А. Веднага иди там и ги чакай. Искam да ги убиеш още щом влязат. Аз ще уредя да се погрижат за трупoвете.

Флинт побърза да излезе.

— А какво да правя аз, господин Кингсли? — попита Карбайо.

— Ти се погрижи за Сайда Ернандес.

Флинт чакаше в апартаментa. Бе твърдо решен този път да не се провали. Беше чувал за неколцина некадърници, от които Танър се е избавил. „Не и аз“ — помисли си той, извади пистолета си, провери дулото и завъртя заглушителя. Сега само трябваше да има търпение.

В такситo на шест преки от хотел „Делмонт“ Кели Харис развълнувано мислеше за това, което ѝ беше казала Даян. „Ще ги накарам да си платят за това, което сториха с теб, Марк“ — закле се тя.

Даян трепереше от нетърпение. Кошмарът свършваше. Кели някак си бе открила кой стои зад опитите да ги убият и имаше доказателства.

„Ще се гордееш с мен, Ричард. Чувствам те близо до себе си и...“

— Стигнахме, госпожо — прекъсна мислите ѝ таксиметровият шофьор. — Хотел „Делмонт“.

ГЛАВА 30

Даян вървеше през фоайето на хотел „Делмонт“ към асансьорите. Сърцето ѝ туптеше бясно. Нямаше да чуе какво е научила Кели.

Вратата на един от асансьорите се отвори и пътниците слязоха.

— Качвате ли се?

— Да. — Тя влезе в кабината. — Апартамент А, моля. — Мислите ѝ препускаха. „Над какъв толкова секретен проект може да са работили мъжете ни, за да ги убият? И как Кели е открила отговора?“

Асансьорът се напълни. Вратата се затвори и кабината започна да се издига. Даян се беше разделила с Кели преди три часа, ала за своя изненада установи, че ѝ липсва.

Накрая, след пет-шест спирания, пиколото отвори вратата на нейния етаж.

Флинт чакаше до вратата на дневната в апартамент А и се вслушваше да чуе шум от коридора. Само че вратата бе необикновено дебела и той знаеше защо. Не за да спира звуците отвън. А отвътре.

В този апартамент се провеждаха скучни съвещания на директорския борд, но Флинт обичаше да се шегува, че никой не умира от скука. Три пъти годишно Танър канеше ръководния състав на КИГ от десетки страни. Когато приключе деловата работа, довеждаха красиви момичета да позабавляват мъжете. Флинт беше охранявал няколко такива оргии и докато чакаше, си мислеше за морето от голи женски тела, стенещи и мятаци се по легла и дивани. Скоро получи ерекция и се ухили. И той щеше да се позабавлява.

Не се смяташе за некрофил. Никога не бе убивал жена, за да прави секс с нея. Но щом и без това вече щяха да са мъртви...

— Накъде е апартамент А? — попита Даян, когато слезе от асансьора.

— Наляво, в дъното на коридора. Но там няма никого.

Тя се обърна.

— Моля?

— Този апартамент се използва само за заседания на директорски бордове и следващото е чак през септември.

Даян се усмихна.

— Аз не отивам на заседание на директорски борд. Имам среща с една приятелка, която ме чака.

Пиколото я проследи с поглед. Жената зави наляво и се запъти към апартамент А. Той сви рамене, затвори вратата и потегли надолу.

Колкото повече Даян се приближаваше към вратата на апартамента, толкова повече растеше вълнението ѝ.

Флинт чакаше почукването на вратата.

Коя щеше да пристигне първа, блондинката или черното маце? „Няма значение. Не страдам от предразсъдъци...“ Стори му се, че чува стъпки, и стисна пистолета.

Кели се мъчеше да овладее нетърпението си. По пътя до хотел „Делмонт“ я бяха забавили всевъзможни препятствия: задръствания... червени светофари... ремонт на пътя... Закъсняваше. Бързо прекоси фойейето на хотела и се качи на асансьора.

— Апартамент А, моля.

На петдесетия етаж Даян се приближаваше към апартамент А. В този момент вратата на съседния апартамент се отвори и оттам заднешком излезе пиколо. Бутаще голяма количка с багаж, която запречи коридора.

— Веднага ще освободя пътя — извини се той и се върна в апартамента. След малко се появи отново с още два куфара. Даян се опита да се провре покрай количката, ала не успя. — Готово — каза пиколото. — Извинете за забавянето. — И отмести количката от пътя ѝ.

Даян продължи към апартамент А и тъкмо вдигна ръка да почука на вратата, когато чу да я викат.

Обърна се. Кели тъкмо излизаше от асансьора.

— Кели!...

Даян забърза към нея.

Хари Флинт напрегнато се вслушваше. Дали навън имаше някой? Можеше да отвори вратата и да види, но това щеше да провали плана. „Убийте ги още щом влязат“ — бе наредил шефът му.

Кели и Даян се прегръщаха, радостни от новата си среща.

— Извинявай, че закъснях, Даян, но имаше ужасни задръствания — каза Кели. — Хвана ме точно преди автобусът ми да замине за Чикаго.

Даян я погледна озадачено.

— Аз ли съм те хванала?...

— Тъкмо се качвах на автобуса, когато ми се обади.

Последва мимолетно мълчание.

— Аз... не съм ти се обаждала, Кели. Ти ми се обади. Каза ми, че имаш нужните доказателства за...

Кели я гледаше.

— Аз не съм...

Двете едновременно се обърнаха към апартамент А. Даян дълбоко си пое дъх.

— Да се...

— Хайде.

Изтичаха по стълбището до долния етаж, качиха се на друг асансьор и след няколко минути напуснаха хотела.

Хари Флинт си гледаше часовника. „Защо толкова се бавят тия кучки?“

Двете жени седяха в препълнения вагон на метрото.

— Не знам как са успели да го направят — каза Даян. — Но чух твоя глас.

— И аз чух твоя. Няма да се откажат, докато не ни убият. Те са като октоподи с хиляди кървави пипала, които искат да обвият около

шиите ни.

— Първо трябва да ни заловят — отвърна Даян.

— Как са ни открили този път? Нали изхвърлихме визитките на Кингсли и не сме взимали нищо друго от...

Спогледаха се, после погледнаха мобифоните си.

— Но откъде са намерили номерата ни? — смаяно попита Кели.

— Не забравяй с кого си имаме работа. Така или иначе, това сигурно е най-безопасното място в Ню Йорк. Можем да останем в метрото, докато... — Даян хвърли поглед отатък пътеката и пребледня. — Махаме се оттук — настойчиво каза тя. — Още на следващата спирка.

— Какво? Нали току-що каза, че...

Кели проследи погледа ѝ. На стената имаше реклама със снимка на усмихнатата Кели с красив дамски часовник на китката.

— Боже мой!

Стигнаха и забързаха към вратата в очакване на следващата спирка. Двама униформени морски пехотинци, които седяха наблизо, ги изпиваха с очи.

Кели им се усмихна, взе от Даян мобифона ѝ, извади своя и ги подаде на войниците.

— Обадете ни се.

Двете слязоха от метрото.

* * *

Телефонът в апартамент А иззвъня и Флинт вдигна.

— Мина повече от час — каза Танър. — Какво става, Флинт?

— Изобщо не се появиха.

— Какво?!

— Чаках тук през цялото време.

— Връщай се в офиса. — Танър затръшна слушалката.

Отначало беше приемал тази история като рутинна задача, която трябваше да изпълни. Сега въпросът бе станал личен. Той взе мобифона си и набра номера на Даян.

Отговори един от морските пехотинци, на които Кели беше дала телефоните.

— Ето те най-после, маце. Какво ще кажете довечера четиримата да си направим купон?

Двете кучки се бяха избавили от мобифоните си! Танър побесня.

Беше евтин пансион на един ъгъл. Таксито тъкмо щеше да го подмине, когато видяха табелата „Стаи под наем“.

— Спрете тук — каза Даян.

Слязоха и тръгнаха към входа на сградата. Отвори им собственичката, приятна жена на средна възраст. Казваше се Алис Финли.

— Мога да ви дам много хубава стая за четирийсет долара на нощ, включително закуската.

— Чудесно — отвърна Даян, но забеляза изражението на Кели.
— Какво има?

— Нищо. — Тъмнокожата жена затвори очи за миг. Това нямаше нищо общо с пансиона, в който бе израснала, бе чистила тоалетните, бе готвила за непознати и бе слушала виковете на майка си, когато пияният ѝ пастрок я биеше в съседната стая. Успя да се усмихне. — Няма нищо.

На другата сутрин Танър свика съвещание с Флинт и Карбайо.

— Изхвърлили са визитките ми и са се отървали от мобифоните си — каза шефът на КИГ.

— Значи ги изгубихме — навъси се Флинт.

— Не, Флинт, не и докато съм жив. Но няма да ги преследваме. Те сами ще дойдат при нас.

Двамата главорези се спогледаха и отново се обърнаха към Танър.

— Моля?

— Даян Стивънс и Кели Харис ще бъдат в КИГ в единайсет и петнайсет в понеделник сутринта.

ГЛАВА 31

Двете жени се събудиха едновременно. Кели седна на леглото и погледна Даян.

— Добро утро. Как спа?

— Сънувах някакви ужаси.

— И аз. — Даян се поколеба. — Кели... когато слезе от асансьора в хотела точно преди да почукам на вратата на апартамента, мислиш ли, че беше съвпадение?

— Разбира се. И добре, че имавме късмет... — Кели я погледна. — Какво искаш да кажеш?

— Досега късметът ни следваше навсякъде — внимателно отвърна Даян. — Като че ли... като че ли някой или нещо ни помагаше, напътстваше ни.

Кели се вторачи в нея.

— Искаш да кажеш... нещо като ангел пазител ли?

— Да.

— Даян, знам, че ти вярваш в такива неща, но аз не вярвам — търпеливо каза Кели. — Сигурна съм, че не ме напътства никакъв ангел.

— Просто още не си го видяла.

— Да бе!

— Да вървим на закуска — предложи Даян. — Струва ми се, че тук сме в безопасност.

— Щом смяташ, че сме в безопасност, не знаеш нищо за закуските в пансионите — изсумтя Кели. — Хайде да се облечем и да закусим навън. Май на другия ъгъл видях едно кафене.

— Добре. Първо обаче трябва да се обадя по телефона. — Даян набра някакъв номер.

Отговори ѝ телефонистка.

— КИГ.

— Искам да говоря с Бети Баркър.

— Един момент, моля.

Танър бе видял синята лампичка и сега подслушваше разговора.

— Госпожица Баркър не е на работното си място. Ще оставите ли съобщение?

— О, не. Благодаря.

Кингсли се намръщи. Прекалено кратък разговор, за да я проследи.

Даян се обърна към Кели.

— Бети Баркър още работи в КИГ, затова ще трябва да измислим как да се свържем с нея.

— Домашният ѝ номер може да е в телефонния указател.

— Възможно е, но сигурно го подслушват. — Даян взе указателя от нощното шкафче и прелисти на нужната буква. — Наистина го има!

Набра, изчака, после бавно затвори.

— Какво има? — попита Кели.

— Телефонът ѝ е изключен.

Кели дълбоко си пое дъх.

— Ох... Ще ида да взема душ.

Когато се изсуши и понечи да излезе от банята, Кели видя, че е оставила пешкирите на пода. Поколеба се за миг, после ги вдигна, сгъна ги и грижливо ги върна на закачалката. След това се върна в спалнята.

— Банята е на твоє разположение.

Даян разсеяно кимна.

— Благодаря.

Първото, което забеляза при влизането си в банята, бяха подредените пешкири. Усмихна се.

Застана под душа и остави топлата вода да я приласкае. Някога с Ричард заедно бяха използвали душа и телата им се бяха докосвали... С това беше свършено. Ала спомените щяха да останат завинаги. Завинаги...

— Цветята са разкошни, скъпи. Благодаря. Какво празнуваме?

— Свети Валентин.

И пак цветя.

Походът на Вашингтон... Националният ден на дългоопашатия папагал... Деня на любителите на целина...

Когато на една картичка, придружаваща букет рози, Даян прочете: „Денят на скачащите гущери“, не издържа и се засмя.

— Скъпи, гущерите не скачат.

Ричард стисна главата си с ръце.

— По дяволите! Заблудили са ме!

Освен това обичаше да ѝ пише любовни стихчета. Когато се обличаше, Даян откриваше стихотворения в обувките си, в някой сутиен или сако...

Веднъж той се прибра от работа и тя стоеше вътре, чисто гола, само по обувки на високи токове.

— Скъпи, харесват ли ти тези обувки? — попита Даян.

Дрехите му се свлякоха на пода и вечерята закъсна. Те...

— На закуска ли ще ходим, или на вечеря? — откъсна я от спомените гласът на Кели.

Вървяха към кафенето. Денят бе хладен и ясен, небето — кристалносиньо.

— Синьо небе — каза Даян. — Добра поличба.

Кели прехапа устни, за да не се засмее. Суеверията на Даян някак си я умиляваха.

Преди да стигнат до кафенето видяха магазин за дрехи, спогледаха се, усмихнаха се и влязоха.

Продавачката ги посрещна любезно.

— Мога ли да ви помогна?

— Само по-спокойно — предупреди Даян въодушевената Кели.
— Спомни си какво се случи предишния път.

— Добре. Без експесии.

Обиколиха магазина и си избраха скромно количество необходими неща. Оставиха старите си дрехи в съблекалнята.

— Няма ли да ви трябват? — попита продавачката. Даян се усмихна.

— Не. Пратете ги на някоя благотворителна организация.

Точно до кафенето имаше магазин за електроника.

— Виж, мобифони за еднократна употреба — посочи Кели. Влязоха и си взеха апарати с хиляда предплатени минути.

— Хайде пак да си разменим номерата — каза тъмнокожата жена.

Даян се усмихна.

— Разбира се.

Това им отне само няколко секунди. На излизане, докато плащаше на касата, Даян провери съдържанието на портмонето си.

— Парите ми наистина са на привършване.

— И моите.

— Може би ще се наложи да припомним до кредитните си карти.

— Не и преди да сме открили вълшебната заешка дупка. — Моля?

— Няма значение.

— Какво ще обичате? — попита ги келнерката, когато се настаняха на една ъглова маса.

Кели се обърна към Даян.

— Първо ти.

— За мен портокалов сок, яйца с бекон, препечена филийка и кафе.

Сервитьорката погледна Кели.

— А за вас, госпожице?

— Половин грейпфрут.

— Само това ли? — попита Даян.

— Да.

Келнерката се отдалечи.

— Не можеш да я караш само на половин грейпфрут.

— Навик. От години съм на строга диета. Някои модели ядат салфетки, за да убият апетита си.

— Сериозно?

— Съвсем сериозно. Обаче всъщност няма значение. Никога повече няма да бъда модел.

Даян впери поглед в нея.

— Защо?

— Вече не е важно. Марк ми показва какво е най-важно и... — Тя замълча, мъчеше се да преглътне сълзите си. — Ще ми се да го беше познавала.

— И на мен. Но трябва да започнеш живота си наново.

— Ами ти? — попита Кели. — Ще продължиш ли да рисуаш?

Последва дълго мълчание.

— Опитах... Не.

Докато си тръгваха, Кели спря до сутрешните вестници на стойката до изхода.

— Чакай малко. — Взе един от вестниците. — Виж!

Текстът на първа страница гласеше:

В Кингсли Интернешънъл Груп се провежда възпоменателна служба в чест на всички служители, чиято неотдавнашна смърт стана обект на всеобщи догадки. Службата ще се проведе в сградата на КИГ в Манхатън в понеделник от 11:15.

— Утре. — Кели впери очи в Даян. — Според теб защо го правят?

— Мисля, че е капан за нас.

Кели кимна.

— И аз. Дали Кингсли наистина ни смята за толкова глупави, че да се хванем... — Забеляза изражението на спътницата си и стъписано попита: — Нима ще отидем?

Даян кимна.

— Не бива!

— Трябва. Сигурна съм, че Бети Баркър ще е там. Трябва да поговоря с нея.

— С риск да стана досадна, как очакваш да се измъкнем оттам живи?

— Ще измисля начин. — Тя се усмихна. — Довери ми се.

Кели поклати глава.

— Нищо не ме плаши повече от думите „довери ми се“. — Замисли се за миг и лицето ѝ грейна. — Хрумна ми нещо. Знам как да го направим.

— Каква е идеята ти?

— Изненада.

Даян я погледна загрижено.

— Наистина ли смяташ, че ще успеем да се измъкнем?

— Довери ми се.

Когато се върнаха в пансиона, Кели се обади по телефона.

Тази нощ спаха зле. Докато се унасяше, Кели видя пред себе си лицето на Танър Кингсли. Хилеше ѝ се.

Даян се молеше със затворени очи: „Скъпи, може би за последен път разговарям с теб. Не съм сигурна дали да кажа сбогом, или здравей. Утре двете с Кели отиваме в КИГ на твоята панихида. Според мен няма голяма вероятност да се измъкнем, но трябва да отида, за да се опитам да ти помогна. Преди да е станало късно, искам само да ти кажа още веднъж, че те обичам. Лека нощ, скъпи“.

ГЛАВА 32

Възпоменателната служба се провеждаше в парка зад комплекса на Кингсли Интернешънъл Груп. Присъстваха стотина души. Можеше да се влезе само през два охраняеми портала.

В средата бяха издигнали подиум, на който седяха неколцина висши ръководители на КИГ. В края на редицата беше секретарката на Ричард Стивънс Бети Баркър, привлекателна жена на трийсетина години.

Танър говореше по микрофона.

— ... и тази компания беше изградена благодарение на всеотдайността и предаността на нейните служители. Ние сме им признателни за това и им отдаваме почит. Винаги съм мислил за компанията като за семейство, в което всички работят заедно за постигането на обща цел. — Без да прекъсва речта си, той оглеждаше тълпата. — Тук в КИГ решаваме проблеми и осъществяваме идеи, които правят света по-приятно място за живот, и няма по-голямо удовлетворение от...

В отсрещния край на парка бяха влезли Даян и Кели. Танър си погледна часовника. Бе единайсет и четирийсет. На лицето му се изписа доволна усмивка. Той продължи:

— ... от убеждението, че успехите на компанията се дължат на вас...

Даян погледна подиума и развълнувано сръга Кели.

— Бети Баркър е там. Трябва да говоря с нея.

— Внимавай.

Даян се огледа и неспокойно отбеляза:

— Прекалено е лесно. Имам чувството, че сме... — Тя се обърна и ахна. На единия портал се беше появил Хари Флинт с двама от хората си. Даян погледна към втория портал. Там бяха Карбайо и още двама мъже.

— Виж! — Гърлото ѝ пресъхна.

Кели се обърна и видя шестимата мъже, които преграждаха пътищата им за бягство.

— Има ли друг изход оттук?

— Съмнявам се.

Танър продължаваше:

— ... За съжаление с неколцина души от нашето семейство напоследък се случиха нещастия. А когато някой от семейството бъде сполетян от трагедия, тя се отразява на всички ни. КИГ предлага пет милиона долара награда на всеки, който докаже кой стои зад всичко това.

— Пет милиона долара от единия джоб в другия — прошепна Кели.

Кингсли погледна над тълпата към тях и очите му станаха студени.

— Днес сред нас са двама осиротели члена на нашето семейство — госпожа Марк Харис и госпожа Ричард Стивънс. Ще ги помоля да дойдат тук на подиума.

— Не можем да отидем там — ужаси се Кели. — Трябва да останем в тълпата. Какво ще правим?

Даян я погледна изненадано.

— Какво искаш да кажеш? Нали ти щеше да ни измъкнеш оттук, забрави ли? Какво стана с плана ти?

Кели мъчително преглътна.

— Не се получи.

— Тогава действай по резервния — нервно отвърна Даян.

— Даян...

— Да?

— Нямам резервен план.

Даян се ококори.

— Искаш да кажеш, че... не знаеш как ще се измъкнем, така ли?

— Мислех...

Гласът на Танър изкънтя по уредбата:

— Моля госпожа Стивънс и госпожа Харис да дойдат тук.

Кели се обърна към Даян.

— Много... много съжалявам.

— Аз съм виновна. Изобщо не биваше да се съгласявам да идваме.

Присъстващите се обръщаха към тях и ги зяпаха. Бяха в капан.

— Госпожа Стивънс и госпожа Харис...

— Какво ще правим? — прошепна Кели.

— Нямаме избор — заяви Даян. — Отиваме. — Тя си пое дълбоко дъх. — Да вървим.

Двете неохотно се запътиха към подиума. Даян гледаше Бети Баркър, чиито очи бяха приковани в нея. На лицето ѝ се бе изписала паника. Приблжиха се към трибуната.

„Ричард, скъпи, опитам — мислеше си Даян. — Каквото и да се случи, искам да знаеш, че...“

Изведнъж в дъното на парка настана смут. Хората започнаха да се обръщат, за да видят какво става.

Пристигаше Бен Робъртс, придружен от голяма група оператори и техници.

Кели стисна Даян за ръката и лицето ѝ засия.

— Това беше първоначалният ми план! Бен!

Даян вдигна очи към небето и промълви:

— Благодаря ти, Ричард.

— Какво? — попита Кели. И изведнъж разбра какво иска да каже Даян. — Ясно. Хайде, Бен ни чака.

Танър наблюдаваше сцената с вцепенено лице.

— Извинете — извика той. — Съжалявам, господин Робъртс. Това е частна възпоменателна церемония. Трябва да ви помоля да напуснете.

— Добро утро, господин Кингсли — отговори журналистът. — Моето предаване записва интервю с госпожа Харис и госпожа Стивънс в студиото, но докато сме тук, реших, че може би ще пожелаете да заснемем репортаж и за възпоменателната служба.

Танър поклати глава.

— Не, не мога да ви позволя да останете тук.

— Жалко. Тогава просто ще заведа госпожа Харис и госпожа Стивънс в студиото.

— Не може — рязко отсече Кингсли.

Бен го погледна.

— Моля?

Танър почти се разтрепери от ярост.

— Искам... искам да кажа... вие... Нищо.

Жените вече бяха при Бен.

— Извинявайте, че закъснях — прошепна той. — Правих репортаж за едно убийство и...

— За малко да направиш репортаж за още две — прекъсна го Кели. — Да се махаме отгук.

Под разгневения поглед на Танър Кели, Даян, Бен Робъртс и неговият екип подминаха охраната и напуснаха парка.

Хари Флинт отпрати очи към шефа си за инструкции. Танър бавно поклати глава. „Още не съм свършил, кучки“.

Даян и Кели се качиха в колата на Бен Робъртс. Хората му ги следваха с два вана. Журналистът погледна Кели.

— Сега ще ми обясниш ли какво беше всичко това?

— Ще ми се да можех, Бен. Но още не мога. Ще ти разкажа, когато съм сигурна. Обещавам.

— Аз съм репортер, Кели. Трябва да знам...

— Днес дойде тук като мой приятел.

Робъртс въздъхна.

— Добре. Къде да ви закарам?

— Ще ни оставите ли на Четирийсет и втора улица и Таймс Скуеър? — попита Даян.

— Разбира се.

* * *

След двайсет минути Кели и Даян слизаха от колата. Кели целуна Бен Робъртс по бузата.

— Благодаря ти, Бен. Няма да го забравя. Ще поддържаме връзка.

— Пази се.

— Чувствам се гола — каза Кели.

— Защо?

— Даян, ние нямаме никакви оръжия, абсолютно нищо. Ще ми се да имаме пистолет.

— Имаме ума си.

— Ще ми се да имахме пистолет. Какво ще правим сега?

— Ще престанем да бягаме. Преминаваме в настъпление.

Кели я погледна любопитно.

— Какво означава това?

— Означава, че ми писна да сме плячката. Тръгваме в атака, Кели.

Тъмнокожата жена я зяпна.

— *Ние* ли тръгваме в атака срещу КИГ?

— Точно така.

— Четеш прекалено много трилъри. Как смяташ, че можем да се справим с най-големия мозъчен тръст на света?

— Ще започнем, като открием имената на всичките им служители, починали през последните седмици.

— Какво те кара да смяташ, че не са умрели само Марк и Ричард?

— Във вестника пишеше „всички служители“, значи са повече от двама.

— Аха. И кой ще ни даде имената им?

— Ще ти покажа.

Интернет кафето представляваше огромна компютърна зала с над дванайсет редици бюра, снабдени с четиристотин персонални компютъра, почти всички от които в момента се използваша. Заведението бе част от верига, обхващаща целия свят.

Щом влязоха, Даян отиде при автомата и купи един час достъп до интернет.

— Откъде ще започнем? — попита Кели.

— Да попитаме компютъра.

Намериха свободно бюро и седнаха. Даян влезе в интернет.

— Какво правим сега? — отново любопитства тъмнокожата жена.

— Първо правим търсене с Гугъл, за да открием имената на другите жертви, които са работили в КИГ.

Даян влезе в търсачката и въведе критериите си: „некролог“ и „КИГ“.

Появи се дълъг списък отговори. Тя търсеше конкретно материали, излезли във вестниците, и откри няколко, достъпни онлайн. Връзките я отведоха при няколко скорошни некролога и други статии. Един от репортажите я насочи към берлинския клон на КИГ и Даян влезе в уебсайта.

— Интересно... Франц Фербрюге.

— Кой е този?

— Въпросът е къде е той? Явно е изчезнал. Работил е в берлинското представителство на КИГ и жена му Соня е починала при загадъчни обстоятелства.

Даян кликна върху друга връзка, поколеба се и погледна Кели.

— Във Франция — Марк Харис. Кели дълбоко си пое дъх и кимна. — Продължавай.

Даян продължи да работи с клавишите.

— В Денвър — Гари Рейнолдс, а в Манхатън... — гласът ѝ се задави — Ричард. — Тя се изправи. — Това е.

— А сега?

— Трябва да измислим как да свържем всички тези имена. Да вървим.

По пътя видяха компютърен магазин.

— Чакай малко — каза Кели.

Даян я последва вътре. Кели отиде право при управителя.

— Извинете, казвам се Кели Харис. Помощничка съм на Танър Кингсли. Трябват ни трийсет и шест от най-мощните ви и скъпи компютри. За следобед. Можете ли да го уредите?

Управителят просия.

— Ама разбира се, госпожо Харис. За господин Кингсли — всичко. Нямаме толкова в магазина, естествено, но ще ги докараме от складовете ни. Лично ще се заема. В брой ли ще платите, или с кредитна карта?

— В брой при доставка.

— Ще ми се аз да се бях сетила — каза Даян, когато излязоха.

Кели се усмихна широко.

— И това ще стане.

— Реших, че бихте искали да видите тези заглавия, господин Кингсли. — Кати Ордонес му подаде няколко вестника:

В АВСТРАЛИЯ БУШУВА СТРАННО ТОРНАДО...

Първото торнадо в историята на Австралия унищожи десетина села. Броят на жертвите е неизвестен.

Метеоролозите са озадачени от новите промени в световния климат. Обвиняват озоновия слой.

— Пратете ги на сенатор ван Лювън с писмо: „Уважаема госпожо сенатор ван Лювън, мисля, че времето изтича. С най-добри пожелания, Танър Кингсли“.

— Ясно. — Кати излезе от кабинета.

Обадиха му се от отдела за информационни технологии. Хората от ИТ отдела бяха инсталирали „паяци“ — супермодерен софтуер, който постоянно пресяваше интернет в търсене на информация. Танър ги беше настроил да следят за хора, търсещи деликатни данни, и сега с интерес прочете съобщението на монитора. После натисна един бутон.

— Ела тук, Андрю.

Брат му беше в кабинета си и си спомняше за злополуката. Намираше се в съблекалнята и се готвеше да облече космическия скафандър, който бяха пратили военните. Понечи да свали един от костюмите на закачалката, но Танър бе там и му подаде друг с думите: „Вземи този. Ще ти донесе късмет“. Танър беше...

— Андрю! Веднага ела тук!

Андрю чу заповедта, изправи се и бавно влезе в кабинета на брат си.

— Седни.

— Да, Танър... — Той се подчини.

— Кучките току-що влязоха в берлинския ни уебсайт. Знаеш ли какво означава това?

— Да... хм... не.

Обади се секретарката.

— Доставиха компютрите, господин Кингсли.

— Какви компютри?

— Които сте поръчали.

Озадачен, той стана от стола си и излезе в приемната. Видя колички с трийсет и шест кашона с компютри. До тях стояха трима мъже в гащеризони и един с костюм.

Когато видя Танър, мъжът с костюма възкликна доволно:

— Имам точно каквото ви трябва, господин Кингсли. Последна дума на техниката. И с удоволствие ще ви доставим още...

Танър зяпаше купчината компютри.

— Кой ги е поръчал?

— Вашата асистентка Кели Харис. Каза, че ви трябвали спешно, затова...

— Върнете ги — тихо заповяда Танър. — Там, където отива тя, няма да ѝ трябват.

Обърна се и влезе в кабинета си.

— Сещаш ли се защо са влезли в нашия уебсайт, Андрю? Е, аз ще ти кажа. Ще се опитат да проследят жертвите и ще потърсят мотивите за смъртта им. — Танър седна зад бюрото си. — За тази цел ще се наложи да отидат в Европа. Само че няма да стигнат там.

— Няма... — сънливо се съгласи брат му.

— Как ще ги спрем?

Андрю кимна.

— Ще ги спрем...

Танър погледна брат си и презрително рече:

— Ще ми се да можех да поговоря с някой, който има поне капчица мозък в главата.

Отиде при един компютър и започна да пише.

— Първо ще изтрием всичките им авоари. Имаме номерата на социалните им осигуровки. — Докато говореше, продължаваше да трака на клавиатурата. — Даян Стивънс... — замислено произнесе Танър. Със своя свръхмодерен софтуер можеше да промени личните финансови данни на всеки.

— Виж, това е цялата информация за банковата ѝ сметка, пенсионните отчисления, банковият ѝ кредит. Виждаш ли?

Андрю преглътна.

— Да, Танър. Да.

Брат му отново се обърна към компютъра.

— Ще запишем кредитните й карти като откраднати... Сега ще повторим същото с Кели Харис... Следващата ни спирка е уебсайтът на банката на Даян. — Той влезе в сайта и кликна върху връзката „Управление на сметките“.

После въведе номера на сметката на Даян Стивънс и последните четири цифри от номера на социалната й осигуровка, получи достъп и прехвърли целия й баланс в графата за кредит, върна се в кредитната база данни и анулира кредита й.

— Андрю...

— Да, Танър?

— Видя ли какво направих? Прехвърлих всички средства на Даян Стивънс като дължими вземания — самодоволно поясни той. — Сега ще направим същото с Кели Харис.

Когато свърши, Танър се изправи и се приближи до брат си.

— Готово. Сега нямат нито пари, нито кредит. Няма как да напуснат страната. Хванахме ги в капан. Какво мислиш за малкото си братче?

Андрю пак кимна и каза:

— Снощи по телевизията гледах един филм за...

Бесен, Танър сви юмрук и толкова силно го заби в лицето на брат си, че Андрю се строполи от стола и се блъсна в стената.

— Копеле гадно! Слушай ме, когато ти говоря!

Вратата рязко се отвори и в кабинета влетя секретарката на Танър Кати Ордонес.

— Всичко наред ли е, господин Кингсли?

Танър се обърна към нея.

— Да. Бедният Андрю падна.

— О, божичко!

Двамата изправиха Андрю на крака.

— Паднах ли?

— Да, Андрю, но сега си добре — загрижено отвърна Танър.

— Господин Кингсли, не смятате ли, че е по-добре да пратите брат си в... в лечебно заведение? — прошепна Кати Ордонес.

— Разбира се. Но това ще разбие сърцето му. Това е истинският му дом и тук мога да се грижа за него.

Тя го погледна с възхищение.
— Вие сте прекрасен човек, господин Кингсли.
Танър скромно сви рамене.
— Всички трябва да правим каквото можем.

* * *

След десет минути секретарката се върна в кабинета му.
— Добра новина, господин Кингсли. Този факс току-що се получи от кабинета на сенатор ван Лювън.
— Дай да го видя. — Танър го грабна от ръката й.

Уважаеми господин Кингсли, с настоящото Ви съобщавам, че сенатската екологична комисия взе решение да отдели средства за незабавно задълбочаване на нашите проучвания върху глобалното затопляне и средствата за борба с него. Искрено Ваша,

сенатор ван Лювън.

ГЛАВА 33

— Носиш ли си паспорта? — попита Даян.

— Винаги си нося паспорта в чужбина. — И Кели прибави: — А напоследък тук наистина се чувствам като в чужда страна.

Даян кимна.

— Моят паспорт е в банков трезор. Ще го взема. И ще имаме нужда и от пари.

В банката Даян слезе в трезора и отвори депозитния си сейф. Извади паспорта си, прибра го в чантата си и се върна на касата.

— Бих искала да закрия сметката си.

— Разбира се. Името, моля.

— Даян Стивънс.

Касиерът кимна.

— Един момент. — Отиде при редица кантонерки, отвори съответното чекмедже и започна да търси вътре. Извади един от картоните, проучи го и се върна при Даян. — Вашата сметка вече е закрыта, госпожо Стивънс.

Даян поклати глава.

— Трябва да има някаква грешка. Имам...

Касиерът постави картоната пред нея. Там пишеше: „Сметката закрыта. Причина: титулярът починал“. Даян не повярва на очите си.

— Приличам ли ви на починала?

— Не, разбира се. Съжалявам. Ако искате, ще се обадя на управителни...

— Не! — Даян внезапно разбра какво се е случило и я побиха тръпки. — Не, благодаря.

И бързо тръгна към изхода, където я чакаше Кели.

— Всичко наред ли е?

— Взех си паспорта, но тия мръсници са закрыли банковата ми сметка.

— Как са успели?...

— Съвсем просто. Те са от КИГ, а ние не сме.

Даян се замисли за миг.

— О, Господи!

— Сега пък какво?

— Трябва бързо да се обадя по телефона. — Тя припряно се насочи към една телефонна кабина, набра номера и извади кредитната си карта. След няколко секунди вече обясняваше: — Сметката е на името на Даян Стивънс. Тя е валидна...

— Съжалявам, госпожо Стивънс. Нашите данни показват, че картата ви е обявена за открадната. Ако подадете молба, след ден-два ще ви издадем нова карта и...

— Няма значение. — Даян не изчака отговора, затръшна слушалката и се върна при Кели. — Анулирали са кредитните ми карти.

Кели дълбоко си пое дъх.

— И аз трябва да опитам да се обадя.

Остана на телефона доста дълго. Когато се върна при Даян, кипеше от гняв.

— Октоподът пак премина в атака. Обаче имам банкова сметка и в Париж, така че мога...

— Нямаме време, Кели. Трябва веднага да се махнем оттук. Колко пари имаш?

— Колкото да се върнем в Бруклин. Ами ти?

— Мога да платя пътя ни до Ню Джързи.

— Значи сме в капан. Нали разбираш защо го правят? За да ни попречат да отидем в Европа и да открием истината.

— Изглежда, успяха.

— Не са — замислено възрази Кели. — Да вървим.

— Как? С моя космически кораб ли? — скептично попита Даян.

— С моя.

Джоузеф Бери, управител на бижутерски магазин на Пето авеню, проследи с поглед приближаването на Кели и Даян и им отправи най-лъскавата си професионална усмивка.

— Какво ще обичате?

— Бих искала да продам пръстена си — каза Кели. — Той...

Усмивката му се стопи.

— Съжалявам. Не купуваме бижута.

— О, жалко.

Джоузеф Бери понечи да се отдалечи. Кели разтвори ръка. В шепата ѝ лежеше голям смарагдов пръстен.

— Това е седемкаратов смарагд, заобиколен с три карата диаманти, обковани с платина.

Управителят зяпна пръстена, взе бижутерска лупа и я постави на окото си.

— Наистина е красив, но тук имаме твърдо правило да...

— Искam двайсет хиляди долара.

— Двайсет хиляди ли казахте?

— Да, в брой.

Даян я погледна смаяно.

— Кели...

Бери отново заразглежда пръстена. Накрая каза:

— Хм... струва ми се, че можем да го уредим. Един момент. — И изчезна в офиса зад щанда.

— Да не си полудяла? — попита Даян. — Та това е пладнешки обир!

— Ако останем тук, ще ни убият. Колко струва животът ни?

Даян нямаше какво да ѝ отговори. Джоузеф Бери се върна усмихнат.

— Пратих да изтеглят пари от банката оттатък улицата.

Даян се обърна към Кели.

— Ще ми се да не го правиш.

Тъмнокожата жена сви рамене.

— Това е само някакво си бижу... — Затвори очи и си повтори: „Това е само някакво си бижу...“

Имаше рожден ден. Телефонът иззвъня.

— Добро утро, скъпа. — Обаждаше се Марк.

— Добро утро.

Очакваше да я поздрави с рождения ден.

— Днес не си на работа — вместо това каза той. — Ходи ли ти се на разходка?

Обзе я разочарование. Преди седмица бяха разговаряли за рождените си дни. Марк бе забравил.

— Да.

— Какво ще кажеш да поизлезем?

— Добре.

— Ще дойда да те взема след половин час.

— Ще съм готова.

— Къде отиваме? — попита Кели, когато се качиха в колата.

И двамата бяха облечени спортно.

— Край Фонтенбло има чудесни местенца.

— О? Често ли ходиш там?

— Ходех по-рано, когато исках да избягам.

Кели озадачено се обърна към него.

— От какво да избягаш?

Той се поколеба.

— От самотата. Там не се чувствах толкова самотен. — Погледна я и се усмихна. — Не съм ходил, откакто се запознах с теб.

Фонтенбло е величествен кралски дворец на югоизток от Париж, заобиколен от дълбоки лесове.

— Много крале на име Луи са живели тук, като се започне от Луи Четвърти — осведоми я Марк, когато красивият замък се извиси в далечината.

— Нима? — Кели го погледна и си помисли: „Питам се дали по онова време са имали картички за рожден ден? Ще ми се да ми беше дал картичка. Държа се като ученичка“.

Стигнаха територията на двореца и Марк спря на един от паркингите, и я попита:

— Можеш ли да издържиш километър и половина ходене?

Кели се засмя.

— Ежедневно изминавам повече по подиумите.

Марк я хвана за ръка.

— Добре. Да вървим.

— С теб съм.

Подминаха няколко разкошни сгради и навлязоха в гората. Бяха съвсем сами, потънали в зеленината на древните дървета. Беше чудесен слънчев ден. Топлият вятър ги милваше и над тях синееше безоблачно небе.

— Красиво е, нали?

— Прекрасно е, Марк.

— Радвам се, че днес си свободна.

Кели си спомни нещо.

— Ти не трябваше ли да си на работа?

— Реших да си взема един ден отпуска.

— О!

Навлизаха все по-дълбоко в тайнствената гора.

— Още колко ще вървим? — попита тя след петнайсетина минути.

— По-нататък има едно местенце, което много ми харесва. Почти стигнахме.

След още няколко минути излязоха на полянка, в средата на която се издигаше грамаден дъб.

— Стигнахме — каза Марк.

— Толкова е спокойно...

На дънера като че ли бе издраскано нещо. Кели се приближи. Там пишеше: „Честит рожден ден, Кели“.

Изгубила дар слово, тя впери очи в Марк.

— О, мили! Благодаря ти. Значи не беше забравил.

— Мисля, че в дънера има нещо.

— В дънера ли? — Кели се вгледа. На равнището на очите ѝ имаше хралупа. Тя бръкна вътре, напипа пакетче и го извади. Беше кутия за подаръци. — Какво е?

— Отвори го.

Тя вдигна капачето и се ококори. Вътре имаше красив смарагдов пръстен, заобиколен от диаманти, обковани с платина. Не вярваше на очите си. Обърна се и прегърна Марк.

— Прекалено си щедър.

— Готов съм да ти подаря и луната, ако я поискаш. Влюбен съм в теб, Кели.

Тя го притисна към себе си. И каза нещо, което бе смятала, че никога няма да изрече:

— И аз те обичам, мили.

Марк сияеше.

— Хайде да се оженим веднага. Ние...

— Не — рязко го прекъсна Кели.

Той я погледна изненадано.

— Защо?

— Не можем.

— Кели... Не вярваш, че съм влюбен в теб ли?

— Вярвам ти.

— Ти обичаш ли ме?

— Да.

— Но не искаш да се омъжиш за мен, така ли?

— Искам... но... не мога.

— Не разбирам. Каква е причината?

Марк я наблюдаваше смутено. Кели знаеше, че в мига, в който му разкаже за преживяната някога травма, той никога повече няма да поиска да я види.

— Аз... аз никога няма да мога да ти стана истинска жена.

— Какво искаш да кажеш?

Това бе най-мъчителната изповед в живота ѝ.

— Марк, ние няма да можем да се любим. Когато бях осемгодишна, ме изнасиха. — Докато разказваше отворителната история на първия мъж, когото обичаше, погледът ѝ блуждаеше сред безразличните дървета. — Сексът не ме привлича. Гнус ме е от самата мисъл за него. И ме е страх. Аз съм... аз съм половин жена. Аз съм урод. — Тя се задъхваше и се мъчеше да не се разплаче.

Усети ръката на Марк върху своята.

— Много съжалявам. Сигурно е било ужасно.

Тя мълчеше.

— Сексът е много важен в един брак.

Кели кимна и прехапа устни. Знаеше какво ще ѝ каже.

— Естествено. Разбирам защо няма да искаш...

— Но бракът не се свежда до това. Бракът означава да прекараш живота си с човек, когото обичаш — с когото можеш да разговаряш, с когото да споделяш добрите и лошите моменти.

Тя го слушаше — смаяна, боеше се да повярва на ушите си.

— Със секса все някога се приключва, Кели, но не и с истинската любов. Обичам те с цялото си сърце и душа — заради твоето сърце и душа. Искам да прекарам живота си с теб. Мога да мина и без секс.

Кели се опита да се овладее.

— Не, Марк... не мога да ти го позволя.

— Защо?

— Защото един ден ще съжаляваш. Ще се влюбиш в жена, която може да ти даде... това, което аз не мога... ще ме оставиш... и това ще разбие сърцето ми.

Марк я грабна в обятията си и я притисна към себе си.

— Знаеш ли защо никога няма да те изоставя? Защото си по-добрата част от мен. Ще се оженим.

Кели се вгледа в очите му.

— Съзнаваш ли какво бreme поемаш, Марк?

— Струва ми се, че спокойно можеш да перифразираш това изречение. — Той се усмихна.

Тя се засмя.

— О, мили, убеден ли си, че...

Марк сияеше.

— Убеден съм. Какво ще кажеш?

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Тогава... да.

Марк сложи смарагдовия пръстен на пръста ѝ. Дълго останаха прегърнати.

— Искам утре да те заведа в салона и да те запозная с някои от моделите, с които работя.

— Нали беше забранено?

— Забраните са за това, за да се нарушават.

Лицето му сияеше.

— Ще уредя да ни оженят в неделя.

На другата сутрин, когато двамата пристигнаха в салона, Кели посочи небето.

— Май ще вали. Всички приказват за времето, но никой не прави нищо за него.

Марк се обърна и я погледна някак странно. Тя забеляза изражението му и се засмя.

— А, извинявай. Това е клише, нали?

Марк не отговори.

В гримьорната имаше десетина моделни.

— Имам едно съобщение — каза високо Кели още от вратата. — В неделя се женя. Всички сте поканени.

Настана суматоха.

— Това ли е тайнственият обожател, с когото не искаше да ни запознаеш?

— Познаваме ли го?

— Как изглежда?

— Като младия Кари Грант — гордо заяви Кели.

— Ооо! Кога ще ни запознаеш?

— Веднага. Той е тук. — Кели широко отвори вратата. — Влез, скъпи.

Марк влезе и всички млъкнаха. Един модел го погледна и прошепна:

— Това да не е някаква шега?

— Сигурно.

Марк Харис беше трийсет сантиметра по-нисък от Кели, обикновен наглед мъж с оредяваща попрошарена коса.

Когато първоначалното смайване премина, моделите се втурнаха да поздравяват бъдещите младоженци.

— Чудесна новина.

— Радваме се за вас.

— Сигурна съм, че ще сте много щастливи заедно.

Когато поздравленията свършиха, Кели и Марк си отидоха.

— Мислиш ли, че ме харесаха? — попита той, докато вървяха по коридора.

Кели се усмихна.

— Естествено. Нима е възможно някой да не те хареса? — Тя спря. — Уф!

— Какво има?

— Току-що е излязло едно списание, на чиято корица е моята снимка. Искam да го видя. Веднага се връщам.

Младата жена закрачи обратно към гримьорната. Когато стигна до вратата, чу един глас да казва:

— Нима Кели наистина ще се омъжи за него?

Тя се заслуша.

— Сигурно се е побъркала.

— Виждала съм я да отблъсква едни от най-красивите мъже на света. И най-богатите. Какво толкова намира в него?

— Съвсем просто е — обади се един от моделите, която до този момент бе мълчала.

— Какво?
— Ще ми се смеете. — Тя се поколеба.
— Казвай.
— Чували ли сте израза „да видиш някого с очите на любовта“?
Никой не ѝ се присмя.

Ожениха се в министерството на правосъдието в Париж и всички приятелки на Кели бяха шаферки. На улицата се събра огромна тълпа от почитатели, които бяха научили за сватбата на модела Кели. Папараците се развихриха с пълна сила.

Кум от страна на Марк беше Сам Медоус.

— Къде отивате на меден месец? — попита той. Младоженците се спогледаха. Изобщо не бяха мислили за това.

— Хм... в Сен Мориц — импровизира Марк.

Кели неспокойно се усмихна.

— В Сен Мориц.

Нито един от двамата не бе ходил в Сен Мориц. Гледките бяха изумителни, безкраен низ от величествени планини и тучни долини.

Хотел „Бадрут Пелис“ се издигаше високо на един хълм. Марк беше направил резервация и когато пристигнаха, управителят ги посрещна.

— Добър ден. Приготвил съм апартамента за младоженци.

Марк се поколеба.

— Може ли да... може ли да ни поставите отделни легла?

— Отделни легла ли? — учуди се управителят. — Ами... да, моля.

— Хм... разбира се.

— Благодаря. — Марк се обърна към Кели. — Тук има много интересни неща за разглеждане. — Извади от джоба си списък. — Музеят на Енгадин, Друидският камък, изворът на свети Мавриций, наклонената кула...

— Не искам да се чувстваш неловко, скъпа — каза Марк, когато останаха сами в апартамента. — Правим го само за да предотвратим евентуалните клюки. Ще прекараме живота си заедно. И това, което ще споделяме, е много по-важно от физическата връзка. Просто искам да съм с теб и ти да си с мен.

Кели го прегърна.

— Не... не знам какво да кажа.

Той се усмихна.

— Не е нужно да казваш нищо.

Вечеряха в ресторанта на хотела, после се върнаха в апартамента. В спалнята бяха поставени отделни легла.

— Ще хвърляме ли чоп?

Кели се усмихна.

— Не, ти си избери.

Когато след петнайсет минути излезе от банята, Марк вече бе легнал.

Тя отиде при него и седна на ръба на леглото.

— Сигурен ли си, че това положение те задоволява, Марк?

— Никога не съм бил по-сигурен в нещо. Лека нощ, прелест моя.

— Лека нощ.

Кели си легна, ала не можа да заспи. Отново преживяваше нощта, която промени животай. „Шшт! Нито гък!... Ако ме изпортиш на майка си, ще се върна и ще я убия...“ Това, което ѝ беше направило онова чудовище, ѝ бе отнело целия живот. Той беше убил нещо в нея и сега тя се боеше от тъмното... боеше се от мъжете... боеше се от любовта. Бе му дала власт над себе си. „Край“, помисли си. Всички емоции, които беше потискала през годините, цялата страст, която се бе трупала в нея, изригна като взривена язовирна стена. Кели погледна Марк и изведнъж отчаяно го пожела. Отметна завивката, отиде при леглото му и прошепна:

— Отмести се.

Той изненадано се надигна.

— Нали каза, че... че не ме искаш в леглото си... и аз...

Кели се вгледа в очите му.

— Но не казах, че не мога да легна в *твое* легло. — Наблюдаваше лицето му, докато си събличаше нощницата. — Люби ме...

— О, Кели! Да!

Той започна внимателно и нежно. *Много внимателно. Много нежно.* Задръжките отпаднаха и Кели изпита непреодолимо желание. Люби го страстно и никога не бе изпитвала нещо толкова прекрасно в живота си.

— Сещаш ли се за онзи списък, който ми показва? — попита Кели, когато се отпуснаха в прегръдките си.

— Да.

— Можеш да го изхвърлиш — тихо рече тя.

Марк широко се усмихна.

— Каква глупачка съм била — каза Кели. Притисна го към себе си и продължиха да разговарят, после пак се любиха до пълна изнемога.

— Ще угася лампата — каза Марк.

Тя се напрегна и стисна клепачи. Понечи да каже „не“, ала усети топлото му тяло до себе си. Той щеше да я закриля.

Когато Марк изключи лампата, Кели отвори очи. Вече не се боеше от тъмното. Вече...

— Кели? *Кели?*

Мислите ѝ се върнаха към настоящето. Тя вдигна поглед и отново се озова в бижутерията на Пето авеню в Ню Йорк. Джоузеф Бери ѝ подаваше дебел плик.

— Заповядайте. Двайсет хиляди долара в стодоларови банкноти, точно колкото поискахте.

Трябваше ѝ малко време, за да се ориентира.

— Благодаря.

Кели отвори плика, извади десет хиляди долара и ги подаде на Даян.

Тя я погледна озадачено.

— Какво е това?

— Твоята половина.

— За какво? Не мога...

— Можеш да ми ги върнеш по-късно — сви рамене Кели. — Ако още сме живи. Ако не, и без това няма да ми трябват. А сега да видим дали ще успеем да се махнем оттук.

ГЛАВА 34

На Лексингтън Авеню Даян спря такси.

— Накъде?

— Летище „Ла Гуардия“.

Кели я погледна изненадано.

— Но те сигурно наблюдават всички летища!

— Надявам се.

— Какво... — Кели изпъшка. — Имаш план, нали?

Даян я потупа по ръката и се усмихна.

— Да.

На терминала Кели последва Даян на гишето на Алиталия Еърлайнс.

— Добро утро — поздрави служителят. — Какво обичате?

Даян се усмихна.

— Искаме два билета за Лос Анджелис.

— Кога бихте желали да заминете?

— С първия полет. Казваме се Даян Стивънс и Кели Харис.

Кели потръпна.

Служителят провери в компютъра си.

— Следващият самолет е в два и петнайсет.

— Идеално. — Даян погледна Кели. Тя успя принудено да се усмихне. — Идеално.

— В брой ли ще платите, или с кредитна карта?

— В брой. — Даян отброи парите.

— Защо просто не вдигнем неонов надпис, за да съобщим на Кингсли, че сме тук? — прошепна Кели.

— Прекалено много се тревожиш.

Докато минаваха покрай гишето на Американ Еърлайнс, Даян спря и отиде при служителя.

— Искаме два билета за Маями с първия възможен полет.

— Разбира се. — Той провери в компютъра. — Самолетът е след три часа.

— Чудесно. Казваме се Даян Стивънс и Кели Харис.

Кели за миг затвори очи.

— С кредитна карта или в брой?

— В брой.

Даян му плати и той ѝ връчи билетите.

— Така ли ще надхитрим онези гении? — попита Кели, докато се отдалечаваха. — Това няма да заблуди и десетгодишно дете.

Даян се запъти към изхода. Кели забърза след нея.

— Къде отиваш?

— Отиваме в...

— Няма значение. Не искам да знам.

Пред летището имаше колона таксита. Когато излязоха от терминала, една от колите се отдели и спря пред входа. Кели и Даян се качиха.

— Накъде, моля?

— Към летище „Кенеди“.

— Не знам дали си объркала *тях*, обаче *мен* определено успя — заяви Кели. — Все пак ми се щеше да имаме някакво оръжие, за да се защитаваме.

— Не знам къде можем да намерим оръжие.

Таксито потегли. Даян се наведе напред и погледна лицензионната табелка на таблото. „Марио Силва“.

— Господин Силва, смятате ли, че можете да ни закарате на летище „Кенеди“, без да ви проследят?

Усмивката му лъсна в огледалото.

— Дошли сте където трябва.

Той настъпи газта и внезапно направи обратен завой. На първата пряка пресече кръстовището до половината, после рязко зави по една уличка.

Жените се обърнаха да погледнат през задния прозорец. Зад тях нямаше коли.

Марио Силва се ухили още по-широко.

— Как е?

— Добре — отвърна Кели.

През следващия половин час таксиметровият шофьор продължи да прави неочаквани завои и да се движи по странични улички, за да е сигурен, че никой не ги следи. Накрая спря пред главния вход на летище „Кенеди“ и съобщи триумфално:

— Стигнахме.

Даян извади няколко банкноти от чантичката си.

— Задръжте рестото за услугата.

Марио Силва взе парите и се усмихна.

— Благодаря, госпожо. — Изпрати с поглед двете си пътнички, които влязоха в терминала, после извади мобифона си.

— Танър Кингсли, моля.

Служителят на гишето на Делта Еърлайнс погледна таблото.

— Да, имаме два билета за полета, който искате. Самолетът излита в шест без десет. Има едночасов престой в Мадрид и каца в Барселона утре сутрин в девет и двайсет.

— Чудесно — каза Даян.

— С кредитна карта или в брой ще платите?

— В брой.

Тя му подаде парите и се обърна към Кели.

— Да отидем в чакалнята.

Половин час по-късно Хари Флинт разговаряше по мобифона с Танър.

— Получих сведението, което ви трябваше. Ще пътуват с Делта за Барселона. Самолетът излита от „Кенеди“ в шест без пет и има един час престой в Мадрид. Ще пристигнат в Барселона в девет и двайсет утре сутринта.

— Добре. Ще вземеш самолета на компанията до Барселона и ще ги посрещнеш там. Разчитам да им организираш топло посрещане.

Танър затвори. В кабинета му влезе Андрю. Носеше цвете в бутониерата си.

— Ето разписанието за...

— За какво ти е това, по дяволите?

Андрю се смути.

— Ти ме помоли да донеса...

— Не говоря за това, а за глупавото цвете на ревера ти.

Лицето на брат му грейна.

— За сватбата ти. Нали съм ти кум.

Кингсли се намръщи.

— Какви ги... — И изведнъж се сети. — Оттогава минаха седем години, идиот такъв, и нямаше сватба. Разкарай се оттук!

Андрю го гледаше. Опитваше се да проумее какво става.

— Вън!

Танър проследи брат си с поглед. „Трябва да го пратя някъде — помисли си. — Моментът приближава“.

Излитането за Барселона мина нормално. Кели зарея поглед през прозореца към смаляващия се в далечината Ню Йорк.

— Смяташ ли, че сме им се изплъзнали?

Даян поклати глава.

— Не. Рано или късно ще ни открият. Но поне вече ще сме там.

— Тя извади компютърната разпечатка от чантата си и я разгледа. — Соня Фербрюге в Берлин. Жената е мъртва, мъжът ѝ е изчезнал... Гари Рейнолдс в Денвър... — Даян се поколеба. — Марк и Ричард...

Кели погледна листа в ръцете ѝ.

— Значи отиваме в Париж, Берлин, Денвър и пак в Ню Йорк, така ли?

— Да. Ще влезем във Франция през граничния пункт Сан Себастиан.

Кели нямаше търпение да се върне в Париж. Искаше да поговори със Сам Медоус. Имаше предчувствието, че той ще им е от полза. А и там я чакаше Ейнджъл.

— Ходила ли си в Испания? — попита Даян.

— Марк ме заведе веднъж. Това беше най-... — Кели направи дълга пауза. — Знаеш ли какъв проблем ще имам до края на живота си, Даян? В целия свят няма друг мъж като Марк. Като малка четеш за това как хората се влюбват и светът изведнъж става вълшебно място. Такъв беше нашият брак с Марк. — Тя я погледна. — Сигурно отношенията ви с Ричард са били същите.

— Да — тихо потвърди Даян. После попита: — Какъв беше Марк?

Кели се усмихна.

— В него имаше нещо чудно детско. Винаги съм смятала, че има детски ум и мозък на гений. — Тя се изкиска.

— Какво има?

— Само как се обличаше! На първата ни среща носеше сив костюм, който изобщо не му беше по мярка, с кафяви обувки, зелена риза и яркочервена връзка. След като се оженихме, се грижех да се облича както трябва. — Кели замълча за миг, после продължи със задавен глас: — Знаеш ли, бих дала всичко, само да мога отново да видя Марк с оня сив костюм, кафяви обувки, зелена риза и яркочервена връзка. — Обърна се към Даян. Очите ѝ бяха влажни. — Марк обичаше да ме изненадва с подаръци. Но най-големият му подарък беше това, че ме научи да обичам. — Тъмнокожата жена избърса сълзите си с носна кърпичка. — Разкажи ми за Ричард.

Даян се усмихна.

— Той беше романтичен. Когато вечер си лягахме, казваше: „Натисни тайното ми копче“, а аз се засмивах и отвърщах: „Радвам се, че никой не ни записва“. — Погледна Кели. — Тайното му копче беше бутонът за изключване на звъна на телефона. Ричард ми казваше, че сме в замък, съвсем сами, и че бутонът на телефона е ровът, който ни изолира от света. — Даян се замисли за нещо и се усмихна. — Той беше блестящ учен и обичаше да поправя разни неща вкъщи — течащи кранове, електрически ключове. Винаги се налагаше да викам техници, за да поправят нещата, които беше ремонтирал. Но не му казвах.

Приказваха си така почти до полунощ.

За пръв път разговаряха за мъжете си. Като че ли се бе изпарила някаква невидима преграда.

Кели се прозя.

— Не е зле да поспим. Имам предчувствието, че утре ще е вълнуващ ден.

Дори не подозираше колко вълнуващ.

Хари Флинт си проправи път през навалищата на летище „Ел Прат“ в Барселона и отиде при големия прозорец, който гледаше към пистата. Обърна глава към таблото за пристигащи и заминаващи. Самолетът от Ню Йорк летеше по разписание и трябваше да кацне след половин час. Всичко вървеше по плана. Флинт седна и зачака.

Трийсет минути по-късно пътниците от Ню Йорк започнаха да слизат. Всички изглеждаха възбудени — типични безгрижни туристи, пътуващи търговци, деца и младоженци на меден месец. Флинт внимаваше да стои настрани от рампата и наблюдаваше потока пътници, който се изливаше в терминала. Накрая всички слязоха. Той се намръщи. Нямаше и следа от Даян и Кели. Изчака още пет минути и понечи да мине през портала.

— Там е забранено, господине.

— Федерална авиоинспекция — изсумтя Флинт. — Имаме секретна информация за пакет, скрит в тоалетната на този самолет. Имам заповед незабавно да направя проверка.

И бързо закрачи по асфалта. Когато стигна при самолета, екипажът тъкмо започваше да слиза.

— Какво обичате? — попита една от стюардесите.

— Проверка на Федералната авиоинспекция — отговори той.

После се качи по стълбичката и влезе в самолета. Не се виждаха пътници.

— Проблем ли има? — поинтересува се стюардесата.

— Да. Вероятна бомба.

Флинт тръгна към опашката на самолета и отвори вратите на тоалетната. Вътре нямаше никого. Жените бяха изчезнали.

— Нямаше ги в самолета, господин Кингсли.

Гласът на Танър звучеше заплашително тихо.

— Видя ли ги да се качват, Флинт?

— Да.

— Още ли бяха на борда при излитането на самолета?

— Да.

— Тогава, струва ми се, можем логично да приемем, че или са скочили наред Атлантическия океан без парашути, или са слезли в Мадрид. Съгласен ли си с мен?

— Разбира се, господин Кингсли. Обаче...

— Благодаря. Това означава, че възнамеряват да продължат от Мадрид за Франция. — Танър замълча за миг. — Имат четири възможности: могат да вземат друг самолет за Барселона или да пътуват с влак, автобус или кола. — Той се замисли. — Сигурно ще решат, че автобусите, самолетите и влаковете са прекалено опасни. Логиката ми подсказва, че ще пътуват с кола до Сан Себастиан и оттам ще влязат във Франция.

— Ако...

— Не ме прекъсвай, Флинт. Пътят от Мадрид до Сан Себастиан би трябвало да им отнеме около четири часа. Ето какво искам да направиш. Върни се в Мадрид. Провери всички фирми за коли под наем на летището. Разбери каква кола са взели — цвят, модел, всичко.

— Слушам.

— После отиди със самолета в Сан Себастиан и вземи под наем кола — бърза. И ги причакай по пътя. Не искам да стигнат до Сан Себастиан. А, Флинт...

— Да?

— Не забравяй. Трябва да прилича на злополука.

ГЛАВА 35

Даян и Кели бяха на мадридското летище „Барахас“. Можеха да вземат кола под наем от „Херц“, „Юропкар“, „Ейвис“ и други фирми, но избраха по-неизвестната агенция „Алеса“.

— Кой е най-бързият път до Сан Себастиан? — попита Даян.

— Съвсем просто е, сеньора. Тръгнете по Ен-едно до френската граница при Хондарибия и оттам направо до Сан Себастиан. Това е само четири-пет часа път.

— Gracias.

След минута потеглиха.

След час частният самолет на КИГ кацна в Мадрид и Хари Флинт припряно обиколи агенциите за автомобили под наем.

— Трябваше да посрещна сестра си и една нейна приятелка — приятелката ѝ е изумително красива афроамериканка, — обаче ги изпуснах. Пристигнали са с полета на Делта в девет и дваисет от Ню Йорк. Дали са наели кола при вас? — питаше той на всяко гише.

— Не, сеньор...

— Не, сеньор...

— Не, сеньор...

На гишето на „Алеса“ извади късмет.

— А, да, сеньор, добре си ги спомням. Те...

— Помните ли каква кола наеха?

— Пежо.

— Какъв цвят?

— Червен. Това е единственото ни...

— Знаете ли номера?

— Разбира се. Един момент.

Служителят потърси сред документите на бюро то си и му даде номера.

— Надявам се да ги откриете.

— Ще ги открия.

След десет минути Флинт летеше обратно за Барселона. Щеше да вземе кола под наем, да ги проследи до усамотено място, да ги принуди да излязат от пътя и да се увери, че са мъртви.

Даян и Кели бяха само на половин час от Барселона. Пътуваха в спокойно мълчание. По шосето нямаше движение и те напредваха бързо. Пейзажът бе красив. Нивите със зрели жита и градините изпълваха въздуха с уханье на нарове, праскови и портокали, край пътя се издигаха стари къщи, обвити в жасмин. Няколко минути след средновековното градче Бургос теренът започна да се променя. Навлязоха в предпланините на Пиренеите.

— Почти стигнахме — каза Даян, вторачи се през предния прозорец, намръщи се и удари спирачки.

На шейсетина метра пред тях гореше кола, около нея се бяха струпали хора. Униформени мъже преграждаха пътя.

Даян се озадачи.

— Какво става?

— Тук сме в земята на баските — поясни Кели. — Това е военна зона. През последните петдесет години баските се борят срещу испанските власти.

На шосето пред тях излезе мъж в зелена униформа със златно-червени ширити, черни обувки, колан и барета. Вдигна ръка и им даде знак да спрат отстрани.

— Това е дело на ЕТА — процеди през зъби Кели. — Не можем да спрем! Бог знае колко време ще ни задържат тук.

Полицаят заобиколи отстрани и се приближи към тях.

— Аз съм капитан Иради. Бихте ли слезли от колата, моля?

Даян го погледна и се усмихна.

— С удоволствие бих ви помогнала във войната, но в момента водим своя война. — Тя настъпи газта, заобиколи пламтящия автомобил и се понесе напред, като пръсна пред себе си надаващите викове зяпачи.

Кели стискаше клепачи.

— Минахме ли вече?

— Всичко е наред.

Кели отвори очи, погледна страничното огледало и се вцепени. Преследваше ги черен ситроен „Берлинго“ и тя видя кой е на волана.

— Това е Годзила! — ахна Кели. — В колата зад нас.

— Какво?! Как ни е открил толкова бързо? — Даян настъпи газта до дупка. Ситроенът ги настигаше. Спидометърът показваше сто седемдесет и пет километра в час.

След около километър и половина Даян видя граничния пункт между Испания и Франция. И изведнъж каза:

— Удари ме.

Кели се засмя.

— Шегуваш се, нали?

— Удари ме — настойчиво повтори Даян. Ситроенът все повече ги настигаше.

— Какво...

— *Веднага!*

Кели неохотно я зашлеви.

— Не. *Удари ме силно.*

Между тях и ситроена имаше само две коли.

— Бързо! — извика Даян.

Кели потръпна и я удари по бузата.

— По-силно!

Кели я удари пак. Този път диамантеният ѝ венчален пръстен поряза скулата на Даян. Шурна кръв. Кели я зяпаше ужасено.

— Много съжалявам, Даян. Не исках...

Стигнаха до граничния пункт и Даян спря.

Митничарят се приближи към тях.

— Добър ден, госпожи.

— Добър ден. — Даян обърна глава така, че испанецът да види течащата по бузата ѝ кръв.

Той се втрещи.

— Какво се е случило, сеньора?

Даян прехапа устна.

— Бившият ми мъж. Бие ме. Извадих ограничителна заповед срещу него, но... но не мога да го спра. Постоянно ме преследва. И сега е тук. Знам, че няма смисъл да ви моля за помощ. Никой не може да му попречи.

Митничарят се обърна и с мрачно изражение огледа колоната автомобили зад тях.

— С коя кола е мъжът ви?

— С черния ситроен на две коли от нас. Иска да ме убие.
— Нима? — изсумтя испанецът. — Продължавайте, госпожи.
Повече няма защо да се боите от него.

Даян го погледна.

— О, благодаря ви. Много ви благодаря.

След малко пресякоха границата и влязоха във Франция.

— Даян...

— Да?

Кели постави длан върху рамото ѝ.

— Много съжалявам за... — Тя посочи бузата ѝ.

Даян широко се усмихна.

— Но се избавихме от Годзила, нали? — После погледна Кели.
— Ти плачеш!?

— Не плача — подсмръкна другата жена. — От гадния туш е.
Това, което направи... Ти не само имаш хубаво лице. — Кели попи
кръвта от бузата ѝ с книжна кърпичка.

Даян се погледна в огледалото и направи болезнена гримаса.

— Не. Вече не.

— Слезте от колата, моля — каза митничарят.

— Нямам време — сопна се Флинт. — Бързам. Трябва да...

— Слезте от колата.

Американецът го погледна.

— Защо? Какъв е проблемът?

— Имаме сведения, че колата с този регистрационен номер
пренася наркотици. Ще я разглобим.

Флинт го зяпна.

— Да не сте се побъркали? Казах ви, че бързам. Никога не съм
пренасял нарко... — Той млъкна и се усмихна. — Ясно. — После
бръкна в джоба си и му подаде стодоларова банкнота. — Ето, вземете
и да забравим за случая.

— Хосе! — извика митничарят.

Появи се униформен капитан. Митничарят му показва банкнотата.

— Това е опит за подкуп.

— Слезте от колата — нареди капитанът. — Арестувам ви за
подкуп...

— Не, не можете да ме арестувате точно сега. Бързам...

— И оказва съпротива при арест. — Той се обърна към митничаря. — Повикай подкрепление.

Флинт дълбоко си пое дъх и погледна напред по шосето. Пешото го нямаше.

Той отново се обърна към капитана.

— Трябва да се обадя по телефона.

— Нали каза, че имаш приятел в Париж? — попита Даян, когато навлязоха на френска територия.

— Да, Сам Медоус. Беше колега на Марк. Имам чувството, че ще може да ни помогне. — Кели бръкна в чантичката си, извади новия си мобилен телефон и набра парижки номер.

— КИГ — отговори телефонистката.

— Може ли да разговарям със Сам Медоус?

След малко чу гласа му.

— Ало?

— Сам, обажда се Кели. Върнах се във Франция.

— Боже мой! Направо се побърках от притеснение за теб. Добре ли си?

Кели се поколеба.

— Да, струва ми се.

— Това е кошмар. Все още не мога да повярвам.

„Аз също“ — помисли си тя.

— Сам, трябва да ти кажа нещо. Мисля, че Марк е бил убит.

От отговора на Сам Медоус я побиха тръпки.

— И аз смятам така.

Кели едва намери сили да продължи.

— Трябва да узная какво се е случило. Ще ми помогнеш ли?

— Не бива да го обсъждаме по телефона, Кели. — Той се опитваше да говори спокойно.

— Раз... Разбирам.

— Защо не поговорим довечера? Може да вечеряме вкъщи. — Добре.

— В седем?

— Ще дойда.

Тя изключи телефона и каза:

— Довечера ще науча отговорите на някои въпроси.

— Междувременно аз ще взема самолет за Берлин и ще поговоря с някои колеги на Франц Фербрюге.

Кели внезапно се умълча. Даян я погледна.

— Какво има?

— Нищо. Просто... ние сме страхотен екип. Не ми се ще да се разделяме. Защо не отидем заедно в Париж и после...

Даян се усмихна.

— Няма да се разделяме, Кели. Обади ми се, след като разговаряш със Сам Медоус. Можем да се срещнем в Берлин. Дотогава би трябвало да съм събрала някаква информация. Знаем си телефоните и ще поддържаме връзка. Нямам търпение да чуя какво ще научиш довечера.

Стигнаха в Париж.

Даян погледна в огледалото.

— Ситроена го няма. Най-после се отървахме от него. Къде да те закарам?

Наближаваха площад „Конкорд“.

— Мога да взема такси. Ти продължавай.

— Сигурна ли си, партньорке?

— Абсолютно, партньорке.

— Пази се.

— И ти.

След две минути Кели пътуваше с такси към дома си. Нямаше търпение да се прибере. Скоро щеше да се срещне със Сам Медоус в неговия апартамент.

Когато таксито спря пред нейната кооперация, я обзе дълбоко облекчение. У дома. Портиерът отвори вратата.

Кели го погледна и понечи да каже: „Прибрах се, Мартин“, но спря. Това беше абсолютно непознат човек.

— Добър ден, мадам.

— Добър ден. Къде е Мартин?

— Вече не работи тук. Напусна.

Кели се смая.

— О, съжалявам.

— Позволете да се представя, мадам. Аз съм Жером Мало.

Тя кимна и влезе във фоайето. На рецепцията до Никол Паради стоеше висок слаб непознат. Мъжът се усмихна.

— Добър вечер, мадам Харис. Очаквахме ви. Аз към домоуправителят Алфонс Жируар.

Кели озадачено се огледа.

— Къде е Филип Сендре?

— А, Филип се пресели със семейството си някъде в Испания. — Той сви рамене. — Някаква сделка, струва ми се.

Обземаше я все по-остра тревога.

— Ами дъщеря им?

— Замина с тях.

Кели си спомни гордите думи на Филип: „Казах ли ви, че приеха дъщеря ми в Сорбоната? Мечтата ни се сбъдна“. Опита се да не издава страха си.

— Кога заминаха?

— Преди няколко дни, но не се тревожете, моля. Ще се грижим добре за вас. Апартаментът ви е готов.

Никол Паради я погледна.

— Добре дошла. — Но прочете й казваха нещо друго.

— Къде е Ейнджъл?

— А, кученцето ви ли? Филип го взе със себе си.

Кели се опитваше да овладее паниката си. Задъхваше се.

— Да вървим, мадам. Приготвил съм ви малка изненада в апартамента ви.

„Убедена съм“. Мислите й препускаха.

— Да, само един момент. Забравих да взема нещо.

И преди Жируар да успее да отговори, Кели изскочи на улицата.

Жером Мало и Алфонс Жируар застанаха на тротоара, вперили погледи след нея. Видяха я да се качва на такси.

„Боже мой! Какво са направили с Филип и семейството му, с Ейнджъл?“ — чудеше се Кели.

— Накъде, мадмоазел?

— Просто карайте! — „Довечера ще получа отговори на някои въпроси от Сам — помисли си тя. — Дотогава имам да убия няколко часа...”

В апартамента си Сам Медоус разговаряше по телефона.

— ... Да, разбирам, че е важно. Ще се погрижа... Очаквам я на вечеря след няколко минути... да... Вече уредих един човек да изнесе тялото й... Благодаря... Много щедро от ваша страна, господин Кингсли.

Сам Медоус затвори и си погледна часовника. Гостенката му трябваше скоро да дойде.

ГЛАВА 36

Берлин, Германия

На берлинското летище „Темпелхоф“ Даян трябваше петнайсет минути да чака такси. Накрая дойде нейният ред. Шофьорът се усмихна.

— Wohin^[1]?

— Знаете ли английски?

— Естествено, фройлайн.

— Хотел „Кемпински“, моля.

— Ja wohl.

След двайсет и пет минути Даян вече се настаняваше в хотела.

— Искам да наема кола с шофьор.

— Разбира се, фройлайн. Багажът ви?

— Ще го докарат по-късно.

— Накъде, фройлайн? — попита шофьорът.

Имаше нужда от време, за да помисли.

— Просто обиколете града, моля.

— Ясно. В Берлин има много за гледане.

Берлин я изненада. Знаеше, че през Втората световна война почти изцяло е бил разрушен, но сега виждаше кипящ от живот град с красиви модерни сгради.

Имената на улиците ѝ звучаха странно: Виндшайдщрасе, Регенсбургерщрасе, Люцовуфер...

Докато обикаляха, шофьорът ѝ разказваше историята на парковете и сградите, ала тя не го слушаше. Трябваше да разговаря с колегите на фрау Фербрюге и да види какво знаят. Според интернет съпругата на Франц Фербрюге беше убита, а той бе изчезнал.

Даян се наведе напред.

— Знаете ли къде е интернет кафето „Сайбърлин“?

— Естествено, фройлайн.
— Бихте ли ме закарали там?
— Отлично място. Много популярно. Там можете да намерите всякаква информация.
„Надявам се“ — помисли си тя.

„Сайбърлин“ не беше толкова голям, колкото в Манхатън, но изглеждаше също толкова оживен.

Щом Даян влезе, към нея се приближи една жена и каза:

— След десет минути ще се освободи компютър.

— Искам да поговоря с управителя.

— Аз съм управителката.

— О!

— За какво искате да разговаряте с мен?

— За Соня Фербрюге.

Жената поклати глава.

— Фрау Фербрюге я няма.

— Знам — отвърна Даян. — Мъртва е. Опитвам се да открия как е починала.

Жената напрегнато се взираше в нея.

— Злополука. Когато полицията конфискувала компютъра ѝ, открили... — На лицето ѝ се изписа лукаво изражение. — Ако почакате малко, фройлайн, ще повикам един човек, който може да ви помогне. Ей сега се връщам.

Даян я проследи с поглед и щом тя изчезна, излезе и се качи в колата. Нямаше полза да остава повече. „Трябва да се свържа със секретарката на Франц Фербрюге“ — помисли си.

Спряха до една телефонна кабина и тя намери номера на КИГ и го набра. — КИГ Берлин.

— Може ли да разговарям със секретарката на Франц Фербрюге?

— Кой я търси?

— Обажда се Сюзан Стратфорд.

— Един момент, моля.

Манхатън, Ню Йорк

Синята лампичка в кабинета на Танър замига. Той се усмихна на брат си.

— Обажда се Даян Стивънс. Да видим дали можем да ѝ помогнем. — Танър Кингсли включи високоговорителя.

Отново се разнесе гласът на телефонистката.

— Секретарката му я няма. Искате ли да разговаряте с помощничката му?

— Да, моля.

— Един момент.

Обади се друг женски глас:

— Тук е Хайди Фронк. Какво обичате?

Даян се поколеба.

— Казвам се Сюзан Стратфорд. Репортерка съм от „Уолстрийт Джърнъл“. Правим материал за трагедиите със служители на КИГ, които се случиха напоследък. Бихте ли ми дали интервю?

— Не знам...

— Само за обща информация.

Танър слушаше напрегнато.

— Какво ще кажете за обяд? Свободна ли сте днес?

— Съжалявам, не.

— Тогава на вечеря?

Последва колебание.

— Да, можем да се срещнем на вечеря.

— Къде предпочитате?

— Има един приятен ресторант, „Рокендорф“. Може да се срещнем там.

— Благодаря.

— В осем и половина?

— Става.

Танър се обърна към Андрю.

— Реших да направя онова, с което трябваше да започна. Ще се обадя на Грег Холидей и ще му възложат тази задача. Той никога не се е

провалял. — Кингсли погледна брат си. — Самолюбието му е невероятно. Взима майка си и баща си, но... — той се подсмихна — но е готов да очисти и тях.

---

[1] Накъде? (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 37

Париж, Франция

Кели спря пред вратата на апартамента на Сам Медоус и се поколеба. Най-после щеше да получи отговор на някои въпроси. Ала се боеше да ги чуе.

Натисна звънеца. В момента, в който вратата се отвори и тя видя Сам Медоус, всичките ѝ страхове се изпариха. Обзе я облекчение да види човека, който беше толкова близък приятел на Марк.

— Кели! — Той я грабна в топлата си мечешка прегръдка.

— О, Сам!

— Влизай.

Кели влезе в жилището — приятен апартамент с две спални в сграда, някога принадлежала на френски аристократ.

Дневната бе просторна и луксозно обзаведена. В малката ниша имаше дъбов бар с изящна дърворезба. На стената висяха рисунки на Адолф Волфи и картина на Ман Рей.

— Нямам думи да изразя колко ми е мъчно за Марк — неловко каза Сам.

— Знам — промълви тя.

— Направо е невероятно.

— Опитвам се да разбера какво се е случило. Затова дойдох. Надявам се, че ще можеш да ми помогнеш.

Тя седна на дивана. Изпълваха я едновременно с нетърпение и страх.

Лицето на Сам помръкна.

— Като че ли никой не знае цялата история. Марк работеше по секретен проект, явно в сътрудничество с още двама-трима служители от КИГ. Казват, че се е самоубил.

— Не вярвам — решително заяви Кели.

— И аз. — Гласът му омекна. — И знаеш ли главната причина? Заради теб.

Тя го погледна озадачено.

— Не разбирам...

— Как би могъл Марк да напусне толкова прекрасна жена? Как би могъл *който и да е* да напусне толкова прекрасна жена? — Той се приближаваше към нея. — Това е голяма трагедия, Кели, но животът продължава, нали? — Сам стисна ръката ѝ. — Всички имаме нужда от някого, нали? Него го няма, но аз съм тук. Жените като теб имат нужда от мъж.

— Жените като мен ли?...

— Марк ми е разказвал колко си страстна. Казвал ми е, че ти харесва.

Кели изненадано се обърна към него. Марк никога нямаше да му каже такива неща. Никога нямаше да я обсъжда — с никого.

Сам прехвърли ръка през рамото ѝ.

— Да. Марк ми е казвал, че просто не можеш да не го правиш. И че си страхотна в леглото.

Обзе я страх.

— И, Кели, ако от това ще ти олекне, Марк изобщо не е страдал.

Тя се вгледа в очите му и разбра.

— Ще вечеряме след няколко минути — каза Сам. — Искаш ли да позагреем в леглото?

На Кели ѝ се стори, че ще припадне, но успя да се усмихне насила.

— Страхотно. — Мислите ѝ препускаха бясно. Той беше прекалено силен, за да се бори с него, а нямаше оръжие.

Сам започна да я милва.

— Знаеш ли, че имаш разкошно дупе, маце? Падам си по теб.

Кели се усмихна.

— Наистина ли? — Подуши въздуха. — Гладна съм. Мирише много вкусно.

— Вечерята ни.

Преди да успее да я спре, младата жена се изправи и тръгна към кухнята. И щом видя масата, се ужаси. Беше сложена за един човек!

Кели се обърна. Сам отиде при външната врата, завъртя ключа и го прибра в чекмеджето на един шкаф.

Тя се огледа за оръжие. Нямаше представа в кое чекмедже са ножовете. На кухненския плот имаше кутия със спагети. На печката

времеш тенджерата с вода, до нея чакаше тенджерка с доматиен сос.

Сам влезе в кухнята и я прегърна.

Тя се престори, че не му обръща внимание, и се наведе над соса.

— Изглежда великолепно.

Медоус продължаваше да я опипва.

— Така е. Какво обичаш да правиш в леглото, маце?

— Всичко — прошепна тя. — Правех на Марк такива номера, че подлудяваше.

Лицето на Сам грейна.

— Какви?

— Взимах например топла влажна кърпа и... — Кели гледаше кърпата до мивката. — Ще ти покажа. Събуй си панталона.

Сам Медоус се ухили.

— Веднага. — Разкопча панталона си и го пусна на пода. Носеше боксерки.

— И гащетата.

Медоус свали и тях. Членът му беше набъбнал.

— Божишко — с престорен възторг ахна Кели, взе меката кърпа в лявата си ръка и се обърна към него. А с дясната вдигна тенджерата с кипяща вода и я лисна върху гениталиите му.

Докато вадеше ключа от шкафа и отключваше вратата, чуваше писъците му да кърпят в апартамента.

ГЛАВА 38

Берлин, Германия

„Рокендорф“ е един от най-хубавите ресторанти в Германия, издържан в стил ар нуво, символизиращ просперитета на Берлин.

Посрещната я метрдотелът.

— Имам резервация. Стивънс. Имам среща с госпожица Фронк.

— Насам, моля.

Настани я на ъглова маса. Даян предпазливо се огледа. В ресторанта имаше четирийсестина клиенти, повечето бизнесмени. На съседната маса вечеряше сам привлекателен добре облечен мъж.

Тя се замисли за разговора си с Хайди Фронк. Какво можеше да знае тя?

Келнерът ѝ подаде менюто.

— Bitte.

— Благодаря.

Даян го прегледа. Leberkäse, Knödel, Naxen^[1]... Нямаше представа какви са тези ястия. Хайди Фронк щеше да ѝ обясни.

Погледна си часовника. Фронк закъсняваше с двацет минути.

Келнерът отново се приближи към масата.

— Ще поръчате ли, фройлайн?

— Не. Ще изчакам гостенката си. Благодаря.

Минутите се нижеха. Даян започваше да се чуди дали не се е случило нещо.

След петнайсет минути сервитьорът отново дойде при нея.

— Да ви донеса ли нещо?

— Не, благодаря. Гостенката ми би трябвало да пристигне всеки момент.

В девет часа Хайди Фронк още я нямаше и Даян най-после разбра, че изобщо няма да се появи.

Огледа се и видя двама мъже на маса до входа на ресторанта. Бяха облечени зле и имаха злобен вид. Когато келнерът отиде при

масата им, те грубо го отпъдиха — храната явно не ги интересуваше. Мъжете се обърнаха и се зазяпаха в нея. Стъписана, Даян осъзна, че е попаднала в капан. Хайди Фронк я беше примамил в него.

Сърцето ѝ се разтуптя и ѝ се стори, че ще припадне. Нямахше къде да избяга. Можеше да продължи да седи в ресторанта, но все някога трябваше да си тръгне и тогава щяха да я хванат. Можеше да използва мобифона си, ала нямаше кой да ѝ се притече на помощ.

„Трябва да се измъкна оттук, но как?“ — отчаяно си помисли тя.

В този момент погледът ѝ попадна върху привлекателния мъж, който седеше на съседната маса и пиеше кафе. Даян се усмихна.

— Добър вечер.

Той я погледна изненадано.

— Добър вечер.

— Виждам, че и двамата сме сами.

— Да.

— Искате ли да се преместите при мен?

Мъжът се поколеба за момент, после се усмихна.

— Разбира се. — Той се изправи и дойде на нейната маса.

— Не е приятно да вечеряш сам, нали? — весело попита Даян.

— Имате право, не е.

Тя му подаде ръка.

— Казвам се Даян Стивънс.

— Грег Холидей.

Париж, Франция

Кели Харис беше смаяна от ужасяващото преживяване със Сам Медоус. След бягството си прекара нощта по улиците на „Моимартър“ като постоянно се озърташе от страх, че я следят. „Но не мога да напусна Париж, без да открия какво става“ — мислеше си тя.

Призори се отби в едно малко кафене и изпи чаша кафе. Отговорът на проблема ѝ дойде неочаквано. Секретарката на Марк. Тя го беше обожавала. Кели бе сигурна, че ще направи всичко, за да ѝ помогне.

В девет се обади от уличен телефон. Набра познатия номер и ѝ отговори телефонистка със силен френски акцент.

— Кингсли Интернешънъл Груп.
— Може ли да разговарям с Ивон Рене?
— Un moment, s'il vous plaît^[2].
След малко чу гласа на Ивон.
— Ивон Рене. Какво обичате?
— Обажда се Кели Харис, Ивон.
— О! — сепнато възкликна секретарката. — Госпожо Харис...

Манхатън, Ню Йорк

Синята лампичка в кабинета на Танър Кингсли замига. Той вдигна слушалката и изслуша разговора в Париж.

— Съжалявам за случилото се с господин Харис. Беше ужасно.

— Благодаря, Ивон. Трябва да поговоря с теб. Може ли да се срещнем някъде? Свободна ли си на обяд?

— Да.

— На някое обществено място.

— Знаете ли къде е Льо Сиел дьо Пари? Това е в Ла Тур Монпарнас.

— Да.

Кингсли мислено си го отбеляза.

— В дванайсет часа?

— Чудесно. До скоро.

Танър сви устни в зла усмивка. „Приятен обяд. Защото ще ти е последен“. Отключи едно чекмедже, отвори го и извади златния телефон.

Отсреща му отговори женски глас.

— Добро утро, Танър.

— Добра новина. Всичко свърши. Пипнахме ги и двете.

Послуша, после кимна и каза:

— Знам. Отне малко повече време, отколкото очаквахме, но сега сме готови да продължим... Да, и аз смятам така... Дочуване.

Париж, Франция

Ла Тур Монпарнас е двеста и десет метрова сграда от стомана и стъкло. В оживените офиси кипи бурна дейност.

Кели първа пристигна на петдесет и шестия етаж, където се намираха барът и ресторантът. Ивон дойде след петнайсет минути и се впусна в извинения.

Тъмнокожата жена я бе виждала само няколко пъти, но добре си я спомняше. Ивон беше дребна и с мило лице. Марк често бе казвал на Кели, че е отлична секретарка.

— Благодаря, че дойдохте.

— Ще направя всичко по силите си... Господин Харис беше прекрасен човек. Всички в службата го обожаваха. Никой от нас не може да повярва, че... че наистина се е случило.

— Тъкмо затова исках да поговорим, Ивон. Вие сте работили с мъжа ми пет години, нали?

— Да.

— Значи сте го познавали доста добре.

— О, да.

— Да сте забелязали нещо странно през последните няколко месеца? Искам да кажа, някаква промяна в поведението или думите му?

Ивон извърна очи.

— Не съм сигурна... Тоест...

— Каквото и да кажете сега, няма да му навреди — настойчиво рече Кели. — И може да ми помогне да разбере какво се е случило. — Тя се стегна, за да зададе следващия въпрос. — Споменава ли ви е за Олга?

Секретарката я погледна озадачено.

— За Олга ли? Не.

— Не я ли познавате?

— Не.

Кели бе обзета от облекчение. Наведе се напред.

— Има ли нещо, което криете от мен, Ивон?

— Ами...

Келнерът се приближи до масата им.

— Bonjour, mesdames. Bienvenue au Ciel de Paris. Je m'appelle Jacques Brion. Notre chef de cuisine a préparé quelques spécialités pour le déjeuner aujourd'hui. Avez-vous fait vos choix?

— Oui, Monsieur. Nous avons choisi le Chateaubriand pour deux^[3].

След като сервитьорът се отдалечи, Кели погледна Ивон.

— Та казвахте?...

— Ами, през последните няколко дни преди да... преди да умре, господин Харис изглеждаше много нервен. Помоли ме да му купя самолетен билет до Вашингтон.

— Знам за това. Мислех, че е обикновена командировка.

— Не. Мисля, че беше нещо много необичайно — нещо спешно.

— Имате ли представа за какво се е отнасяло?

— Не. Всичко изведнъж стана строго секретно. Не знам нищо повече.

Кели разпитва секретарката още цял час, ала не научи нищо повече, освен че преди смъртта си Марк получавал някои странни телефонни обаждания.

— Бих искала да запазите тази среща в тайна, Ивон — помоли я Кели, след като свършиха с обяда.

— Не се бойте, госпожо Харис, няма да кажа на никого. — Секретарката се изправи. — Трябва да се връщам на работа. — Устните ѝ затрепериха. — Но вече няма да е същото...

— Благодаря, Ивон.

„С кого е щял да се срещне Марк във Вашингтон? — чудеше се Кели. — А и какви са били тези странни телефонни обаждания от Германия, Денвър и Ню Йорк?“

Слезе с асансьора във фойето.

„Ще се обадя на Даян, за да видя какво е открила. Може би...“ Мислите ѝ бяха прекъснати, понеже Кели ги видя — двама здравеняци от двете страни на вратата. Гледаха я. После се ухилиха. Доколкото знаеше, наблизо нямаше друг изход от сградата. „Дали Ивон ме е предала?“

Мъжете тръгнаха към нея, като грубо разблъскваха влизащите и излизащи хора.

Кели отчаяно се заозърта и се притисна към стената. Ръката ѝ се блъсна в нещо твърдо. Погледна го... и докато двамата мъже се приближаваха, вдигна чукчето, прикрепено към противопожарната аларма на стената, строши стъклото и сирената зави.

— Пожар! — извика Кели. — Пожар!

Моментално настана паника. От офиси, магазини и ресторанти наизскачаха хора и се втурнаха към изхода. След секунди фоайето гъмжеше от народ и всички се стремяха да избягат навън. Двамата мъже се опитаха да открият Кели в тълпата. Накрая стигнаха до мястото, където я бяха видели за последен път. Нея обаче я нямаше.

Берлин, Германия

— Чаках една приятелка — обясни Даян на Грег Холидей. — Изглежда, че няма да дойде.

— Жалко. На гости ли сте в Берлин?

— Да.

— Красив град. Имам щастлив брак, иначе щях да ви предложа да ви разведа! Но мога да ви препоръчам някои отлични маршрути в Берлин.

— Ще ви бъда задължена — разсеяно отвърна тя и хвърли поглед към входа. Двамата мъже излизаха. Щяха да я чакат навън. Беше време да направи своя ход. — Всъщност съм тук с група — излъга Даян и си погледна часовника. — В момента ме чакат. Бихте ли ме изпратили до някое такси?...

— Разбира се.

След няколко минути вече излизаха през вратата.

Обзе я дълбоко облекчение. Двамата мъже можеха да я нападнат сама, но се съмняваше, че ще се опитат да й сторят нещо, когато с нея имаше мъж. Щяха да привлекат прекалено много внимание.

Здравенияците не се виждаха никакви. Пред ресторанта чакаше такси, зад което бе паркиран мерцедес.

— Приятно ми беше да се запознаем, господин Холидей — каза Даян. — Надявам се...

Той се усмихна, хвана я за ръката и я стисна толкова силно, че я прониза мъчителна болка. Даян го погледна сепнато.

— Какво...

— Защо не се качим в колата? — прошепна Холидей и я повлече към мерцедеса. Пръстите му се стегнаха още по-силно.

— Не, не искам да...

Видя на предната седалка двамата от ресторанта. Смаяна, тя внезапно разбра какво се е случило. Обзе я непреодолим ужас.

— Моля ви, недейте. Аз...

В следващия миг я натикаха в колата.

Грег Холидей се вмъкна до нея и затвори вратата.

— Schnell^[4]!

Мерцедесът се вля в оживения трафик. Даян почти изпадна в истерия.

— Моля ви...

Грег Холидей се обърна към нея и се усмихна.

— Спокойно, няма да ви направя нищо лошо. Обещавам ви, че най-късно до утре ще си заминете за вкъщи.

Бръкна в платнения джоб, закрепен за гърба на шофьорската седалка, и извади спринцовка.

— Ще ви направя инжекция, съвсем безобидна, за да заспите за един-два часа.

И посегна към китката ѝ.

— Scheisse! — извика мъжът на волана. Един пешеходец не щеш ли се бе втурнал пред колата и шофьорът трябваше да удари спирачки, за да не го блъсне. Това свари пътниците неподготвени. Холидей удари главата си в металната рамка на облегалката и замаяно се опита да се надигне, и извика на шофьора:

— Какво...

Даян инстинктивно хвана ръката му със спринцовката, завъртя я и заби иглата в плътта му.

Холидей смаяно се обърна към нея и изкрещя:

— Не!

И пред погледа на все по-ужасената Даян се замята в гърчове, после се скова и се строполи на седалката. След секунди вече бе мъртъв. Двата мъже отпред се обърнаха да видят какво става. Даян изскочи през вратата и се хвърли в първото срещнато такси, което се движеше в обратната посока.

---

[1] Леберкез, кнедли, джолан (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Един момент, моля (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Добър ден, госпожи. Добре дошли в „Сиел дьо Пари“. Казвам се Жак Брион. Днес нашият главен готвач е приготвил някои

специалитети. Избрахте ли си вече? — Да, господине. Избрахме си Шатобриан за двама (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Бързо (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

Кели се сепна от звъна на мобифона си и предпазливо отговори:
— Ало?

— Здравсти, Кели.

— Даян! Къде си?

— В Мюнхен. А ти?

— На ферибота през Ламанша. Пътувам за Дувър.

— Как мина срещата със Сам Медоус?

Кели още чуваше крясъците му в ушите си.

— Ще ти разкажа, когато се видим. Ти събра ли някаква информация?

— Не много. Трябва да решим какво ще правим. Възможностите ни са на изчерпване. Самолетът на Гари Рейнолдс се е разбил край Денвър и смятам, че трябва да отидем там. Това може да се окаже последният ни шанс.

— Добре.

— В некролога пишеше, че сестрата на Рейнолдс живее в Денвър. Тя може да знае нещо. Хайде да се срещнем в хотел „Браун Пелис“ в Денвър. Самолетът ми излита от летище „Шьонфелд“ след час.

— Аз ще взема самолет от „Хийтроу“.

— Добре. Стаята ще бъде запазена на името Хариет Бичър Стоу.

— Кели...

— Да?

— Просто... нали знаеш.

— Знам. И ти...

* * *

Танър беше сам в кабинета си и разговаряше по златния телефон.

— ... и успяха да избягат... Сам Медоус е осакатен, а Грег Холидей е мъртъв. — Замълча за момент и се замисли. — Единственото логично място, което им остава, е Денвър. Всъщност това сигурно е последната им възможност... Явно ще трябва да се заема лично. Те спечелиха уважението ми, затова ми се струва редно да се погрижа за тях както трябва... — Кингсли послуша, после се засмя. — Разбира се... Дочуване.

Андрю седеше в кабинета си. Мислите му блуждаеха и образуваха мъгливи образи... Лежеше в болницата и Танър му казваше: „Ти ме изненада, Андрю. Трябваше да умреш. Сега пък докторите ми съобщават, че след няколко дни те изписват. Ще ти дам офис в КИГ. Искам да гледаш как ти спасявам кожата. Никога няма да се научиш, а, идиот такъв? Е, имам намерение да превърна твоята скромна компания в златна мина, а ти можеш да си седиш там и да гледаш как го правя. Между другото, първата ми работа беше да прекратя всичките ти филантропски проекти, Андрю... Андрю... Андрю...“

Гласът ставаше все по-висок.

— Андрю! Глух ли си?

Брат му го викаше. Той се изправи и отиде в кабинета му.

Танър вдигна глава и каза саркастично:

— Надявам се, че не преча на работата ти.

— Не, аз само...

Танър Кингсли го изгледа втренчено.

— Наистина за нищо не те бива, нали, Андрю? Нито жънеш, нито сееш. Добре е да имам с кого да си приказвам, обаче не знам докога ще продължавам да те държа...

Денвър, щата Колорадо

Кели пристигна в Денвър преди Даян и се настани в уважавания хотел „Браун Пелис“.

— Следобед ще дойде една моя приятелка.

— Две стаи ли ще искате?

— Не, една стая с две легла.

Самолетът кацна на международното летище в Денвър, Даян взе такси до хотела и съобщи името си на рецепционистката.

— А, да, госпожо Стивънс. Госпожа Стоу ви очаква. Тя е в стая шестстотин трийсет и осем.

Даян облекчено си пое дъх.

Кели наистина я чакаше. Двете топло се прегърнаха.

— Липсваше ми.

— И ти на мен. Как мина пътуването?

— Спокойно. Слава Богу.

Даян я погледна.

— Какво се случи в Париж?

— Танър Кингсли... Какво се случи в Берлин?

— Танър Кингсли... — безизразно започна Даян. Тъмнокожата жена отиде при масичката, взе телефонния указател и се върна при Даян.

— Сестрата на Гари, Лоис Рейнолдс, още фигурира в указателя. Живее на Мариън Стрийт.

— Добре. — Даян си погледна часовника. — Но вече е късно. Ще отидем утре сутринта.

Вечеряха в стаята и разговаряха до полунощ, после си легнаха.

— Лека нощ — каза Даян, загаси лампата и спалнята потъна в мрак.

— Не! — изпищя Кели. — Включи я!

Даян побърза да светне.

— Много извинявай, забравих.

Кели се задъхваше и се опитваше да овладее паниката си.

— Ще ми се да можех да го преодолея — успя да каже тя.

— Не се бой. Когато се почувстваш в безопасност, и това ще стане.

На другата сутрин излязоха от хотела. Отпред имаше колона таксите. Качиха се в едно и Кели даде на шофьора адреса на Лоис Рейнолдс на Мариън Стрийт.

След петнайсет минути спряха до тротоара.

— Стигнахме.

Двете ужасено зяпнаха през прозореца овъглените останки на изгоряла до основи къща. Не беше останало нищо освен пепелища, късове изгоряло дърво и напукана бетонна плоча.

Даян се задъха.

— Онези мръсници са я убили — промълви Кели и отчаяно погледна Даян. — Това е краят.

Другата жена се замисли.

— Имаме още една последна възможност.

Рей Фаулър, язвителният управител на денвърското летище, намръщено гледаше Кели и Даян.

— Я да видим дали съм разбрал вярно. Вие разследвате самолетна катастрофа, без да имате каквото и да било право на това, и искате да ви помогна да разпитате авиодиспечера, който е бил дежурен, за да ви разкрие поверителни сведения, така ли? Правилно ли съм схванал?

Двете се спогледаха.

— Ами, надявахме се... — почна Кели.

— Какво сте се надявали?

— Да ни помогнете.

— И защо?

— Господин Фаулър, ние само искаме да се уверим, че с Гари Рейнолдс наистина се е случила злополука.

Той ги наблюдаваше внимателно.

— Интересно. — Замисли се за известно време, после каза: — И аз много съм се питал за това. Навярно е най-добре да го обсъдите с Хауард Милър, който беше дежурен авиодиспечер по време на катастрофата. Ето адреса му. Ще му се обадя да го предупредя, че ще го посетите.

— Благодаря. Много сте любезен — отвърна Даян.

— Правя го само защото смятам, че докладът на Федералната авиоинспекция беше пълна измислица — изсумтя Рей Фаулър. — Открихме останките от самолета, обаче черната кутия липсваше. Просто се беше изпарила.

Хауард Милър живееше в спретната къща на десетина километра от летището. Бе дребен енергичен мъж на около четирийсет години.

— Заповядайте. Рей Фаулър ми съобщи, че ще дойдете. С какво мога да ви бъда полезен?

— Искаме да поговорим с вас, господин Милър.

— Седнете — покани ги той. — Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Заради катастрофата на Гари Рейнолдс ли сте дошли?

— Да. Наистина ли е била злополука, или...

Хауард Милър сви рамене.

— Наистина не знам. Откакто работя тук, не ми се е случвало подобно нещо. Всичко вървеше нормално. Гари Рейнолдс поиска разрешение за кацане и ние му го дадохме. И когато стигна само на три километра оттук, съобщи за ураган. Ураган! Нашите метеорологични монитори показваха, че времето е чисто. По-късно проверих в метеорологичната служба. По онова време не беше имало вятър. Честно казано, реших, че е бил пиян или дрогиран. И преди да се усетим, той се блъсна в планинския склон.

— Научих, че черната кутия не е била открита — каза Кели.

— Това е друг въпрос — замислено отвърна Хауард Милър. — Намерихме всичко останало. А какво се е случило с черната кутия? Проклетата Федерална авиоинспекция се намеси и обяви, че документацията ни е объркана. Не ни повярваха, когато им обяснихме какво се е случило. Нали знаете, когато усещате, че нещо не е наред?

— Да...

— Е, аз имам чувството, че нещо не е наред, обаче не мога да ви кажа какво. Съжалявам, че не съм ви особено полезен.

Разочаровани, Даян и Кели се изправиха.

— Много ви благодарим, че ни отделихте от времето си, господин Милър.

— Няма нищо.

Милър поведе двете жени към изхода.

— Надявам се сестрата на Гари да се оправи — каза той.

Кели се закова на място.

— Моля?

— Тя е в болницата, не знаете ли? Бедната. Къщата ѝ изгоря същата нощ. Не знаят дали ще прескочи трапа.

Даян се вцепени.

— Какво се е случило?

— Пожарникарите смятат, че причината е късо съединение. Лоис успяла да изпълзи на моравата, но когато я намерили, вече била в много тежко състояние.

Даян се опита да овладее гласа си.

— В коя болница са я закарали?

— В университетската. В центъра за изгаряния.

— Съжалявам, посещенията при госпожица Рейнолдс не са позволени — каза сестрата на регистратурата.

— В коя стая е? — попита Кели.

— Не мога да ви кажа.

— Спешно е — намеси се Даян. — Трябва да я видим и...

— Никой няма право да влиза при нея без писмено разрешение — категорично заяви сестрата.

Даян и Кели се спогледаха. Отдалечиха се и Кели попита:

— Какво ще правим? Това е последният ни шанс.

— Имам план.

Към регистратурата се приближи униформен куриер. Носеше голям пакет, завързан с панделка.

— Имам пратка за Лоис Рейнолдс.

— Аз ще я приема — каза сестрата.

Куриерът поклати глава.

— Съжалявам, имам нареждане да ѝ я предам лично. Много е ценна.

Сестрата се поколеба.

— В такъв случай ще трябва да дойда с вас.

— Разбира се.

Той я последва към дъното на коридора. Когато стигнаха до стая 391, сестрата понечи да отвори вратата. Куриерът ѝ подаде пакета.

— Е, можете да ѝ го занесете и вие.

На долния етаж куриерът отиде при пейката, на която го чакаха Даян и Кели, и им каза:

— Стая триста деветдесет и първа.

— Благодаря — признателно отвърна Даян и му подаде няколко банкноти.

Качиха се на третия етаж, влязоха в коридора и изчакаха да повикат сестрата на телефона. Когато се обърна с гръб към тях, бързо минаха по коридора и влязоха в стая 391.

Лоис Рейнолдс лежеше сред паяжина от системи и жици, свързани с тялото ѝ. Цялата беше бинтована. Очите ѝ бяха затворени.

— Госпожице Рейнолдс, аз съм Даян Стивънс, а това е Кели Харис — тихо каза Даян. — Мъжете ни работеха в КИГ...

Лоис Рейнолдс бавно отвори очи и попита едва чуто:

— Какво?

— Мъжете ни работеха в КИГ — продължи Кели. — И бяха убити. Ние смятаме, че ще сте в състояние да ни помогнете, заради случилото се с брат ви.

Лоис едва забележимо поклати глава.

— Не мога да ви помогна... Гари е мъртъв. — От очите ѝ бликнаха сълзи.

Даян се наведе към нея.

— Брат ви казвал ли ви е нещо преди злополуката?

— Гари беше прекрасен човек. — Лоис Рейнолдс говореше бавно и с мъка. — Загина при самолетна катастрофа.

— Брат ви казвал ли ви е нещо, което може да ни помогне да открием какво се е случило? — търпеливо попита Даян.

Жената затвори очи.

— Госпожице Рейнолдс, моля ви, не заспивайте. Моля ви. Много е важно. Брат ви казвал ли ви е нещо, което би могло да ни помогне?

Лоис Рейнолдс отново вдигна клепачи и я погледна озадачено.

— Коя сте вие?

— Според нас брат ви е бил убит — заяви Даян.

— Знам... — промълви Лоис Рейнолдс.

Даян и Кели ги побиха тръпки.

— Защо? — попита Кели.

— Прима... — прошепна жената.

Кели се наведе към нея.

— Какво е „Прима“?

— Гари ми разказа... разказа ми за нея няколко... няколко дни преди да го убият. Това е машина, която може да контролира... да контролира времето. Бедният Гари. Той... така и не стигна до Вашингтон.

— До Вашингтон ли? — попита Даян.

— Да... Всички щяха да... да се срещнат с някакъв сенатор за... за Прима... Гари каза, че Прима е зло...

— Помните ли името на сенатора? — Даян се наведе още по-близо.

— Не.

— Помислете, моля ви.

— Сенатор... — промълви Лоис Рейнолдс.

— Кой? — настоя Кели.

— Левин... Лювън... ван Лювън. Той щеше да се срещне с нея. Щеше да се срещне...

Вратата рязко се отвори и в стаята влетя лекар с бяло сако и прехвърлен през шията стетоскоп. Погледна Даян и Кели и сърдито изсумтя:

— Не ви ли казаха, че тук е забранено за посетители?

— Съжалявам — отвърна Кели. — Ние...

— Моля, напуснете.

Двете жени погледнаха Лоис Рейнолдс.

— Довиждане. Оздравявайте.

Мъжът ги проследи с поглед. Когато вратата се затвори, пристъпи към леглото, наведе се над Лоис Рейнолдс и вдигна една възглавница.

ГЛАВА 40

Кели и Даян слязоха в главното фоайе на болницата.

— Ето защо Ричард и Марк са щели да ходят във Вашингтон — каза Даян. — За да се срещнат със сенатор ван Лювън.

— Как ще се свържем с нея?

— Много просто. — Даян извади мобифона си.

Кели вдигна ръка и я спря.

— Недей. Хайде да се обадим от обществен телефон.

Взеха телефона на централата на Сената от справки и Даян го набра.

— Кабинетът на сенатор ван Лювън.

— Бих искала да говоря със сенатора, моля.

— За кого да предам?

— Въпросът е личен — отвърна Даян.

— Как се казвате, моля?

— Не мога... просто ѝ предайте, че е много важно.

— Съжалявам, това не е възможно. — Връзката прекъсна.

Даян се обърна към Кели.

— Не бива да разкриваме имената си. — И отново набра номера.

— Кабинетът на сенатор ван Лювън.

— Моля, изслушайте ме. Не съм луда. Трябва да говоря със сенатора и не мога да ви съобщя името си.

— Боя се, че не мога да ви свържа. — Връзката прекъсна.

Даян се обади за трети път.

— Кабинетът на сенатор ван Лювън.

— Не затваряйте, моля ви. Знам, че си вършите работата, но въпросът е на живот и смърт. Обаждам се от обществен телефон. Ще ви дам номера. Моля, предайте на сенатора да ми се обади. — Тя продиктува номера на секретарката и я чу да затръшва слушалката.

— Какво ще правим сега? — попита Кели.

— Ще чакаме.

— Така няма да се получи. Хайде...

— Ало?

— Тук е сенатор ван Лювън. С кого разговарям?

— Казвам се Даян Стивънс, госпожо сенатор. Тук съм с Кели с. Знаете ли кои сме?

— Мъжете ни бяха убити точно преди да се срещнат с вас.

— Боже мой! Ричард Стивънс и Марк Харис?

— С вашите съпрузи имахме уговорена среща, но някой се обади кретарката ми и съобщи, че те са се отказали. И после двамата...
наха.

— Моля?! — смаяно попита ван Лювън. — Защо...

— Убили са ги, за да не разговарят с вас. С Кели бихме искали да ем във Вашингтон, за да ви обясним какво са се опитвали да правят мъжете ни.

Последва кратко колебание.

— Ще ви приема, но не в кабинета си. Прекалено е явно. Ако казвате истината, може да се окаже опасно. Имам къща в Саутхамптън на Лонг Айланд. Ще се срещнем там. Откъде се обаждате?

— От Денвър.

— Един момент.

След три минути сенаторът се върна на телефона.

— Следващият полет от Денвър за Ню Йорк е нощен, без междинно кацане. Самолетът излита в дванайсет и двацет и пет и каца в шест и девет минути. Ако няма места, има...

— Ще го вземем.

Кели я погледна изненадано.

— Ами ако не успеем, Даян?...

Другата жена направи успокоителен жест с ръка.

— Ще успеем.

— На летището ще ви чака сив линкълн. Веднага се качете в колата. Шофьорът е азиатец, казва се Кунио. Ще ви докара вкъщи. Аз ще ви чакам там.

— Благодаря ви, госпожо сенатор.

Даян затвори слушалката и дълбоко си пое дъх. После се обърна към Кели.

— Всичко е уредено.

— Откъде знаеш, че ще се качим на самолета?

— Имам план.

Портиерът в хотела им уреди кола под наем и след четирийсет и пет минути Даян и Кели вече пътуваха за летището.

— Не знам дали повече съм развълнувана, или уплашена — каза Кели.

— Струва ми се, че вече няма от какво да се боим.

— Изглежда, много хора са се опитали да се срещнат със сенатора, но никой не е успял, Даян. Всички са били убити.

— Тогава ние ще сме първите, които ще успеем.

— Ще ми се да имаме... — започна Кели.

— Знам. Оръжие. Вече го каза. Имаме само ума си.

— Да, но ми се ще да имаме оръжие.

Кели погледна през прозореца.

— Спри.

Даян отби до тротоара.

— Какво има?

— Трябва да свърша нещо.

Бяха спрели пред фризьорски салон. Кели отвори вратата.

— Къде отиваш? — попита я Даян.

— Ще си направя нова прическа.

— Шегуваш се.

— Напротив.

— Точно *сега* ли намери да ходиш на фризьор? Кели, отиваме на летището и гоним самолет, нямаме време за...

— Човек не знае какво ще се случи, Даян. Ако ще умирам, искам да съм красива.

Даян безмълвно я проследи с поглед.

След двацет минути Кели излезе от салона. Носеше перука — дълга вдигната високо коса.

— Готова съм — заяви тя. — Да вървим да ги довършим тия мръсници.

ГЛАВА 41

— Преследва ни бял лексъс — каза Кели.

— Знам. Вътре има поне петима мъже.

— Можеш ли да им избягаш?

— Няма нужда.

Кели я зяпна.

— Моля?!

— Само гледай.

Наближаваха вход на летището, на който пишеше „Само за доставки“. Пазачът беше отворил портала, за да ги пусне.

Кели и Даян слязоха от колата, качиха се на един служебен автомобил на летището и той потегли по пистата.

Когато лексът стигна до портала, пазачът каза на шофьора:

— Това е служебен вход.

— Но вие пуснахте другата кола.

— Това е служебен вход. — И затвори портала.

Служебният автомобил прекоси пистата и спря до един самолет. До него ги чакаше Хауард Милър.

— Всичко наред ли е?

— Да — отвърна Даян. — Много благодарим, че ни помогнахте.

— Няма защо. Надявам се от всичко това да излезе нещо добро.

— Благодарете на Лоис Рейнолдс от наше име и ѝ предайте, че...

— започна Кели.

Лицето Хауард Милър помръкна.

— Лоис Рейнолдс е починала снощи.

Двете жени ахнаха.

— Как се е случило? — попита Даян.

— Сърцето ѝ не е издържало. — Хауард Милър погледна самолета. — Готови са за излитане. Запазих ви места до изхода.

— Още веднъж ви благодарим.

Качиха се по стълбичката, стюардесата затвори люка и самолетът зарулира по пистата.

— Успяхме — каза Кели. — Надхитрихме ги тези гении. Какво ще правиш, след като разговаряме със сенатор ван Лювън?

— Още не съм мислила — призна Даян. — Ти в Париж ли ще се върнеш?

— Зависи. Имаш ли намерение да останеш в Ню Йорк?

— Да.

— Тогава и аз може да поостана.

— А после може заедно да отидем в Париж.

Двете се спогледаха и се усмихнаха.

— Мисля, че Ричард и Марк ще са много горди, ако знаят, че ще довършим започнатата от тях работа — каза Даян.

— Абсолютно.

Даян погледна през прозореца и промълви:

— Благодаря ти, Ричард.

Кели само мълчаливо поклати глава.

„Знам, че ме чуваш, Ричард, скъпи — говореше Даян наум. — Ще довършим започнатото от вас. Ще отмъстим за теб и за твоите приятели. Това няма да те възкреси, но мъничко ще помогне. Знаеш ли какво най-много ми липсва, любов моя? Всичко...“

След три и половина часа самолетът кацна на летище „Ла Гуардия“ и Даян и Кели слязоха първи. Даян си спомни думите на сенатор ван Лювън. „На летището ще ви чака сив линкълн“.

Колата ги чакаше на изхода на терминала. До нея стоеше възрастен японец в шофьорска униформа. Когато двете се приближиха, той се изпъна.

— Госпожа Стивънс? Госпожа Харис?

— Да.

— Аз съм Кунио. — Той им отвори вратата.

Потеглиха за Саутхамптън.

— Пътят ще отнеме два часа — съобщи шофьорът. — Гледката е много красива.

Най-малко ги интересуваше гледката. И двете напрегнато мислеха за най-краткия начин да обяснят на сенатора какво се е случило.

— Смяташ ли, че ван Лювън ще е изложена на опасност, когато ѝ разкажем всичко? — попита Кели.

— Сигурна съм, че ще си осигури охрана. Тя ще се справи с всичко.

— Надявам се.

Линкълнът стигна до голямо имение от XVIII век в английски стил. Имаше отделна сграда за прислугата и гараж.

— Ще ви чакам, ако имате нужда от мен — каза Кунио, когато спря пред главния вход.

— Благодаря.

Отвори им иконом.

— Добро утро. Заповядайте, моля. Госпожа сенаторът ви очаква.

Влязоха в изящно и в същото време семпло преддверие. Над голямата камина с барокова полица имаше стенни свещници.

— Насам, моля — покани ги икономът.

Кели и Даян го последваха в просторната дневна.

Сенатор ван Лювън ги очакваше. Носеше светлосин копирен костюм и блуза. Косата ѝ висеше свободно. Изглеждаше по-женствена, отколкото предполагаше Даян.

— Аз съм Полин ван Лювън.

— Даян Стивънс.

— Кели Харис.

— Радвам се да ви видя. Отне прекалено много време.

Кели я погледна озадачено.

— Моля?

Зад тях се разнесе гласът на Танър Кингсли.

— Искате да кажете, че късметът ви най-после свърши.

Даян и Кели се обърнаха.

В стаята бяха влезли Танър Кингсли и Хари Флинт.

— Хайде, Флинт — каза Танър.

Хари Флинт вдигна пистолета си, безмълвно се прицели в жените и стреля два пъти. Кели и Даян се строполиха на пода.

Танър се приближи до сенатор ван Лювън и я прегърна.

— Всичко свърши, принцесо.

ГЛАВА 42

— Какво да правя с труповете? — попита Флинт.

Танър не се поколеба.

— Завържи им тежести на глезените, натовари ги на самолета и ги хвърли на двеста-триста километра в Атлантическия океан.

— Няма проблем. — Флинт напусна стаята.

Танър се обърна към сенатор ван Лювън.

— С това поставяме край на въпроса, принцесо. Можем да продължим.

Тя се приближи към него и го целуна.

— Много ми липсваше, мили.

— И ти ми липсваше.

— Онези срещи веднъж месечно бяха мъчителни, защото знаех, че ще трябва да си тръгнеш.

Танър я притисна към себе си.

— Отсега нататък ще бъдем заедно. Ще изчакаме три-четири месеца, колкото е благоприличният траур за скъпия ти покоен съпруг, и ще се оженим.

Полин се усмихна.

— Нека е един месец.

Той кимна.

— Звучи добре.

— Вчера подадох оставка от Сената. Отнесоха се с разбиране към скръбта ми по покойния ми мъж.

— Чудесно. Сега ще можем спокойно да се показваме заедно. Искам обаче да видиш нещо в КИГ — по-рано не можех да ти го покажа.

* * *

Стигнаха до червената тухлена сграда. Танър се приближи до солидната стоманена врата. В средата ѝ имаше вдлъбнатина и той силно притисна към нея тежкия си пръстен с камей, изобразяваща лице на гръцки воин. Вратата започна да се отваря.

Огромното помещение беше пълно с грамадни компютри и телевизионни монитори. При отсрещната стена имаше генератори и електроника, свързани с контролен пулт в центъра.

— Това тук завинаги ще промени живота — каза Танър. — Тази зала е командният център на сателитна система, която може да управлява времето във всеки район на света. Можем да предизвикваме бури навсякъде. Можем да причиняваме глад, като спираме дъжда. Можем да обгръщаме в мъгла всяко летище на земята. Можем да образуваме урагани и циклони, които да блокират световната икономика. — Той се усмихна. — Вече демонстрирах част от нашето могъщество. Много държави работят по управлението на времето, но никой още не е постигнал задоволителен резултат.

Танър натисна някакъв бутон и един от големите екрани се освети.

— Това тук е откритие, за каквото само си *мечтаят* военните. — Той се обърна към Полин и отново се усмихна.

— Единственото, което пречеше на Прима да ми осигури пълен контрол, беше парниковият ефект и ти идеално се погрижи за това. — Танър въздъхна. — Знаеш ли кой стартира този проект? Андрю. Той наистина беше гений.

Полин зяпаше купищата техника.

— Не разбирам как това нещо може да управлява времето.

— Ами, най-краткото обяснение е, че топлият въздух се издига към студения и ако има влага...

— Не се дръж надменно, скъпи.

— Извинявай, но дългото обяснение е малко сложно.

— Слушам те.

— Това е специализирана материя, затова ще трябва да потърпиш. При изстрелване в земната атмосфера микровълновите лазери, създадени с помощта на разработената от брат ми нанотехнология, образуват свободен кислород, който се свързва с водорода и така се образува озон и вода. Свободният кислород в атмосферата се свързва по двойки — затова и се казва O₂ — и брат ми

откри, че изстрелването на лазер от космоса в атмосферата кара кислорода да се свързва с два водородни атома в озон — O_3 — и вода — H_2O .

— Все още не разбирам как това...

— Времето се определя от водата. Андрю проведе мащабни експерименти и откри, че при опитите му се отделя толкова много вода като вторичен продукт, че се променят ветровете. Повече лазери, повече вятър. Овладей водата и вятъра и ще овладееш цялото време.

Той се замисли за миг.

— Когато научих, че Акира Исо в Токио и по-късно Мадлен Смит в Цюрих са близо до решението на проблема, им предложих работа, но те ми отказаха. Обясних ти, че четирима от най-добрите ми метеоролози работеха заедно с мен по проекта.

— Да.

— И тях си ги биваше. Франц Фербрюге в Берлин, Марк Харис в Париж, Гари Рейнолдс във Ванкувър и Ричард Стивънс в Ню Йорк. Всеки от тях се опитваше да се справи с различен аспект на управлението на времето и смятах, че понеже работят в различни страни, изобщо няма да свържат нещата и да открият каква е крайната цел на проекта. Само че те някак си успяха. Дойдоха при мен да ме питат какви са планове ми. Когато им отговорих, че не възнамерявам да предложа тази система на държавата, те възразиха и решиха да отидат във Вашингтон, за да разкажат на някого за Прима. Нямах да има значение кого ще изберат, защото аз щях да се погрижа за тях преди да стигнат в столицата, обаче те избраха теб като ръководител на сенатската екологична комисия. А сега гледай това.

На компютърния екран се появи карта на света, осеяна с линии и символи. Докато говореше, Танър фокусираше картата на Португалия.

— В земеделските долини в Португалия текат реки, които се вливат в Атлантическия океан през Испания. Само си представи какво ще се случи с Португалия, ако продължи да вали, докато реките наводнят долините.

Той натисна един бутон и на друг огромен екран се появи розов палат със застанали на пост гвардейци. Ярка слънчева светлина окъпваше тучния зелен парк.

— Това е президентският дворец.

На монитора се показва трапезария, в която закусваше четиричленно семейство.

— Това са президентът на Португалия, жена му и двете му деца. Те ще разговарят на португалски, но ти ще ги чуваш на английски. В двореца има десетки нанокамери и микрофони. Президентът не знае, обаче шефът на охраната му работи за мен.

— В единайсет часа сутринта имате среща в посолството и реч пред профсъюзите — говореше на президента един секретар. — В един имате обяд в музея. Довечера даваме официална вечеря.

Телефонът на масата извънтя. Президентът вдигна слушалката. — Ало?

— Господин президент? — разнесе се гласът на Танър, моментално превеждан от английски на португалски.

Президентът се сепна.

— Кой се обажда? — Гласът му незабавно се превеждаше от португалски на английски.

— Един приятел.

— Кой... как намерихте частния ми номер?

— Това няма значение. Искам да ме изслушате много внимателно. Обичам вашата страна и не бих желал да я видя съсипана. Ако не искате ужасни бури да я изличат от картата, трябва да ми пратите два милиарда долара в злато. Ако сега не проявите интерес, ще ви се обадя след три дни.

Видяха на екрана как президентът затръшва слушалката. После се обърна към жена си.

— Някакъв побъркан е открил телефонния ми номер. Сигурно е избягал от лудницата.

Танър погледна Полин.

— Това е запис отпреди три дни. А сега ще ти пусна разговора ни от вчера.

На екрана отново се появи огромният розов дворец с неговия разкошен парк, само че този път се изсипваше проливен дъжд и в небето тътнеха мълнии.

Танър натисна един бутон и на монитора се показва кабинетът на президента. Той седеше на заседателна маса с още петима-шестима души, които приказваха едновременно. Лицето на президента беше мрачно.

Телефонът на бюрото му иззвъня.

— А сега гледай — широко се усмихна Танър. Президентът плахо вдигна слушалката. — Ало.

— Добро утро, господин президент. Как...

— Вие погубвате страната ми! Съсипахте реколтата. Нивите са наводнени. Селата са... — Той млъкна и дълбоко си пое дъх. — Колко ще продължава това? — В гласа му се долавяха истерични нотки.

— Докато не получа двата милиарда долара.

Президентът изскърца със зъби и за миг затвори очи.

— И тогава ще спрете бурите, така ли?

— Да.

— Как искате да ви доставя парите?

Танър изключи монитора.

— Виждаш ли колко е лесно, принцесо? Вече имаме парите. Ще ти покажа още какво може Прима. Това са едни от първите ни експерименти.

Той натисна друг бутон и на екрана се появи картина на бушуващ ураган.

— Това става в Япония — поясни Танър. — В момента. А през този сезон времето при тях винаги е спокойно.

После натисна друго копче и се показа сцена на силна градушка, която брулеше цитрусова горичка.

— А това е на живо от Флорида. Температурата там приближава нулата — през юни. Реколтата е съсипана.

При натискането на следващия бутон видяха на екрана торнадо, което събаряше сгради.

— Това става в Бразилия. Както виждаш. Прима може всичко — гордо заяви Танър.

Полин се притисна към него и прошепна:

— Като своя създател.

Танър изключи монитора, вдигна три дивидита и ѝ ги показва.

— Това са три интересни разговора, които проведох — с Перу, Мексико и Италия. Знаеш ли как се доставя златото? Пращаме камиони в техните банки и те ги товарят. После идва параграф двайсет и две. Ако направят опит да открият къде отива златото, аз им обещавам, че бурята пак ще започне и никога няма да спре.

Полин го погледна загрижено.

— Могат ли да проследят откъде се обаждаш?

Танър се засмя.

— Надявам се, че могат. Ако някой се опита да ме проследи, ще стигне до реле в една черква, а оттам — до училище. Третото реле ще задейства бури, каквито ще им се иска изобщо да не са виждали. А четвъртия път ще стигнат до Овалния кабинет в Белия дом.

Полин се присъедини към смеха му. Вратата се отвори и влезе Андрю. Танър се обърна.

— Ето го и брат ми.

Андрю зяпаше Полин озадачено.

— Не ви ли познавам? — Той съсредоточено я гледа почти цяла минута, после лицето му грейна. — Вие... вие с Танър щяхте... да се жените. Аз бях кумът. Вие... вие сте принцесата.

— Браво, Андрю — похвали го Полин.

— Обаче вие... вие си отидохте. Не обичахте Танър.

— Ще те поправа — прекъсна го брат му. — Принцесата си отиде точно защото ме обичаше. — Той я хвана за ръка. — Обади ми се един ден след сватбата си. Беше се омъжила за много богат и влиятелен човек, за да може да привлече влиятелни клиенти за КИГ. Затова успяхме да се разраснем толкова бързо. — Танър я прегърна. — Срецахме се тайно веднъж месечно. И тя започна да се интересува от политика и стана сенатор.

Андрю се намръщи.

— Но... но Себастиана... Себастиана...

— Себастиана Кортес — засмя се Танър. — Тя беше само за заблуда. Погрижих се всички в КИГ да научат за нея. С принцесата не можехме да си позволим някой да ни заподозре.

— А, ясно — разсеяно рече Андрю.

— Ела насам, Андрю. — Танър го заведе при контролния пулт. Дватамата застанаха пред Прима. — Спомняш ли си това? Ти помогна за разработването му. И сега е готово.

Андрю се ококори.

— Прима...

Танър посочи един бутон.

— Да. Управление на времето. — После друг. — Мястото. — Той погледна брат си. — Виждаш ли колко е просто?

— Спомням си... — промълви Андрю.

Танър се обърна към Полин.

— Това е само началото, принцесо. — Той я грабна в обятията си. — Проучвам още трийсет държави. Ти получи каквото искаше. Власт и пари.

— Такъв компютър може да струва... — почна тя.

— *Два* такива компютъра — поправи я Танър. — Имам изненада за теб. Чувала ли си за остров Тамоа в Тихия океан?

— Не.

— Наскоро го купихме. Той е с площ сто петдесет и пет квадратни километра и е невероятно красив. Намира се във френските Полинезийски острови и има писта и пристан за яхти. Има си всичко, включително... — Танър направи драматична пауза — Прима две.

— Искаш да кажеш, че съществува още един компютър?!

Той кимна утвърдително.

— Точно така. Под земята, за да не го открие никой. След като най-после разкарахме ония две любопитни кучки, светът е наш.

ГЛАВА 43

Кели първа отвори очи. Лежеше по гръб, гола, на бетонния под в някакво мазе. Ръцете ѝ бяха оковани с белезници за двайсетсантиметрови вериги, заключени за стената точно над пода. В отсрещния край на стаята имаше зарешетено прозорче и тежка затворена врата.

Тя се обърна и видя до себе си Даян, също гола и окована. Дрехите им бяха захвърлени в ъгъла.

— Къде сме? — замаяно попита Даян.

— В ада, партньорке.

Кели провери белезниците. Бяха стегнати и здраво обхващаха китките ѝ. Можеше да мърда ръце на педя — педя и нещо, не повече.

— Попаднахме право в капана им — горчиво рече тя.

— Знаеш ли какво ми е най-противно?

Кели се огледа.

— Нямам представа.

— Те спечелиха. Знаем защо са убили мъжете ни и защо ще убият нас, обаче не можем да съобщим на света. Ще им се размине. Кингсли имаше право. Късметът ни най-после свърши.

— Не е. — Вратата се беше отворила и в мазето влезе Хари Флинт. Той се усмихна още по-широко, заключи вратата и прибра ключа в джоба си. — Прострелях ви с ксилокаинови куршуми. Трябваше да ви убия, но реших, че първо може да се позабавляваме. — Главорезът се приближи към тях.

Двете жени се спогледаха ужасено. Ухиленият Флинт си съблече ризата и си събу панталона.

— Вижте какво имам за вас. — Той смъкна гащетата си.

Членът му бе твърд и издут. Флинт тръгна към Даян.

— Ще започна с теб, маце, а после...

— Един момент, хубавецо — прекъсна го Кели. — Защо не започнеш с мен? Чука ми се.

Даян я зяпна смаяно.

— Кели...

Флинт се обърна към нея и се подсмихна.

— Естествено, маце. Ще ти хареса.

И клекна над голата Кели.

— О, да — простена тъмнокожата жена. — Това ужасно ми липсваше.

Даян затвори очи. Не можеше да гледа.

Кели разтвори крака и когато Флинт понечи да проникне в нея, вдигна дясната си ръка, бръкна в перуката си и измъкна гребен с дълъг стоманен връх. С бързо движение го заби в тила на Хари Флинт и натисна.

Мъжът се опита да извика, ала от гърлото му се изтръгна само къркоре. От шията му шурна кръв. Даян смаяно отвори очи.

— Вече можеш да се успокоиш — каза Кели и отблъсна безжизненото тяло от себе си. — Мъртъв е.

Сърцето на Даян биеше толкова бързо, че сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Лицето ѝ беше призрачно бяло. Кели я гледаше уплашено.

— Как си?

— Беше ме страх, че той ще... — Устата ѝ пресъхна. Тя погледна окървавения труп на Хари Флинт и потрепери. — Защо не ми каза за... — И посочи забития в тила му гребен.

— Защото, ако не се получеше... е, не исках да мислиш, че съм те предала. Да се махаме оттук.

— Как?

— Ей сега ще видиш. — Кели изпъна дългия си крак към захвърления на пода панталон на Флинт. Пръстите ѝ не го достигаха с четири-пет сантиметра. Тя се примъкна по-близо. Още два сантиметра. И накрая — успех.

— Voilla! — Кели стисна с пръстите на крака си единия крачол на панталона и бавно го придърпа към ръцете си. После прерови джобовете му, измъкна ключа за белезниците и след миг китките ѝ бяха свободни. Веднага освободи и Даян.

— Боже мой, ти си цяло чудо!

— Благодари на новата ми прическа. Да се махаме оттук.

Бързо се облякоха. Кели извади ключа за вратата от джоба на Флинт.

Застанаха до вратата и се заслушаха за момент. Тишина. Кели отвори. Намираха се в дълъг пуст коридор.

— Там трябва да има изход — предположи Даян.

Кели кимна.

— Добре. Ти върви натам, а аз ще тръгна в другата посока...

— Не. Моля те. Хайде да останем заедно.

Тя стисна ръката на Даян.

— Дадено, партньорке.

След няколко минути се озоваха в гараж, в който имаше две коли, ягуар и тойота.

— Избирай — каза Кели.

— Ягуарът прекалено изпъква. Да вземем тойотата.

— Надявам се, че ключът е...

Там беше. Даян седна зад волана.

— Имаш ли представа къде отиваме? — попита Кели.

— В Манхатън. Още нямам план.

— Супер.

— Трябва да намерим къде да пренощуваме. Когато открие, че сме избягали, Кингсли ще се побърка. Никъде няма да сме в безопасност.

Кели напрегнато мислеше.

— Напротив.

Даян я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам план — гордо съобщи Кели.

ГЛАВА 44

— Изглежда приятно градче — отбеляза Даян, когато влязоха в Уайт Плейнс — типичен спокоен малък американски град на четирийсет километра северно от Манхатън. — Какво правим тук?

— Имам приятелка в Уайт Плейнс. Тя ще се погрижи за нас.

— Разкажи ми за нея.

— Майка ми беше омъжена за един пияница, който постоянно я биеше — бавно започна Кели. — Когато вече можех да си позволя да се грижа за нея, я убедих да го напусне. Една моя позната модел, беше избягала от агресивното си гадже и ми разказа за това място — пансион, управляван от истински ангел, Грейс Сайдъл. Заведох майка си там, докато й намеря апартамент. Всеки ден я посещавах. На майка ми й хареса, дори се сприятели с някои от пансионерките. Накрая й намерих жилище и отидох да я взема. — Тя замълча.

Даян я погледна.

— Какво се случи?

— Беше се върнала при мъжа си.

Бяха стигнали пансиона.

— Това е.

Грейс Сайдъл бе петдесетинагодишна динамична жена с майчинска външност, истинско кълбо от енергия. Когато отвори вратата и видя Кели, лицето й грейна.

— Кели! — Тя разпери ръце и я прегърна. — Много се радвам да те видя.

— Това е приятелката ми Даян.

Двете жени се поздравиха.

— Стаята ти е готова — каза Грейс. — Всъщност това е стаята на майка ти. Само сложих още едно легло.

Минаха през удобна наглед дневна, в която десетина жени играеха на карти, гледаха телевизия или четяха.

— Докога ще останете? — попита Грейс.
Кели и Даян се спогледаха.
— Не сме сигурни.
Грейс Сайдъл се усмихна.
— Няма проблем. Стаята е ваша докогато пожелаете.

Стаята наистина се оказа прелестна — чиста и спретната.

— Тук ще сме в безопасност — каза Кели на Даян, когато Грейс Сайдъл ги остави сами. — И между другото, мисля, че трябва да ни впишат в Книгата на рекордите „Гинес“. Знаеш ли колко пъти се опитаха да ни убият?

— Да. — Даян стоеше до прозореца. Кели я чу да казва: — Благодаря ти, Ричард.

Тъмнокожата жена понечи да отбележи нещо, после си помисли: „Безсмислено е...“

Андрю дремеше на бюрото си. Сънуваше, че спи в болница. Събуди го някакъв глас в стаята му: „... и за щастие го открих, когато обеззаразявахме костюма на Андрю. Реших, че трябва веднага да ви го покажа“.

„Проклетите военни ме увериха, че е напълно безопасно“.

Мъжът подаваше на Танър един от военните противогази.

„Намерих дупчица в основата на противогаза. Като че ли някой я е пробил. Тя е достатъчна, за да обясни състоянието на брат ви“.

Танър разгледа противогаза. „Виновникът ще си плати — с гръмовен глас обеща той и погледна другия мъж. — Веднага ще се заема. Благодаря, че ми го донесохте“.

Андрю мъгляво видя, че мъжът си тръгва. Брат му повъртя противогаза в ръце още малко, после отиде в ъгъла на стаята, където имаше голяма болнична количка с мръсно бельо, и го скри под него.

На Андрю му се искаше да попита брат си какво става, ала се чувстваше прекалено уморен, така че заспа.

Танър, Андрю и Полин се върнаха в кабинета на Танър. Танър Кингсли бе поръчал на секретарката си да донесе сутрешните вестници и сега ги прегледа.

— Виж тези заглавия: „Учени са озадачени от странни бури в Гватемала, Перу, Мексико и Италия“... — Той ликуващо погледна Полин. — И това е само началото. Ще има още много да се озадачават.

В стаята се втурна Винс Карбайо.

— Господин Кингсли...

— Зает съм. Какво има?

— Флинт е мъртъв.

Танър зяпна.

— Какво?!

— Стивънс и Харис са го убили.

— Невъзможно!

— Мъртъв е. Те са избягали с колата на сенатора. Обявихме я за открадната. Полицията я е открила в Уайт Плейнс.

— Ето какво искам да направите. — Танър се навъси. — Искам да вземеш десетина души и да отидете в Уайт Плейнс. Проверете всеки хотел, пансион и приют — навсякъде, където може да се крият. Давам петстотин хиляди долара награда на всеки, който ги предаде. Действайте!

— Слушам.

Винс Карбайо побърза да напусне кабинета.

— Съжалявам за случилото се в Париж — каза Даян в стаята им в пансиона на Грейс Сайдъл. Убили ли са домоуправителя?

— Не знам. Семейството му просто е изчезнало.

— Ами твоето куче? Ейнджъл?

— Не ми се говори за това — нервно отвърна Кели.

— Извинявай. Знаеш ли кое е най-глупавото? Че бяхме адски близо. Сега вече знаем какво се е случило, обаче няма на кого да го разкрием. Нашата дума срещу тази на КИГ. Ще ни пратят в лудница.

Кели кимна.

— Права си. Няма при кого да отидем.

Възцари се кратко мълчание. После Даян бавно рече:

— Струва ми се, че има.

Хората на Винс Карбайо се разгърнаха из целия град и провериха всеки хотел, пансион и приют. Един от тях показваше снимки на Даян и Кели на рецепционистката в хотел „Еспланад“.

— Виждали ли сте някоя от тези жени? За тях е обявена награда от половин милион долара.

Тя поклати глава.

— Ще ми се да знаех къде са.

В хотел „Ренесанс Уестчестър“ друг мъж показваше снимки на Даян и Кели.

— Половин милион ли? Ще ми се аз да можах да ги получа.

— Ако ги видя, непременно ще ви съобщя, господине — каза рецепционистката в „Краун Плаза“.

Винс Карбайо почука на вратата на пансиона на Грейс Сайдъл.

— Добро утро.

— Добро утро. Казвам се Винс Карбайо. — Той показва снимка на двете жени. — Виждали ли сте ги? За всяка е обявена награда от половин милион долара.

Лицето на Грейс Сайдъл грейна.

— Кели!

Кати Ордонес беше затрупана с работа. Факсовете пристигаха по-бързо, отколкото можеше да се справи с тях, а имейлът ѝ се пръскаше по шеговете. Тя вдигна купчина листове и влезе в кабинета на Танър. Двамата с Полин ван Лювън седяха на дивана и разговаряха. Кингсли вдигна поглед.

— Какво има?

Секретарката се усмихна.

— Добра новина. Ще имаме много успешна официална вечеря.

Танър се намръщи.

— Какви ги говорите?

Кати му показва листовете.

— Всички приемат. Ще дойдат.

Танър Кингсли се изправи.

— Къде ще дойдат? Дайте да видя.

Тя му подаде листовете и се върна на бюрото си. Танър прочете първия имейл на глас.

— С удоволствие ще дойдем на вечеря в сградата на КИГ в петък, за да присъстваме на откриването на Прима, вашата машина за управляване на времето. С уважение: главният редактор на списание „Тайм“.

Лицето му пребледня. Той погледна следващия лист.

„Благодаря за поканата да видим Прима, вашия компютър за управляване на времето, в сградата на КИГ. С нетърпение очакваме това събитие“. — Имейлът идваше от главния редактор на „Нюзуик“.

Танър прелисти останалите имейли и изпъшка:

— Си Би Ес, Ен Би Си, Си Ен Ен, „Уолстрийт Джърнъл“, „Чикаго Трибюн“ и „Лъндън Таймс“, всички изгарят от нетърпение да присъстват на откриването на Прима.

Полин сякаш бе онемяла.

Танър беше толкова бесен, че едва можеше да говори.

— Какво става, по дяволите?... — Той млъкна. — Ония кучки!

В интернет кафето „При Ирма“ Даян пишеше на един от компютрите. Погледна Кели и попита:

— Пропуснахме ли някого?

— „Ел“, „Космополитън“, „Венити Феър“, „Мадмоазел“, „Ридърс Дайджест“...

Даян се засмя.

— Мисля, че успяхме. Надявам се Кингсли да има добър доставчик. Ще стане страхотен купон.

Винс Карбайо гледаше Грейс Сайдъл с очакване.

— Познавате ли Кели?

— О, да — потвърди Грейс. — Тя е една от най-известните модели на света.

Лицето му грейна.

— Къде е?

Грейс се изненада.

— Не знам. Никога не съм я виждала на живо.

Лицето му се зачерви.

— Нали казахте, че я познавате.

— Искях да кажа, че всеки я познава. Тя е много известна. Голяма хубавица, нали?

— Имате ли представа къде може да е?

— Имам, обаче щях да се учудя, ако наистина е била тя — замислено рече Грейс.

— Къде?

— Сутринта видях една жена, която много приличаше на нея, да се качва на автобуса, само че толкова известна личност сигурно пътува с лимузина. Беше с една друга жена, руса...

— На кой автобус?

— За Върмонт. Нали не вярвате, че е била тя?

— Не. Благодаря ви.

Винс Карбайо бързо се отдалечи.

Танър хвърли купчината факсове и имейли на пода и се обърна към Полин.

— Знаеш ли какво са направили ония кучки? Не мога да допусна никой да види Прима. — Той се замисли. — Струва ми се, че в деня преди приема с Прима ще се случи злополука и тя ще се взриви.

Полин го зяпна, после се усмихна.

— Прима две.

Танър кимна.

— Точно така. Можем да попътуваме по света и когато сме готови, ще отидем на Тамоа, където ще задействаме Прима две.

По интеркома се разнесе гласът на Кати Ордонес. Звучеше отчаяно.

— Господин Кингсли, телефоните направо се побъркаха. На различните линии ви търсят от „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Пост“. И Лари Кинг.

— Кажете им, че съм на съвещание. — Танър се обърна към Полин. — Трябва да се махаме оттук. — Той потупа Андрю по рамото. — Ела с нас.

— Добре, Танър.

Тримата отидоха при червената тухлена сграда.

— Ще ти възложи една изключително важна задача, Андрю.

— Каквото пожелаеш.

Танър влезе вътре, приближи се до Прима и се обърна към брат си.

— Слушай сега какво ще направиш. Ние с принцесата трябва да заминем, но в шест часа искам да изключиш този компютър. Съвсем просто е. — Танър Кингсли посочи. — Виждаш ли големия червен бутон?

Андрю кимна.

— Да.

— Само трябва да го натиснеш три пъти. В шест часа. Три пъти. Ще запомниш ли?

— Да, Танър. В шест часа. Три пъти.

— Точно така. До скоро.

Танър и Полин понечиха да излязат. Андрю се обърна към тях.

— Няма ли да ме вземете с вас?

— Не. Оставаш тук. Само запомни: в шест часа, три пъти. — Запомних.

— Ами ако забрави? — попита Полин на излизане.

Танър се засмя.

— Няма значение. Ще го настроя да избухне автоматично в шест часа. Просто исках да съм сигурен, че той ще е тук, когато сградата се взриви.

ГЛАВА 45

Беше идеален ден за полет. Боингът на КИГ се носеше в ясносиньото небе над Тихия океан. Полин и Танър се бяха настанили на дивана в главната кабина.

— Жалко, че хората никога няма да узнаят колко си умен, скъпи — каза тя.

— Ако узнаят, ще загазя.

Полин го погледна.

— Няма проблем. Можем да си купим собствена държава и да се обявим за владетели. Тогава ще сме недосегаеми.

Танър се засмя.

Полин го погали по ръката.

— Знаеш ли, че те пожелах още първия път, когато те зърнах?

— Не. Доколкото си спомням, ти се държеше адски нахакано.

— И се получи, нали? Трябваше да ме видиш пак, за да ми дадеш урок.

Последва дълга еротична целувка. Някъде в далечината проблесна светкавица.

— Тамоа ще ти хареса — каза Танър. — Ще останем там една-две седмици и ще си починаем, после ще обиколим света. Ще си наваксаме за всички пропуснати години, през които не можехме да сме заедно.

Тя го погледна и дяволито се ухили.

— Бъди сигурен.

— И веднъж месечно ще се връщаме на Тамоа, и ще задействаме Прима две. Може заедно да избираме целите си.

— Е, може да пратим дъжд в Англия, обаче те няма да забележат! — подхвърли Полин.

Танър се засмя.

— Можем да избираме от целия свят.

Стюардът се приближи към тях.

— Ще желаете ли нещо?

— Не — отвърна Танър. — Имаме си всичко. — И знаеше, че казва самата истина.

Мълниите продължаваха да разцепват далечното небе.

— Надявам се да няма буря — рече Полин. — Мразя... мразя да летя в лошо време.

— Не се бой, скъпа — успокои я той. — В небето няма нито облаче. — Той си помисли нещо и се усмихна. — Няма защо да се страхуваме от времето. Ние го управляваме! — Танър си погледна часовника. — Прима се е взривила преди час и...

По прозорците изведнъж се застичаха едри капки дъжд. Танър притисна Полин към себе си.

— Всичко е наред. Само малко дъждец.

В същия момент небето внезапно започна да потъмнява и да се разтърсва от мощни гръмотевици. Огромният самолет заподскача като играчка. Танър гледаше през прозореца, озадачен от неочакваната промяна. Дъждът се превърна в едри зърна градушка.

— Виж... — почна той, и изведнъж го осени. — Прима! — възкликна Танър Кингли. Очите му блестяха триумфално. — Можем да...

В този миг ураганен вятър връхлетя самолета и диво го заподмята във въздуха. Полин запищя.

В червената тухлена сграда на КИГ Андрю Кингли управляваше Прима. Пръстите му летяха по клавишите. Той наблюдаваше целта си на екрана — самолета на брат си, подхвърлян от ураганни ветрове със скорост петстотин километра в час.

Метеоролозите в десетки клонове на Националната метеорологична служба, от Анкоридж в Аляска до Маями във Флорида, невярващо се взираха в компютърните си екрани. Това им се струваше невъзможно, ала въпреки това наистина се случваше.

Сам в червената тухлена сграда, Андрю благодареше на Бога, че все още може да направи нещо, за да помогне за превръщането на

света в по-добро място за живот, и внимателно насочваше създаденото от него торнадо Ф-6 — все по-нагоре и по-нагоре...

Танър гледаше през прозореца на бясно подскачащия самолет и чуваше издайническото свистене на приближаващото се торнадо дори през рева на бурята. Лицето му беше почервенияло и той трепереше от възбуда: наблюдаваше носещата се към тях стихия почти изпаднал в екстаз.

— Гледай! Никога не е имало торнадо толкова нависоко. Никога! Аз го създадох! Това е чудо! Само ние с Бог можем да...

В червената тухлена сграда Андрю натисна един ключ. Самолетът на екрана избухна и в небето полетяха останки и трупове.

После Андрю Кингсли три пъти натисна червения бутон.

ГЛАВА 46

Кели и Даян се обличаха. На вратата почука Грейс Сайдъл.

— Закуската е готова.

— Идваме — извика Кели.

— Надявам се, че сме успели да ги финтираме — каза Даян. — Да видим дали Грейс има сутрешен вестник.

Излязоха от стаята си и отидоха в дневната. Около телевизора се бяха събрали няколко жени. Двете тъкмо ги подминаваха, за да влязат в трапезарията, когато чуха водещият да казва:

— ... и според съобщенията няма оцелели. Танър Кингли и сенатор Полин ван Лювън са били в самолета заедно с пилотите и един стюард.

Двете се вцепениха. После се спогледаха и се приближиха до телевизора. На екрана показваха сградата на КИГ.

— ... Кингли Интернешънъл Груп е най-големият мозъчен тръст на света и има клонове в трийсет държави. Метеорологичната служба съобщи за неочаквана гръмотевична буря в Тихия океан, където е летял частният самолет на Танър Кингли...

Даян и Кели слушаха като хипнотизирани.

— ... има и още един елемент от загадката, мистерия, която полицията се опитва да разгадае. Медиите бяха поканени на официална вечеря в чест на откриването на Прима, нов компютър за управление на времето, разработен от КИГ, но снощи в сградата на Групата е имало експлозия и машината е напълно унищожена. Пожарникарите открили сред останките тялото на Андрю Кингли и смятат, че той е единствената жертва.

— Танър Кингли е мъртъв — промълви Даян.

— Повтори го. Бавно.

— Танър Кингли е мъртъв.

Кели облекчено въздъхна, погледна Даян и се усмихна.

— След всичко това животът определено ще е скучен.

— Надявам се — отвърна Даян. — Какво ще кажеш довечера да спим в „Уолдорф-Астория“?

Кели се ухили.

— Нямам нищо против.

На сбогуване Грейс Сайдъл прегърна Кели.

— Винаги си добре дошла тук.

И категорично отказа да им вземе пари.

Един келнер подреждаше масата за вечеря в президентския апартамент на „Уолдорф-Астория“. Обърна се към Даян.

— За четирима ли желаете да сервирам?

— Да.

Кели я погледна, но не каза нищо. Даян знаеше какво си мисли.

— Кели, според мен ние не го направихме сами — каза тя. — Помогнаха ни. — После вдигна чашата си с шампанско и се обърна към свободния стол до себе си. — Благодаря ти, Ричард, скъпи. Обичам те.

— Чакай малко — спря я Кели, когато Даян вдигна чашата към устните си.

Даян я погледна.

Кели взе своята чаша и се обърна към свободния стол до себе си.

— Обичам те, Марк. Благодаря ти.

Отпиха.

Кели се усмихна.

— Приятно е. Е, а сега какво?

— Заминавам за Вашингтон. Ще отида във ФБР и ще им разкажа всичко.

— *Ние* заминаваме за Вашингтон, за да им разкажем всичко, каквото знаем — поправи я Кели.

— Точно така, партньорке.

След вечеря погледаха телевизия. На всички канали предаваха за смъртта на Танър Кингсли.

— Знаеш ли, когато отсечеш главата на змията, умира и останалата част от нея — замислено рече Кели.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде да разберем. — Кели отиде при телефона, вдигна слушалката и каза на телефонистката: — Искам да поръчам разговор с Париж.

След пет минути чу гласа на Никол Паради.

— Кели! Кели! Кели! Много се радвам, че се обаждаш.

Сърцето на Кели се сви. Знаеше какво ще чуе. Бяха убили семейство Сендре и Ейнджъл.

— Нямах представа къде да те намеря.

— Чу ли новината?

— Целият свят чу новината. Жером Мало и Алфонс Жируар си събраха багажа и се изнесоха.

Кели се боеше да зададе следващия въпрос.

— Ами семейство Сендре и Ейнджъл?...

— Филип и семейството му са добре. Ейнджъл е в моя апартамент. Ония главорези са искали да я използват като примамка, ако не им съдействаш.

Кели се зарадва.

— Чудесно!

— Какво да правя с нея?

— Качи я на следващия самолет на Еър Франс за Ню Йорк. Само ми съобщи кога пристига и ще я взема на летището. Можеш да ми се обадиш тук, в „Уолдорф-Астория“.

— Ще се погрижа за всичко.

— Благодаря. — Кели затвори.

Даян бе чула разговора.

— Ейнджъл добре ли е?

— Да, а също и семейство Сендре.

— Страхотно!

— Нали? Много съм развълнувана. Между другото, какво ще правиш със своята половина от парите?

Даян я погледна.

— Какви пари?

— КИГ обяви награда от пет милиона долара. Мисля, че ще я получим ние.

— Но Кингсли е мъртъв.

— Знам. Обаче КИГ не е.

Двете се засмяха.

— Какво ще правиш след като отидем във Вашингтон? — попита Кели. — Ще продължиш ли да рисуваш?

Даян се замисли за миг.

— Не.

Кели я гледаше втренчено.

— Наистина ли?

— Е, искам да нарисувам една картина. Сцена на пикник в Сентръл Парк. — Гласът ѝ секна. — Двама влюбени на пикник в дъжда. После... ще видим. Ами ти? Ще продължиш ли да работиш като модел?

— Съмнявам се...

Даян не откъсваше очи от нея.

— Е... може би. Защото докато съм на подиума, мога да си представям, че Марк ме гледа и ми праща въздушни целувки. Да, мисля, че той би искал да се върна на работа.

Даян се усмихна.

— Чудесно.

Погледаха телевизия още час.

— Струва ми се, че е време за сън — накрая каза Даян.

След петнайсет минути вече се бяха съблекли и си бяха легнали.

Кели се прозя.

— Заспивам, Даян. Хайде да угасим светлината.

ПОСЛЕСЛОВ

Старата поговорка, че всеки приказва за времето, но никой не прави нищо по въпроса, вече не е вярна. Днес две държави притежават способността да управляват времето по света: Съединените щати и Русия. Други страни трескаво се опитват да ги настигнат.

Стремежът към власт над стихииите, започнал с Никола Тесла в края на XIX в. и свързан с пренос на електрическа енергия в пространството, се е превърнал в действителност.

Последиците са невъобразими. Времето може да се използва като дар Божии или като оръжие.

Всички необходими елементи са налице.

През 1969 г. Патентната служба на САЩ дава патент за „метод за увеличаване на вероятността за валежи чрез изкуствено пренасяне на пара от морска вода в атмосферата“.

През 1971 г. е издаден патент на Уестингхаус Електрик Корпорейшън за система за облъчване на области от повърхността на планетата.

През същата година е издаден патент на Националната научна фондация за метод за промяна на времето.

През 1978 г. Съединените щати провеждат експеримент, предизвикал проливни дъждове над шест окръга от Северен Уисконсин. Бурята вдига ветрове със скорост двеста и осемдесет километра в час и причинява щети на стойност петдесет милиона долара.

През 1995 г. Патентната служба на САЩ дава патент за модифицираща времето спътникова система. Междувременно в Русия е разработена „елф“ система от трийсет огромни предавателя, които образуват блокиращи комплекси на високо налягане, способни да променят времето по света. „Елф“ вълни за пръв път са излъчени в началото на 80-те години на XX в. и оттогава започват да се наблюдават странни климатични промени с необичайни засушавания, наводнения и бури.

Времето е най-могъщата сила, която ни е позната. Онзи, който я управлява, може да разруши световната икономика с постоянни дъждове, да унищожи реколтата със суша и да прати гибел по вражеските бойни полета.

Опасността от унищожителен сблъсък между Съединените щати и Русия става толкова голяма, че през 1977 г. двете държави подписват договор в рамките на ООН за забрана на промяната на времето за военни цели.

Въпреки това Съединените щати са в процес на създаване на грамаден експериментален метеорологичен комплекс на име ХААРП в един отдалечен край на Аляска.

Ще спя по-спокойно, ако някой световен ръководител заяви: „Всеки приказва за времето, но никой не прави нищо по въпроса“.

И ако това беше вярно.

Издание:

Сидни Шелдън. Кой се страхува от мрака

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ИК „Бард“, София, 2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.